FLYGPERSPEKTIV PÅ

LIVETS STORA FRÅGOR



GERHARD PADDERATZ

Tidigare utgåvor:
Ursprungligen publicerad på tyska med titeln "Allmächtig? Ohnmächtig? Gerecht?" (2005)
Utgiven på engelska med titeln "The Gospel Flies by Night" (2010)

Copyright © 2005 Saatkorn-Verlag, Abt. Advent-Verlag,
Pulverweg 6, 21337 Lüneburg

Svensk utgåva:
© 2025 Saatkorn-Verlag, Abt. Advent-Verlag

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna publikation får reproduceras i någon form utan föregående tillstånd från utgivaren.

Översättning: Bengt Dahlöf

Utgivare: Föreningen Ändens tid
Kontakt: info@andenstid.se

Version 1.10, 2026-10-14

Bibelöversättning:
Om inget annat anges är bibeltexterna hämtade från Svenska Reformationsbibeln (SRB26) (onlineversionen från 2025-02-13).

Tryck: Øko-Tryk, Denmark, www.oko-tryk.dk
ISBN: 978-91-990622-1-1, första upplagan

Tillägnad till
dig som söker
sanningen

FÖRORD

CLIFFORD GOLDSTEIN

Vi människor befinner oss i en svårhanterlig situation, kopplad till det faktum att vi existerar. Den är "svårhanterlig" eftersom vi, till att börja med, inte haft något verkligt val beträffande vår existens. Som små barn, utvecklade vi en känsla av självmedvetenhet. Den växte fram gradvis men var i själva verket ostoppbar, och innan vi visste ordet av fanns vi bara där, som enskilda individer.

Vi har alltså själva inte valt att existera och ändå ställs vi inför frågor som: "Okej, nu när jag är här, vad händer härnäst?" "Varför är jag här?" "Vad är meningen med mitt liv?" "Hur ska jag leva?" "Vilket är mitt öde?". Dessa frågor är verkligen inte orimliga och de flesta av oss har säkert funderat på dem någon gång i livet.

I den här boken, *Flygperspektiv på Livets Stora Frågor*, utforskar den tyske författaren och affärsmannen Gerhard Padderatz några av livets mest grundläggande frågor. De är grundläggande eftersom, i stort sett allt i denna värld har ett syfte – nämligen det syfte som det avsetts för. En person kan till exempel köpa en hårtork och använda den för att värma sin mat. Men det skulle inte vara det optimala sättet att använda produkten, eller hur? En sådan användning skulle inte uppfylla det syfte som produkten gjordes för. Och om syftet är en fråga som är väsentlig för en hårtork, hur mycket viktigare är den då inte för oss människor? Hur ska vi kunna ge ett svar på livets stora frågor, de jag nämnde tidigare, om vi inte ens känner till något om livets syfte?

I boken befinner sig dess författare, Gerhard Paddertz, på en nattflygning från Förenta staterna till Frankfurt. På planet träffar han en kvinna som han kallar Margot Naumann – och hela natten utforskar de just livets grundläggande frågor. Det är en dialog.

Som läsare inbjuds vi till att 'tjuvlyssna' över axlarna på herr Padderatz och fru Naumann. Vi får ta del av deras samtal om allt från UFOs till frågan om helvetet, från 3D-filmer i himlen till den svårförklarliga frågan om mänskligt lidande och olycka.

Oavsett om du delar Naumanns skepticism, och därför avfärdar Padderatz tro, eller vice versa, så gissar jag att du kommer att bli berikad av deras nattliga samtal. Och även om samtalet inte löser livets samtliga stora frågor, så tror jag att boken *Flygperspektiv på Livets Stora Frågor* kan utgöra ett ramverk som kan hjälpa dig att hantera några av livets svårigheter. Ett liv som vi alltså alla har fått som gåva, men utan några omedelbara eller uppenbara instruktioner om hur vi ska kunna få ut så mycket som möjligt av det.

Clifford Goldstein
Silver Spring, MD

INLEDNING

GERHARD PADDERATZ

Vi lever i informationsåldern. Våra hemdatorer rymmer numera mer fakta än vad de flesta människor skulle kunna lära sig under en hel livstid. Genom Internet har vi tillgång till mer information än vad som finns i de största biblioteken i världen. Med några få knapptryckningar och genom att klicka en eller två gånger med musen, kan vi få tillgång till enorma mängder data, som det för bara en generation sedan skulle ha tagit veckor, månader eller till och med ännu längre tid, att få fram.

Det råder ingen tvekan om att vi har tillgång till mer information än vi någonsin tidigare haft. Men hur mycket kunskap ger detta oss? Hur mycket visdom? Trots all information verkar de flesta människor inte ha några svar på de verkligt viktiga frågorna.

Vilka är vi? Varför finns vi här? Vad betyder våra liv? Finns Gud? Och i så fall, varför tillåter han så mycket lidande, särskilt om han är kärleksfull, vänlig och allsmäktig? Kan vi lita på honom, eller borde vi frukta honom? Är han personligen involverad i denna värld eller i våra enskilda liv? Eller är han långt borta, avlägsen, ointresserad av vad som händer här? Vad händer efter döden? Vilket är det slutliga ödet för den här världen?

Detta är de verkligt viktiga frågorna. De kanske inte hjälper mig att tjäna mitt uppehälle. Men svaren kommer att ha ett avgörande inflytande på livskvaliteten; min inre frid, min känslomässiga hälsa och på samspelet med andra människor. Kort sagt, de kommer att ha en betydande inverkan på hur jag lever mitt liv idag.

I de västerländska samhällena lever många människor som om Gud inte finns. Men om han nu ändå skulle existera, så har detta ingen större inverkan på deras liv. De bryr sig helt enkelt inte om den frågan. Andra människor, som kanske trots allt är öppna för idén om en Skapare, har alltför många obesvarade frågor om honom. De förkastar tankarna på Gud eftersom de inte förstår hans handlingar eller för att de ser honom som orättvis eller till och med grym.

Jag kan knappast göra anspråk på att ha alla svar på dessa frågor. Men jag tror att förnuftiga människor, genom Bibelstudier, mycket väl kan få veta tillräckligt mycket om Gud, om hans karaktär och hans planer för den här världen, att de kan ha skäl nog att kunna tro och lita på Bibelns Gud.

Under årens lopp har jag lärt mig att uppskatta, inte bara Bibeln, utan också varje dialog som jag har haft med andra om Gud. Deras många olika invändningar mot Gud, eller mot mina åsikter, har hjälpt mig till att få en bättre förståelse för trons komplexitet och utmaningar. Som varandes både kristen och managementkonsult är jag intresserad av människor, av hur de uppfattar Gud, Bibeln och frågan om tro. På mina många

tjänsteresor engagerar jag ofta mina medresenärer i samtal. I de flesta fall dröjer det inte länge innan dessa ämnen kommer på tal. Jag har märkt att när jag talar öppet om min tro på Gud så blir många nyfikna. Och det blir ofta inledningen på en spännande dialog. De flesta människor i Västeuropa – och i viss mån även den skeptiska eliten i Amerika – uppfattar mig, en välutbildad person som samtidigt är en bekännande kristen, som något excentrisk.

Följande dialog, som ligger till grund för den här boken, ägde rum på en nattflygning över Atlanten. Även om jag inte kunnat återge samtalet ordagrant, tror jag ändå att jag lyckats samla ihop och fånga kärnan av de tankar som utbyttes. Med hjälp av ett flertal personer, däribland Clifford Goldstein (som bidragit med värdefulla förklaringar och argument och som också putsade min engelska), har jag sedan skrivit den här boken.

Man kan naturligtvis fråga sig: Varför skulle någon vara intresserad av en konversation mellan två tyskar på ett flygplan? Det är en rimlig fråga. Svaret är enkelt: det är för att det här samtalet handlar om livets mest grundläggande frågor – just de frågor som rör alla människor, oavsett hur mycket eller lite de medvetet funderat på dem.

Jag är förvisso inte så naiv att jag tror att den som läser detta kommer att köpa min åsikt helt och fullt. Men min förhoppning är att de som läser ska bli tillräckligt stimulerade till att själva vilja gå vidare och studera dessa frågor ännu djupare. Frågorna har avgörande konsekvenser för oss alla, oavsett vem vi är eller var vi befinner oss.

Gerhard Padderatz
Författare

Kapitlet 1 | 10
ETT RESESÄLLSKAP

Kapitlet 2 | 14
VARFÖR MÅNGA MÄNNISKOR FÖRKASTAR GUD

Kapitlet 3 | 18
PROBLEMET BÖRJADE I HIMLEN
LUCIFERS UPPROR OCH GUDS REAKTION

Kapitlet 4 | 28
FINNS UFOS PÅ RIKTIGT?
BEDRÄGERIER ORSAKADE AV SATANS ÄNGLAR

Kapitlet 5 | 32
JORD, LIVETS ANDE OCH SJÄL
MÄNNISKANS SKAPELSE

Kapitlet 6 | 36
ETT FÖRBUD I PARADISET
MÄNNISKANS FRIHET OCH DÖD

Kapitlet 7 | 42
DET MISSLYCKADE TESTET
SYNDAFALLET OCH DESS KONSEKVENSER

Kapitlet 8 | 48
VÅR ANDRA CHANS
VAD SOM GÖR ATT FRÄLSNINGEN FUNGERAR

Kapitlet 9 | 58
DÄRFÖR LITAR JAG PÅ BIBELN
EXEMPEL PÅ BIBLISKA PROFETIOR

Kapitlet 10 | 66
KAN VI ÄLSKA EN GUD SOM TORTERAR?
EXEMPEL PÅ BIBLISKA PROFETIOR

Kapitlet 11 | 70
MER ÄN PLASTIKKIRURGI
DE TROENDES UPPSTÅNDELSE

74 | Kapitlet 12
TSUNAMIN I HILO
KRISTI ÅTERKOMST

78 | Kapitlet 13
3D-FILMER I HIMLEN
TUSENÅRSRIKET OCH GUDS DOM

84 | Kapitlet 14
RESTEN AV MÄNSKLIGHETENS HISTORIA
DET HIMMELSKA JERUSALEM OCH DEN NYA JORDEN

90 | Kapitlet 15
HUR SKULLE DU VILJA DÖ?
OMVÄNDELSE-ERFARENHETEN OCH DESS KONSEKVENSER

96 | Kapitlet 16
FRIHET I DEN RÖKFRIA AVDELNINGEN
OMVÄNDELSE, ÅNGER OCH PÅNYTTFÖDELSE

100 | Kapitlet 17
VARFÖR ÄR GUD SNÄLL MOT ONDA MÄNNISKOR?
GUDS BARMHÄRTIGHET OCH VÄLSIGNELSER

104 | Kapitlet 18
EN FARLIG BERGSVANDRING
FRÄLSANDE TRO

110 | Kapitlet 19
LEVNADSPRINCIPER FÖR EN HÄNGIVEN
GUDS KÄRLEK

116 | Kapitlet 20
EN CHECK FRÅN HIMLEN
ATT VANDRA MED GUD

122 | Kapitlet 21
HUR GÅR VI VIDARE?

KAPITEL **1**

ETT RESESÄLLSKAP



”Flyger du hela vägen till Frankfurt, eller stiger du av innan?” Kvinnan, som redan satt i sin stol, tittade undrande på mig medan jag satte mig ner bredvid henne.

”Stiga av innan?” frågade hon med misstro i rösten. ”Det finns inga hållplatser mellan här och där!”

”Det är sant,” svarade jag och satte mig ner. ”I annat fall skulle jag ha varit orolig för dig. Jag ser ju att du inte tagit med din fallskärm idag.” Hon brast ut i skratt. En sådan respons, i kombination med att hon sedan snabbt vek ihop tidningen och la den i knät, fick mig att anta att min medpassagerare var öppen för samtal. På flygningar, särskilt långa sådana, gillar jag att prata med personer som är öppna för samtal. Detta eftersom jag själv är intresserad av mina medmänniskors syn på de viktiga frågorna som rör livet, döden, Gud och så vidare. Jag gillar också att dela med mig av mina egna åsikter, och på ett non-stop-flyg från Pittsburgh till Frankfurt skulle vi ha gott om tid att prata. I själva verket hela åtta timmar. Hon var, gissade jag, strax över sextio. Utifrån hennes sätt att prata och agera uppfattade jag henne som både välutbildad och välbärgad. Hennes hår var fint uppsatt och hennes kläder tydde på klass och elegans. Blicken i hennes ögon sa mig att hon var intelligent. Kvinnan lät mig veta att hon var änka och att hon hade en vuxen son. Hon bodde i Düsseldorf men hade en syster i Pittsburgh. Hon hade just varit på besök hos systern, men var nu på väg hem igen.

”Jag ser,” sa jag och pekade på hennes tyska tidning, ”att du håller dig uppdaterad om vad som sker i Tyskland.”

”Ja,” svarade hon. ”Det här är dagens tidning, men det finns inte något nytt i den. Dessutom är de flesta nyheterna ändå dåliga.”

”Tja,” svarade jag, ”det är så medierna fungerar. ’Dåliga nyheter är bra nyheter’, som amerikanerna säger. Det betyder att dåliga nyheter säljer bättre än goda nyheter.”

”Det är lustigt, eller hur,” svarade hon, ”att de flesta av oss vill läsa dåliga nyheter hellre än goda.”

”Varför tror du att det är så?”

”Kanske vill vi jämföra tragedierna i andra människors liv med våra egna. På så vis känner vi oss bättre. Jämfört med de många sorgliga berättelser vi läser om i tidningen tror jag att de flesta av oss har det ganska bra, eller hur?”

”Ja,” sa jag, ”det är sant. De flesta av oss har det ganska bra ställt, men jag tror inte att det kommer att hålla i längden. Jag tror att världen blir allt sämre. Håller du med?”

”I vilken mening?” frågade hon. ”Moraliskt, ekonomiskt eller med avseende på miljön?”

”I största allmänhet. Vart är den här världen på väg? Vad kommer framtiden att föra med sig? Vad måste hela den mänskliga rasen förbereda sig på?”

Hon tittade då lite utforskande på mig och sa: ”Du vill väl inte prata med mig om religion nu.” Hon var inte fientlig men hon var bestämd. Hon sa: ”Bara så du vet – jag tror inte på Gud.”

Jag gillade hennes raka sätt.

”Nej, jag tror inte på Gud.” sa hon igen, riktat mer till sig själv än till mig. Sedan,

efter en paus, tittade hon rakt på mig och sa, "Men jag tror på skyddsänglar."

"Skyddsänglar! Verkligen?"

"Ja," svarade hon bestämt och resolut.

"Varför tror du på skyddsänglar?" frågade jag och kunde känna att här fanns en öppning.

"Åh, jag skulle kunna berätta flera historier för dig."

"Det skulle vara fascinerande att få höra dem."

"När jag var 19 år," började hon, "råkade mina föräldrar, min syster och jag ut för en bilolycka. Det var vinter och vägarna var isiga. Min far förlorade kontrollen över bilen i en kurva. Vi gled av vägen och kraschade nerför en brant. Vi voltade två varv. Bilen totalförstördes, men förutom några skrapsår och blåmärken fick ingen av oss några allvarliga skador. Vi kan inte förstå hur vi alla klarade oss oskadda. Men jag tror att det var en ängel som skyddade oss."

"Mycket intressant," sa jag.

"En annan händelse handlar om min farbror. Hans dotter hade just fått sitt första barn. När han besökte henne på sjukhuset drabbades han av en massiv hjärtattack. Han var då i femtioårsåldern. Han satt vid hennes säng och bara föll ner till golvet. Eftersom det inträffade just där kunde sjukhuspersonalen naturligtvis hjälpa honom omedelbart. Om det hade skett någon annanstans hade han förmodligen dött. Jag tror inte att det var en tillfällighet. Det är på grund av sådana händelser som jag tror att var och en av oss har en skyddsängel."

"Jag är övertygad om att du har rätt."

"Va! Är du verkligen det?"

"Ja, eftersom Bibeln på många ställen talar om änglars verksamhet. På originalspråken betyder ordet ängel budbärare."

"Verkligen?"

"Ja, och det finns mer att berätta – mycket mer."

Kvinnan tittade förväntansfullt på mig, som om hon var hungrig och ivrig att få höra mer. Jag kunde känna att hon var en sökare. Det var därför jag vågade fortsätta att fråga. Föga anade vi att det skulle fortsätta hela kvällen.

KAPITEL **2**

VARFÖR MÅNGA MÄNNISKOR FÖRKASTAR GUD



Någon som trodde på skyddsänglar men inte på Gud. Det var nytt. Jag ville gå vidare med detta.

"Du tror alltså på skyddsänglar, men inte på Gud. Stämmer det?"

Hon vände sig mot mig. För att göra det lättare för henne att svara på min fråga la jag till: "Jag antar att du har goda skäl för det."

Hon tänkte efter en stund innan hon talade. Och när hon började, så kom orden snabbt och med övertygelse, men också med en antydan till ilska.

"Jag växte upp i ett kristet hem. Som barn var jag tvungen att ta Bibellektioner. Men det finns frågor i den kristna tron som verkligen stör mig, eller som jag inte ens förstår. Jag menar, om Gud verkligen är barmhärtig och allsmäktig – varför skulle han då tillåta så mycket lidande? Ta det enklaste av alla exempel – barns lidande. Vare sig det handlar om krig, sjukdom eller andra svåra situationer – varför ingriper inte Gud?"

"Detta är bara ett exempel. Jag undrar också, varför Gud planterade *Kunskapens träd* i paradiset och förbjöd Adam och Eva att äta av det? Och varför straffade han dem när de gjorde det?"

"Sedan har vi den kristna läran om helvetet. Detta förefaller vara så barbariskt för mig. Hur ska jag kunna tro att Gud är kärleksfull och snäll när han torterar människor i helvetets eld? När jag var barn hade jag en fruktansvärd rädsla för helvetet. Det var hemskt!"

"Och det finns fler frågetecken. Varför går det så bra för både skurkar och flertalet usla människor i den här världen, medan det inte går särskilt bra för goda människor? Det finns ingen rättvisa här – ingen alls. Borde inte en schysst och rättvis Gud gripa in?"

Hon såg rakt in i mina ögon och frågade nästan anklagande, "Tror du på en rättvis och barmhärtig Gud? Jag är ledsen, men jag kan inte göra det. Våra öden verkar inte spela någon roll för honom."

Jag kunde känna hennes bitterhet, hennes ilska och hennes smärta. Jag förstod den också. Det finns många människor som ställer sig samma frågor. Även jag skulle förmodligen ha känt på samma sätt om jag inte fått lära mig det jag numera känner till om Gud, om hur han verkligen är.

"Nåväl," sa jag försiktigt. "Du har tagit upp några viktiga frågor, sådant som jag gått och funderat på under en längre tid."

"Har jag?"

"Absolut. Alla som tror på Gud brottas med dessa frågor. Den goda nyheten är dock att jag har tänkt på dem en hel del, och jag har funnit värdefulla svar i Bibelns texter. Dessa citat, tillsammans med en del logiska slutsatser eller slutledningar, hjälper mig att bättre förstå Gud samt att hitta svar på livets svåra frågor. Jag tycker att dina frågor är både bra, giltiga och viktiga."

"Jag hoppas att du inte blir förolämpad om jag förblir skeptisk."

"Självklart inte. Jag tycker om att föra samtal med människor som försvarar sina egna åsikter. Sanningen har sin egen övertygelsekraft. Men om du är intresserad, skulle jag vilja prata med dig om några bibliska uttalanden och mina tankar om dem."

"Ja, om du lovar att inte tjata hål i huvudet på mig," sa hon. "Det finns nämligen en sak som jag inte tål – människor som vill missionera för andra. Jag är en skeptiker och jag tycker inte om att bli ihjälpratad. Du är förmodligen en av dem som har hittat din tro en gång för alla, och som nu tar varje tillfälle i akt att förmedla din övertygelse till alla i din omgivning." Hon stelnade till och hennes blick var aggressiv och bestämd.

"Eller hur?" sa hon.

Jag log mot henne och förklarade: "Jag föredrar att låta mina slutsatser utsättas för andras tankar, för det har alltid varit jag som dragit nytta av sådana invändningar och frågor."

"Om du letar efter invändningar och frågor, så talar du till rätt person: Det kan jag lova dig."

"Inga problem. Dessutom, när det gäller invändningar och frågor om Gud är du inte den enda som har sådana."

Hon tittade frågande på mig. Det var för mig ett tecken på att fortsätta.

"Jag träffade en gång en teologiprofessor i Kalifornien." inledde jag.
"Han ledsagade sina studenter genom Bibelns samtliga sextiosex böcker. Han ställde alltid samma fråga: 'Vilken bild ger oss varje bok i Bibeln om Gud?'"

"För att samla in material till att illustrera sina föreläsningar flög han en gång till England och tog med sig ett kamerateam. Han intervjuade många människor och ställde alltid samma frågor. Den första var: 'Tror du på Gud?' Många svarade: 'När jag var barn trodde jag på Gud, men det kan jag inte längre.'"

"När jag var barn trodde jag också på Gud," sa min stolsgranne. "Men det var förmodligen för att jag då inte visste lika mycket som jag vet idag."

Jag nickade bekräftande till hennes kommentar och fortsatte.

"Professorn frågade sedan: 'Hur skulle en Gud behöva vara för att du ska kunna lita på honom?' De flesta svaren var: 'Han skulle vara som en god vän som jag kan lita på. Någon som skulle finnas där när jag behövde honom. Han skulle förstå mig, älska mig och ha tålamod med mig.'"

"Detta låter som en Gud som även jag skulle kunna tro på," sa hon.

"Utmärkt. Ja, det är det här som är det intressanta. Alla dessa individer beskrev Gud på precis det sätt som Jesus Kristus representerade honom för oss, sådan som den han verkligen är! Den Gud som de förkastade var dock inte den sanne Guden utan snarare en dålig karikatyr av honom."

"Inte så snabbt," svarade hon. "Dessa människor måste ha haft sina skäl för att komma fram till den bild de hade av honom. De hade förmodligen dåliga erfarenheter av Gud. Se bara på allt elände på vår planet! Var i all världen finns din Gud?"

"Det är bra frågor och svåra frågor du ställer. Men jag ska försöka ge dig ett svar."

KAPITEL **3**

PROBLEMET BÖRJADE I HIMLEN

LUCIFERS UPPROR OCH GUDS REAKTION

”Upphovet till allt elände kan kopplas till himlens änglar,” sa jag. ”De änglar du sagt att du tror på. Känner du till att det blev ett uppror bland dem i himlen?”

”Nej. Var det så?” svarade hon. ”Bland änglarna?”

”Ja. Skrifterna berättar att det fanns en ledande ängel vars namn, enligt den latinska översättningen, var ’*Lucifer*’. Det betyder ’ljusbärare’ eller ’den lysande’.[1] Han var utomordentligt vacker och mycket intelligent. Lucifer var med största sannolikhet den högst stående ängeln vid Guds tron – en skapad varelse, men ändå perfekt.[2] Vid någon tidpunkt, steg hans skönhet och intelligens honom åt huvudet. Bibeln berättar att han på grund av sin skönhet gjorde uppror mot Gud.”[3]

”Hur kunde det ske?” sa hon och såg lite orolig ut.

”Bibeln berättar inte detta för oss.”

”Inte?”

”Nej, men det finns en illustration som har hjälpt mig att förstå frågan bättre. Hur tar man reda på om man är vacker? I de flesta fall genom att se sig själv i spegeln och jämföra den bilden med andra människor, visst är det så?”

”Jovisst.”

”Lucifer måste ha gjort något liknande. Genom” – och jag formade nu ett citationstecken med mina fingrar – ”genom att titta i spegeln måste han ha blivit medveten om vilka utmärkta egenskaper han hade jämfört med de andra änglarna. Men att betrakta sig själv i spegeln har en stor nackdel.”

”Hur då menar du?”

”Lucifer förlorade Gud ur sikte, sin skapare, den han hade att tacka för allt, till och med sin egen existens. Jag gjorde en paus och tittade på min medpassagerare.”

Jag märkte att hon lyssnade med stort intresse och fortsatte därför:

”Och i detta finner jag en djup och grundläggande sanning, nämligen denna: Om vi förlorar Gud ur sikte, går alltid något fel, åtminstone i det långa loppet. Jag har sett det hända många gånger, och har upplevt det i mitt eget liv också.”

”Är det så?”

”Ja. Och detta var precis vad som hände med Lucifer. På någon punkt var han inte längre nöjd med sin ställning under Gud. Det är svårt att förstå varför. Han var trots allt den högste bland alla skapade varelser. Bibeln berättar om hans önskan att bli likställd med Gud och att få härska över änglarna.[4] Har vi inte ofta i livet stött på denna självviskhet och makthunger? Det spelar ingen roll vad människor har. De kommer aldrig att vara nöjda med det, om de förlorar Gud ur sikte. De vill ständigt ha mer. Allt sådant har sitt ursprung härifrån, från Lucifer.”

”Ja, tyvärr är detta ett utbrett problem.”

”Vi ser det hela tiden. Självviskhet var roten till allt ont i vårt universum. För en självisk person rör sig allting i cirklar runt honom eller henne själv – och dessa cirklar blir hela tiden mindre och mindre. Detta strider mot Guds livsprincip – principen om osjälviskhet. Enligt den principen blir istället cirklarna bredare och bredare. Detta för att kunna inkludera alla andra.”

"Okej, men om nu det du påstår skulle vara sant, varför stoppade i så fall inte Gud Lucifers självviska ambitioner på en gång? Han är väl trots allt allsmäktig? Varför gjorde han inte slut på honom direkt, där och då?"

"Detta är själva nyckelfrågan," sa jag. "Låt oss titta lite närmare på den. Till att börja med undrar jag: Vad kunde Gud ha gjort annorlunda? Vad hade han behövt göra, för att vara helt säker på att ingen av hans skapade varelser någonsin skulle göra uppror mot honom?"

"Han skulle ha varit tvungen att skapa dem utan några dåliga egenskaper."

"Bra. Och enligt Bibeln hade Gud gjort just det. Lucifer beskrivs som '*fullkomlighetens sigill, full av visdom och fullkomlig i skönhet*.' [5] Det fanns inget att klaga på. Gud skapade också änglarna utan några som helst defekter. De var alla perfekta. Men, viktigast av allt, han skapade dem som fria varelser, det vill säga, han gav dem en fri vilja. Och detta är skälet till att de kunde göra uppror." Jag pausade en stund, för att se hur hon reagerade. Hon var djupt försjunken i tankar.

Hon såg på mig för ett ögonblick och sa sedan sakta: "Jag tror att jag förstår din poäng. Han skulle ha varit tvungen att skapa alla varelser utan fri vilja. Det skulle ha varit enda sättet som han kunde vara säker på att ingen skulle göra uppror mot honom."

"Exakt. Alla skapade varelser skulle behövt fungera som robotar eller marionetter, vilket leder oss till nästa viktiga fråga: Om Gud är Gud, då måste han ha vetat i förväg vad som skulle bli resultatet av att ge alla högre varelser en fri vilja. Och om så är fallet, varför gjorde han det?"

"Det är en mycket bra fråga," sa hon nästan lite upprört.

"Om det finns en Gud, är detta precis den fråga jag skulle vilja ställa honom."

"Det är rimligt. Så låt oss gå vidare med den här frågan. Gud skapade oss människor '*till sin egen avbild*'[6], med förnuft och förmåga att lära känna honom. Låt oss därför använda vårt förnuft här och se vart det leder oss."

"Okej," sa hon.

"Vad är det du uppskattar mest i mellanmänskliga relationer?"

Hon funderade en stund.

"Att jag kan lita på någon, och att han eller hon litar på mig också."

"Bra. Jag håller med. Men jag skulle vilja tillägga att det jag värdesätter ännu mer är att bli älskad av någon annan."

"Du har naturligtvis rätt. Kärlek är det mest värdefulla."

"Får jag ställa en personlig fråga? Vad skulle det betyda för dig, som mor, om det fanns en knapp på sidan av din sons huvud, låt oss säga, precis här bakom örat. Och varje gång du trycker på den skulle han automatiskt säga: 'Mamma, du är bäst. Mamma, jag älskar dig!?' Hur mycket värde skulle du finna i dessa ord?"

"Inget," sa hon kallt.

"Naturligtvis inte. Utan fritt val kan det inte finnas någon äkta kärlek. Om jag hade haft en pistol i min hand och viftat hotfullt med den framför ditt ansikte, skulle jag kun-

na tvinga dig att göra ett antal saker, men något jag med säkerhet inte kan få dig att göra är att älska mig eller lita på mig, eller hur?"

"Nej, absolut inte."

"Och vad jag säger här är att inte ens Gud kan tvinga fram kärlek. Kärlek, för att kunna kallas för kärlek, kan bara ges frivilligt. Att tvinga fram kärlek är att förstöra den."

Hon skrattade och sa sedan: "Ja, med en pistol riktad mot mig skulle jag säkert säga precis det du vill höra. Men i samma ögonblick som pistolen tas bort skulle jag se på dig med avsky, eftersom allt skulle varit en lögn. Min första reaktion handlade verkligen inte om kärlek."

"Precis. För Gud var det viktigare att hans förhållande till sina skapade varelser skulle bygga på tillit och kärlek, och inte på den typ av absolut försäkran som kommer från våld."

"Försäkran? Vad menar du?"

"Jag menar försäkran mot ett uppror riktat mot hans styre. Gud kunde ha sett till att det inte fanns någon möjlighet till ett uppror genom att helt enkelt inte ge skapade varelser fri vilja. Men istället skapade han ett universum där han tillät den typ av frihet som krävs för att kärlek och tillit ska kunna existera. Detta medför alltid en risk. Ändå är det just en sådan Gud som jag respekterar och beundrar, en Gud som tar denna risk för att det ska kunna finnas kärleksfulla och tillitsfulla relationer."

"Ja, jag kan hålla med dig på den punkten, åtminstone hypotetiskt sett."

"Bra. Låt oss då fortsätta att undersöka historien om detta uppror. Hur tror du Gud reagerade på Lucifers aktiviteter?"

"Hur skulle jag kunna veta det? Du är ju bibelexpert. Så vad gjorde han?"

"Bibeln berättar inte detta för oss, åtminstone inte direkt. Men på många ställen beskrivs Gud som barmhärtig, nådig och tålmodig.[7] I en biblisk berättelse, den där han visar sig för Moses på berget Sinai, beskrev han sig själv med just dessa ord.[8] Och eftersom Gud inte ändrar sin karaktär,[9] så kan vi dra slutsatsen att han reagerade på Lucifers uppror på samma sätt – med barmhärtighet, nåd och tålamod. Han förklarade förmodligen för honom att det inte fanns något som motiverade hans missnöje eller hans strävan efter mer makt, och att det i princip var omöjligt för en skapad varelse att vara jämbördig med den som skapat honom. Jag tror verkligen att Gud skulle ha erbjudit honom förlåtelse om han hade gett upp sina farliga ambitioner, och istället fortsatt vara lojal mot honom. Kan du föreställa dig hur Lucifer skulle ha reagerat på ett sådant erbjudande?"

"Nej, men nu börjar det bli riktigt spännande. Om jag hade varit i Lucifers skor, hade jag troligtvis försökt pröva Guds tålamod för att se hur långt jag skulle kunna gå."

Jag sa: "Det är detta som barn ofta gör med sina föräldrar. Och om föräldern ger efter kommer det att ses som en svaghet, vilket ger barnet än större vilja att pressa vidare. Detta är förmodligen vad Lucifer såg i Guds milda reaktion – ett tecken på svaghet. I vilket fall som helst hade han bestämt sig för att själv inta Guds plats och

position. Så mycket vet vi. Och vi känner också till att han lyckades få ett ganska stort antal änglar att ansluta sig till upproret."

"Men varför krossade inte Gud upproret redan i sin linda? Varför dödade han inte Lucifer och hans följe när han väl visste att de inte skulle ge upp sina planer?"

"Bra fråga! En mycket bra fråga. Och den tar oss till det avgörande problemet som vi måste undersöka. För här finns nyckeln till att bättre kunna förstå varför det finns så mycket lidande och elände i denna världen, trots att Gud är en kärlekens Gud. Bibeln ger inget direkt svar på denna fråga, men den nämner några av Satans karaktärsdrag och beteendemönster vilket gör det möjligt för oss att se vad som hände. Utifrån detta kan vi sedan komma fram till ett svar."

"Satan? Varifrån kom han? Jag antar att detta är en annat namn för Lucifer?"

"Precis. Genom sitt uppror förvandlades '*Lucifer*', 'ljusbäraren', av sig själv till 'Satan'. Detta hebreiska ord betyder, översatt till engelska, motståndare eller anklagare, och det beskriver hans inställning till Gud. I Nya testamentet kallas han oftast för djävulen. Detta ord kommer från grekiskans diabolos, som betyder förtalare. Vi kallar något för diaboliskt om vi menar att det är djävulskt eller sataniskt."

"Otroligt vad som finns dolt i dessa namn. Det hade jag aldrig kunnat tro."

"Kristus kallade en gång Satan för '*lögnens fader.*'"[10] fortsatte jag.

"Idag skulle vi kanske istället använda begrepp som 'alla lögners moder' eller 'lögnens uppfinnare'. Vi kan därför dra slutsatsen att han redan från början av sitt uppror inte var öppen och ärlig, utan arbetade med lögner, insinuationer och förtal. Till och med när han talade med de första människorna hävdade han att de inte skulle dö om de åt av Kunskapens träd, trots att Gud hade sagt motsatsen."[11]

"Intressant," utbrast hon.

"För att nu förstå Guds reaktion på Satans uppror bättre, låt mig ställa den här frågan: Hur gör vi oss av med någon som sprider lögner och förtal om oss? Låt mig välja ett absurt exempel. Låt oss låtsas att jag sprider lögner och förtal om dig i Düsseldorf, bland människor som känner dig. Jag är säker på att du inte skulle tolerera det alltför länge. Låt oss vidare anta att du, när du fått nog, skjuter mig. Bang, bang – död. Vad skulle människor som känner oss då tänka om de saker som jag hade sagt om dig?"

"Ja, du har rätt; din liknelse är verkligen absurd. Men för diskussionens skull – jag tror att de som känner mig i första hand skulle bli chockade över min reaktion. Bara i andra hand skulle de tänka på innehållet i dina uttalanden."

"Naturligtvis är det så. De skulle inte ha förväntat sig det av dig. Men efter en stund, skulle de troligtvis tänka: 'Hmmm. Det måste finnas en viss sanning i vad Gerhard sa, med tanke på hur hon reagerade.'"

"Så kan det mycket väl vara."

"Därför, just på grund av din egen våldsamma reaktion, skulle mina lögner ha fått en viss trovärdighet. Vi kan alltså inte sudda ut lögnerna genom att helt enkelt röja lögnaren ur vägen. Av samma skäl kunde det problem som hade uppstått på grund av

Satans lögner och förtal, inte heller lösas genom att ta till makt och våld. I själva verket skulle det förmodligen ha gjort problemet ännu större."

"Du har en poäng där."

"Dessutom lär vi oss i Skriften att Satan arbetar med '*svek och elakhet.*'[12] Han presenterar sig alltid som 'the good guy' – schysst och reko. Paulus skriver att han förklär sig som en '*ljusets ängel*',[13] vilket innebär att att han framstår som en person med goda avsikter och mål. Så trots att han baktalade och spred lögner om Gud så framstod han för änglarna som deras välgörare. Han försökte lura dem till att tro att de under hans regering skulle få det bättre än under Guds styre."

"Och inte bara det. Jag tror att det, i början av upproret, var svårt för änglarna att genomskåda Lucifers bedrägeri. De hade ju aldrig upplevt något liknande tidigare. Hur tycker du att de borde reagerat?"

"Är vi i skolan nu? Du tilltalar mig som en lågstadieelev."

"Jag ber om ursäkt," svarade jag snabbt.

"Det var inte min avsikt. Men genom att ställa en fråga till dig försöker jag bara uppmuntra dig att uttrycka din syn på saken. Det är allt. Precis som Sokrates gjorde i det antika Grekland. Genom att fråga och genom att undersöka. lär vi oss båda. Jag vill varken predika eller komma med de slutgiltiga svaren. Ingen av dessa metoder skulle hjälpa dig till en bättre förståelse om Gud."

"Jag förstår," sa hon och lät lugnare. "Fortsätt."

"Okej. Den fråga jag precis ställde har varit till stor hjälp för mig själv och hjälpt mig att förstå en viktig aspekt när det gäller tron på Gud. När Lucifer hävdade något som skiljde sig från vad Gud hade sagt, tvingades änglarna besluta sig för vem de skulle lita på. Tillit till Gud är en av de grundläggande förutsättningarna för ett perfekt universum. Behovet av att tro på Gud, i betydelsen att lita på honom, var en realitet även för himmelens änglar, som ju hade förmånen av att kunna se Gud och tala med honom, ansikte mot ansikte. Vi förstår alltså, att detta med att vi måste tro på Gud och lita på honom gäller lika mycket för de som kan se honom som för oss som inte kan det."

"Du sa 'måste lita på'. Men ordet 'måste' låter inte som fritt val i mina öron!"

"Du har rätt," svarade jag.

"'Måste' låter verkligen som ett tvång. Men det var inte så jag menade. Jag tänkte det mer som en nödvändig förutsättning. Utan tillit kan harmoni inte längre existera."

"Det är logiskt."

"För att förstå Guds reaktion på Satans verksamhet måste vi även begrunda följande: Hur skulle de lojala änglarna och alla andra intelligenta varelser ha reagerat om Gud bara hade eliminerat Satan?"

"Han skulle förmodligen ha besparat sig själv en hel del problem," svarade kvinnan, "om han helt enkelt bara hade utplånat honom."

"Kanske. Men varför kallar vi inte detta vid dess rätta namn? En mördare! Gud skulle ha framstått som en mördare. För om någon agerar på ett sätt som misshagar

Gud, vad gör han då? Han dödar honom helt enkelt. Om han hade gjort det, vilka konsekvenser skulle det ha fått?"

"Troligen skulle ingen ha vågat göra uppror igen. Änglarna skulle säkert ha blivit rädda."

"Exakt. Vi ser något liknande i uppfostran av ett barn. Lydnad – framtvingad genom påtryckningar och skrämseltaktik – leder i det långa loppet att barnet växer upp till en rebell."

"Jag vet hur det är. Jag växte upp med mycket påtryckningar. Det skapade rädsla men ingen övertygelse. Jag vet vad jag talar om. Förr eller senare blir man trotsig och upprorisk – om man inte bryts ner invändigt innan dess."

"Ja," sa jag och nickade, "det stämmer. Om Gud hade förintat Lucifer, skulle änglarna ha tjänat honom av rädsla snarare än kärlek. Och grogrunden för nästa uppror skulle därigenom redan ha blivit sådd."

"Satans lögner och förtal skulle ha funnit en fruktbar jordmån. Därför, skulle Gud inte ha löst problemet genom att bara krossa Satan!"

Hon nickade fundersamt.

"Nu kan du själv svara på din första fråga om varför Gud, med all sin kraft och makt, inte eliminerade Satan."

"Om han hade eliminerat Satan," sa hon, "skulle han verkligen inte ha vunnit någonting. Så småningom skulle änglarna inte längre ha orkat upprätthålla charaden av en fejkad kärlek. Missnöje skulle då åter ha börjat sprida sig. Detta är precis vad som händer med människor som lever under diktaturer. Effekten skulle ha varit som om Gud hade hällt bensin på elden."

"Det är en mycket viktig poäng. Det gläder mig att du ser den. Problemet som Lucifer orsakade kunde inte lösas genom våld. Våld skulle bara ha fått djävulens anklagelser att förefalla sanna."

"Men låt oss gå tillbaka i tiden igen. Gud skapade inte en djävul utan en perfekt ängel vid namn Lucifer. Han var den högsta av alla keruber. Kanske har du hört julsånger som nämner ordet keruber, de högsta änglarna.[14] Det var alltså Lucifer, en av dessa keruber, som förvandlade sig till Satan, en Guds fiende."

"På så sätt hade ondskan dykt upp på scenen. Vad kunde Gud göra för att få bort den från den här världen – eller mer än så, från universum? Hur skulle han kunna övertyga alla änglar och alla andra intelligenta varelser om att Satans påståenden och anklagelser inte var något annat än lögner och förtal?"

Min stolsgranne tittade på mig en stund, djupt eftertänksam.

Sen sa hon: "Jag tror att Gud skulle ha varit tvungen att genomföra en offentlig rättegång. Allt hade behövt följa samma förfaranden som vid ett öppet och fritt brottsmål. Det skulle ha varit nödvändigt att presentera bevis, förhöra vittnen samt lämna in försvarsåberopanden. Och till slut skulle juryn och någon slags domare behövt komma fram till en dom. Den som inte har något att dölja har inget att vara rädd för vid en rättegång – särskilt inte om domstolen har förmåga att ta fram alla dolda fakta i ljuset."

"Detta är just Guds lösning på problemet," sa jag, utan att ens försöka dölja min upphetsning över att hon följde mitt resonemang så nära att hon faktiskt låg steget före mig.

”I slutändan kommer det att behövas en noggrant genomförd och uttömmande rättegång. Men innan detta kan ske, måste bevisen först samlas in och vara så övertygande att det sedan inte råder några tvivel eller tveksamheter kring domen. I annat fall så skulle bara motsägande påståenden stå mot varandra och ingen skulle veta vad som är sant. Du känner säkert igen problematiken från filmer som skildrar rättegångar.”

”Det gör jag.”

”Det betyder att Gud med nödvändighet, för sin egen trovärdighets skull, var tvungen att ge Satan en möjlighet att försöka bevisa att han har rätt i sina anklagelser mot honom. Dessutom måste Gud låta Satan, genom sina egna handlingar, avslöja sin sanna karaktär. Gud kan räkna med att Lucifer, i den här processen, kommer att visa sitt rätta ansikte.”

”Vilka anklagelser?”

”Att Gud är självisk, att han drivs av maktbegär, är orättvis och önskar enbart bli betjänad av sina skapade varelser – han kommer aldrig någonsin att göra något för dem. Beviset på motsatsen blev uppenbart redan genom det sätt Gud visade sin karaktär och sina principer, genom att inte omedelbart förgöra Satan utan istället svara med barmhärtighet och nåd. Därefter efterfrågade han änglarnas och alla andra intelligenta varelsers, inklusive människornas, bedömning av situationen.”

”Jag förstår.”

”Ja, de fruktansvärda konsekvenserna av Satans uppror och hans typ av regering kommer så småningom att bli tydlig för hela universum. Hans sanna karaktär, precis som Guds sanna karaktär, kommer att avslöjas. Sedan, i den slutliga domen, kommer alla intelligenta varelser att kunna bilda sig en egen uppfattning och komma fram till en rättvis och hållbar dom.”

”Det låter bra,” sa min medpassagerare.

”För att få en bättre förståelse för Guds handlingar finns det en annan viktig fråga att ta hänsyn till. Eftersom en av Satans anklagelser var att Gud är orättvis och oschysst – att han gynnar vissa och missgynnar andra – måste han vara absolut rättvis även mot Satan. Därför får Gud inte tillskansa sig själv några rättigheter som han inte är villig att också bevilja Satan. Gud får inte helt och hållet begränsa Satans handlingsutrymme! Och det är därför Gud inte kan, fast jag borde egentligen säga att han inte får, från fall till fall avlägsna eller hindra dess konsekvenser.”

”Betyder det att han måste tilllåta att Satan gör det han gör?”

”I princip, ja. Syndens drama måste spelas upp i sin helhet, så att alla i slutändan kan se vart uppror mot Gud leder. Alla behöver inse att Gud verkligen är barmhärtig, kärleksfull och rättvis och att han förtjänar vår kärlek och vårt förtroende. Det är det enda sättet att säkerställa att fria varelser aldrig gör uppror igen. Det hela fungerar som en immunisering. När alla frågor har besvarats och när det har producerats tillräckligt med antikroppar mot syndens bakterie, kommer universum att vara immunt mot varje nytt uppror.”

"Det låter ganska fantastiskt."

"Ja. Men jag litar på att Gud med den här metoden kommer att uppnå sitt mål. Och på ett sätt är jag till och med tacksam för att det var just Satan som inledde det här upproret."

"Varför det?" frågade hon förvånat.

"Därför att han var den högsta skapade varelsen, och därigenom kommer ingen att någonsin komma på idén att påstå att upproret misslyckades på grund av bristande intelligens."

"Men detta har kostat en hel del, eller hur? Allt detta bara för att se till att det hela inte kommer att hända igen."

"Priset är högt, det erkänner jag. Högre än vad vi ens kan föreställa oss. Men när väl Lucifer hade påbörjat sitt uppror kunde Gud inte ha agerat på något annat sätt. I annat fall skulle han ha riskerat att förlora alla tänkande varelsers lojalitet."

Hon tittade på mig, djupt försjunken i tankar. Efter en liten stund frågade hon mig: "När skulle detta uppror ha ägt rum?"

"Bibeln berättar inte detta för oss. Men det måste ha skett vid en tidpunkt före Adam och Evas, alltså våra förfäders, fall."

"Jag har fortfarande en del frågor om syndafallet."

"Jag ska komma ihåg att du sa det." För i samma ögonblick serverades middagen.

"Jag är säker på att en liten paus kommer att göra oss gott," sa jag.

"Det tror jag också. Förresten. Jag heter Margot Naumann,"[15] sa min stolsgranne samtidigt som hon räckte fram handen.

Jag bad om ursäkt för att jag inte hade presenterat mig tidigare, sa mitt namn och sedan åt vi vår pasta under tystnad.

---

[1] Jesaja 14:12

[2] Hesekiel 28:14-16

[3] Hesekiel 28:17

[4] Jesaja 14:13, 14

[5] Hesekiel 28:12b, 15

[6] Första Mosebok 1:27

[7] Psaltaren 86:15, 103:8

[8] Andra Mosebok 34:6

[9] Hebréerbrevet 1:12, Jakobs brev 1:17

[10] Johannes 8:44

[11] Första Mosebok 3:4,5; jämför med versen 2:17

[12] Apostlagärningarna 13:10

[13] Andra Korintierbrevet 11:14

[14] Hesekiel 28:14

[15] Inte hennes riktiga namn

KAPITEL **4**

FINNS UFOS PÅ RIKTIGT?

BEDRÄGERIER ORSAKADE AV SATANS ÄNGLAR



Vi flög in i nattmörkret. Himlen hade blivit blekt orange. För ett ögonblick tittade vi ut genom fönstret. Nedanför oss låg Newfoundland.

"Det som alltid fascinerar mig med flygturer," sa jag till fru Naumann, "är det faktum att ovanför molnen, åtminstone under dagtid, så skiner alltid solen – oavsett hur grå himlen varit vid avfärden. Ibland påminner jag mig själv om detta när jag under dystra dagar, kan känna mig deprimerad. Solen skiner, säger jag till mig själv, även om jag inte ser den. För mig är det en bra bild av Guds kärlek och närhet."

"Ja, ovanför molnen är det alltid vackert," sa kvinnan medan hon var djupt försjunken i sina tankar. "Och det mesta ser så smått och obetydligt ut här uppifrån. Titta, där borta, det där ljuset. Det ser ut som ett UFO."

Hon log och pekade på ett flygplan med vita blinkande lampor, som var upplyst av solens sista strålar. Det flög bredvid oss men på ett säkert avstånd.

"Vad tror du om UFOs?" frågade hon helt plötsligt. "Flygande tefat – finns de på riktigt? Kan de vara besökare från andra planeter? Eller är UFOs bara fantasifoster?"

"För bara några veckor sedan såg jag ett program om vad aktuell forskning har att säga i detta ämne," berättade jag för henne. "Det verkar som om även seriösa vetenskapsmän nu är övertygade om att en del av dessa UFO-observationer inte bara är inbillning."

"Men finns det inte alltid naturliga förklaringar till dessa? I ett fall kan det vara norrskenet, i ett annat fall en satellit eller en luftballong eller liknande?"

"En stor del av observationerna kan förklaras på ett naturligt sätt. Men det verkar som att vissa inte kan förklaras med hjälp av vetenskapen. Det finns väldokumenterade fall, där piloter, forskare eller polisen har sett objekt som inte verkar passa in i vår världsbild. De har till och med undersökt tydliga avtryck och brännmärken i marken, som uppenbarligen orsakats av oidentifierade flygande föremål."

"Betyder det att även du tror att det finns intelligenta varelser – utomjordingar i yttre rymden?"

"Ja, intelligenta varelser, men inte i betydelsen marsmänniskor eller liknande som man ser i science fiction-filmer. Jag tror att vissa UFO-observationer inte är fantasifoster utan att dessa besökare verkligen är från en annan värld. Enligt Bibeln är till och med änglarna på sätt och vis från yttre rymden. De är utomjordingar av något slag. Men de är inte beroende av rymdfarkoster för att komma hit. De kan vara osynliga men kan också anta en synlig form."

"Men om de inte är beroende av någon rymdfarkost, hur kan vi då förklara UFO-fenomenet?" Hon la pannan i djupa veck.

"Det kanske rör sig om de änglar och demoner som anslöt sig till Satan," förklarade jag. "Precis som de lojala änglarna har de speciella färdigheter. De är kapabla att göra saker som vi inte kan förklara."

"Jag förstår inte. Om de onda änglarna kan göra sig osynliga och inte behöver någon teknisk hjälp, varför i hela världen skulle de då komma till oss i UFOs?"

"Bibeln visar oss att dessa onda krafter har ett stort intresse av att vilseleda oss, få oss att vända oss bort från Gud och i slutändan förgöra oss.[1] Därför kan jag tänka mig att det är demoner som står bakom dessa UFO fenomen." Hennes blick uttryckte tvivel.

"När jag var barn – jag måste ha varit 12 eller 13 år gammal", berättade jag, "så hade mina föräldrar en bekant, en äldre man vid namn Arfst Newton Arfsten. Han kom från Föhr, en liten tysk ö belägen i Nordsjön. När vi var där på semester så passade de på att träffa honom ganska ofta. Som ung hade han arbetat som professor i kärnfysik i Kiel (vid Östersjökusten) och även i staden New York. I New York kom han i kontakt med fenomen som spiritualism och telepati. För honom var dessa saker inget annat än lurendrejeri och fantasifoster – ren och skär humbug."

"Så uppfattar jag det också," inflikade fru Naumann.

"Det var därför han föresatte sig att ta sina vänner på bar gärning," fortsatte jag. "I syfte att avslöja deras lurendrejeri valde han att delta i några av deras seanser."

"Seanser? Vad menar du med det?", frågade hon.

"Du vet, den typ av sammankomster där de närvarande kommer i kontakt med de dödas förmodade andar och kommunicerar med dessa."

"Ja, jag har hört talas om det. Är inte dessa de avlidnas själar?"

"Nej, absolut inte," svarade jag. "Om det är ok skulle jag vilja vänta tills senare med att förklara skälet till denna åsikt, i samband med att vi talar om Adam och Eva. Bibeln visar oss nämligen att dessa förmodade framträdanden av de döda i själva verket är demoners verksamhet."

"Ok, jag accepterar det du säger för tillfället," sa hon, något motvilligt.

"Så vad var det som den här kärnfysikern med det svåra namnet upplevde?"

"Vid ett tillfälle började bordet, kring vilket en handfull män hade samlats, att röra på sig. Bordet skrev ner ett meddelande med en penna som bundits fast vid ett av bordsbenen. Vår vän försäkrade oss om att, till hans egen förvåning, ingen mänsklig manipulation hade varit möjlig. Vid ett annat tillfälle dök en gestalt upp från ingenstans och hävdade att han var en av de närvarandes avlidna farbror. De ställde frågor till honom och han gav svar som endast den avlidne och den anhörige som var närvarande kunde ha gett."

"Och vad hade professorn i kärnfysik att säga om detta?" frågade hon och flyttade sig till kanten av sin stol.

"Hela hans världsbild förändrades av dessa upplevelser, till en sådan grad att han från och med då var övertygad om trovärdigheten i det övernaturliga, och om varelser från andra planeter och bortom det."

"Men vad hade han med UFOs att göra?"

"Herr Arfsten berättade en gång en historia om UFOs för oss. Den handlade om ett möte med en utomjording. En ung man hade, under ett besök i Sverige, bevittnat en UFO-landning. Han fördes in i rymdskeppet men förlorade sedan medvetandet. När han vaknade upp, befann han sig mitt i någon sorts spiritistisk seans – i Kanada!"

"Kanada? Hur kan det vara möjligt?" frågade fru Naumann och tittade på mig, fylld av misstro.

"Jag kan inte förklara det, men berättelsen verkade trovärdig eftersom jag känner Herr Arfsten mycket väl. Och jag är definitivt inte förvånad över kopplingen mellan UFO-fenomenen och spiritismen. Eftersom demoner kan anta olika former, är det lätt för dem att bedra oss, få oss att se saker som vi tror är UFOs och liknande."

"Deras grymmaste knep är nog ändå att visa sig i avlidna människors gestalt. På så vis upprepar Satan sin urgamla lögn – den som han använde i Eden för tusentals år sedan – lögnen att vi människor, trots olydnad och ohörsamhet mot Gud, i oss själva skulle inneha odödlighet." Hon såg förbryllad ut.

"Den här historien om döden måste du förklara för mig mer i detalj. Du lovade tidigare att du skulle återkomma till den."

"Det gör jag gärna."

1. Andra Tessalonikerbrevet 2:9, 10

KAPITEL **5**

JORD, LIVETS ANDE OCH SJÄL

MÄNNISKANS SKAPELSE



”I skapelseberättelsen berättas det om människans natur,” förklarade jag. ”Det står att Gud formade människan av ’*jordens stoft*’.[1] Det betyder att alla de element som vi består av också återfinns i marken. Men Gud placerade dem i en speciell ordning. Hur strukturen hos många livsviktiga protein molekyler kan ha uppstått är en gåta för vetenskapen, till och med fram till idag. Bibeln berättar sedan att Gud ’*blåste livets ande in i hans [*människans] *näsa*.’”[2]

”Vilket betyder att han gav honom en själ, eller hur?” frågade hon.

”Inte riktigt,” sa jag med eftertryck, ”*Gud blåste livets ande in i hans näsa och så blev mannen en levande själ.*”[3]

”Det är det jag sa. Han har en själ.”

”Men det är inte det jag sa. Detta är ett ställe där den exakta ordalydelsen i Bibeln är mycket viktig. Bibeln säger inte att människan fick en själ utan att hon ’*blev en levande själ*’. I Bibeln kallas hela människan för en ’själ’, vilket är en avgörande skillnad från den allmänna förståelsen av detta ämne. Förr i tiden använde man uttrycket: ’Det finns 200 själar som bor i den staden’, och menade helt enkelt människor.”

”Okej,” sa hon och visade ett djupare intresse. ”Fortsätt.”

”Uppfattningen att människan består av kropp och själ, och att själen efter döden kommer att lämna kroppen och fortsätta leva för evigt har sitt ursprung från egyptisk mytologi och grekisk filosofi. Bibeln nämner inte med ett enda ord något med den innebörden. Även om många människor, även Kristna, tror att den gör det, så stämmer det verkligen inte. Ur ett bibliskt perspektiv är det en främmande tanke.”

”Men hur är det med termen ’livets ande’? Är inte det ett annat ord för själ?”

”Inte riktigt. ’Livets ande’ orsakar liv. Det är därför den också kan kallas ’livets andekraft’. Det är den livskraft som gör skillnaden mellan en ’levande själ’ och en ’död själ.’”

Hon såg förvirrad ut.

”Det kanske bästa sättet att förklara termen livets ande,” sa jag, ”är genom att jämföra det med elektrisk kraft. Det var enbart genom denna kraft, alltså livets ande, som den kropp som Gud hade skapat blev levande.”

”Och vad har det med döden att göra?”

”Jo, när en person dör är han eller hon verkligen död – inte bara utan andning utan också utan medvetande. Den personen tar inte längre del i vad som händer här på jorden. Detta är vad Bibeln faktiskt lär ut, trots vanligt förekommande uppfattningar om motsatsen.[4] Och detta är förklaringen till varför de döda varken kan visa sig för oss eller kommunicera med oss, vilket också är skälet till jag är så säker på att onda andar ligger bakom dessa spiritistiska fenomen. De vill få oss att tro att de avlidna inte riktigt är döda.”

”I så fall har alla de människor fel som tror att de dödas själar stiger upp till himlen?” frågade hon, något förvirrad.

”För att vara ärlig så, ja, de har fel.” svarade jag. ”Denna doktrin om den odödliga själen kom in i den kristna tankesfären först efter det att Bibeln hade skrivits.”

"Jag är rörd över din tilltro till Bibeln," sa hon med bitande ironi. "Men hur kan du på ett trovärdigt sätt, beskriva och förklara idén om att Gud skapade människan från jord. Jag förstår inte hur någon fortfarande kan tro det, särskilt inte med all kunskap som vi har tillgång till nuförtiden."

"Tja," svarade jag lugnt, "den bibliska berättelsen använder endast mänskliga uttryck och illustrationer. Vad skulle den annars kunna använda om vi ska ha en chans att förstå det? Men i sina väsentliga uttalanden om hur människan skapades, så är faktiskt allt i enighet med vetenskapen."

"Menar du det?"

"Javisst."

"Då blir jag oerhört nyfiken på hur du ska försöka övertyga mig om detta," sa hon med en rejäl nypa sarkasm.

"Varsågod. Fortsätt!"

"Okej. Till att börja med så behöver vi fastslå att skapelseberättelsen tecknades ner för över 3.000 år sedan. Därför används naturligtvis inte dagens vetenskapliga begrepp och termer i beskrivningen."

"Det köper jag."

"Bra. Så när Gud formade den första människan '*av jordens stoft*'[5] innebar det att han använde redan existerande element och att han förde dem till en ny och högre ordning. För att använda modern terminologi, satte han in information i materien."

"Du vet, vetenskapsmän har på senare tid forskat mycket om våra gener. De har upptäckt att mängden information som lagras i varje gen är enorm. Där ryms mycket mer än den mängd information som finns i Encyclopaedia Britannica med sina tjugofyra volymer. Vi talar alltså om varje enskild arvsmassa. Gud lyckades alltså lagra allt detta i DNA-molekylerna i våra kromosomer."

"Ja. Och …?," avbröt hon provocerande.

"Så den moderna informationsvetenskapen, som har vuxit fram parallellt med datortekniken, lär att varken materia eller tid kan frambringa information. Det är sant att information på något sätt alltid är lagrad i materiella bärare, på samma sätt som bokstäver på sidorna i en tidning eller en bok, eller magnetiska signaler på videoband, eller i digital form på DVD-skivor. Men det är bara information som kan ge upphov till information. Varken materia eller tid kan göra det. De behöver något annat."

Hon tittade intensivt på mig.

"Jag skulle vilja illustrera det jag säger," sa jag, "med två exempel. På en strand kommer vågorna att skapa ett mönster i sanden. Men de kommer aldrig att skriva ett ord – oavsett hur länge vi väntar. Om vi å andra sidan hittar ett meddelande i en flaska som ligger på stranden så är vi säkra på – och det med rätta – att en intelligent varelse har skrivit meddelandet. Det har inte uppstått för att flaskan har drivit i vattnet under en längre tid, eller hur?"

Hon nickade lätt men motvilligt.

"Hur som helst, om vi sätter en apa framför en dator tillräckligt länge kommer han då och då att trycka på tangenterna på ett sådant sätt att ett riktigt ord eller till och med en kort me-

ning kommer att bildas. Men han kommer aldrig att skriva en vetenskaplig avhandling eller en roman – hur länge vi än låter honom sitta där framför datorn. Om vi läser något djupt, är vi alltså säkra på att det är någon med intelligens som har skrivit det, och inte apan."

"Okej. Ja, det är väl rimligt. Men vad har det här att göra med den bibliska berättelsen?"

"Evolutionsteorin, så som den allmänt uppfattas idag, hävdar att alla levande varelser, inklusive människor, har utvecklats från livlös materia under miljarder år. Teorin säger att materia och en väldigt lång tidsperiod har frambringat denna enorma mängd av information. Men enligt informationsvetenskapen är detta omöjligt, eftersom endast information kan ge upphov till information. Informationsvetenskapen säger också att källan till informationen måste innehålla mer information än vad den förmedlar. Detta innebär alltså att den informationsmängd som finns i kromosomerna inte på något sätt kan ha uppkommit genom tillfälligheter eller av en slump. En forskare har beräknat att sannolikheten för att detta ska ske är mycket mindre än om någon sprängde ett gammaldags tryckeri och bokstäverna i spillrorna föll ner på ett sådant sätt att de på egen hand, utan mänsklig inblandning, bildade en komplett ordbok utan ett enda fel i typsättningen."[6]

"Med allt detta vill jag egentligen säga att eftersom en stor mängd information är lagrad i människans gener, så är den enda logiska slutsatsen att källan från vilken allt detta härstammar måste innehålla ännu mer information. Och eftersom människan skapats från information som kommer från denna källa, så kan vi logiskt sluta oss till att denna källa måste vara större än personen själv; källan måste vara större än vad den själv har skapat. En sådan varelse, som är större än en person, och som rymmer mer information än vad mänskliga individer gör – vi kallar detta väsen per definition för Gud."

"Och det är precis vad Bibeln säger: Gud bildade en sådan ordning i vanlig materia – från de element som finns i stoftet – att en människokropp kom till stånd. Och till den kroppen gav han sedan livets kraft. Det var så du och jag, och alla andra invånare på denna planet, blev levande."

Under min förklaring såg hon inte längre motsträvig ut, snarare förvånad.

"Förvånar detta dig?" frågade jag.

"Det låter som en rimlig förklaring," kommenterade hon kort.

"Och hur fortsatte sedan berättelsen om människan enligt Bibeln?"

"Mycket bra fråga", svarade jag. "Låt mig förklara."

---

[1] Första Mosebok 2:7

[2] Ibid. (från latinets "ibidem", betyder "på samma ställe")

[3] Ibid. (betoning tillagd)

[4] Predikaren 9:5, 6

[5] Första Mosebok 2:7

[6] Professor Edwin Conklin, framstående biolog vid Princeton University.

KAPITEL **6**

ETT FÖRBUD I PARADISET

MÄNNISKANS FRIHET OCH DÖD



”Gud skapade en trädgård, ett paradis, där människorna skulle leva. De skulle föröka sig och förvandla hela jorden till ett sådant paradis.”

”Fanns inte kunskapens träd där också, från vilket människan inte fick äta? Jag har aldrig förstått varför de inte fick äta av det. Innebar inte det en begränsning av deras frihet?”

”Det förefaller så, åtminstone vid en första anblick. Men det handlade om mer än så. Svaret på den frågan är mycket viktigt för att förstå Gud och även det elände som vi människor befinner oss i idag.”

”Okej. Så förklara det för mig då – åtminstone din förståelse av det.”

”Jo, först och främst läser vi i Bibeln om många träd, alla med flera olika sorters läckra frukter som Adam och Eva fick äta fritt av.[1] I mitten av trädgården fanns ’*Livets träd*’.[2] Dess frukt skulle hindra dem från att bli gamla och sjuka, ungefär som en källa till evig ungdom eller liknande. Adam och Eva behövde äta från det trädet för att kunna leva för evigt. Det var endast från ’*Kunskapens träd*’ som de inte fick äta.”[3]

”Frukten från dessa två träd såg förmodligen ganska likartade ut och måste ha varit mycket tilltalande. Så, på vilka grunder skulle de första människorna agera?”

”Vad menar du?”

”När din mamma sa till dig: ’Gör det här, men gör inte det här.’ Vad förväntade hon sig då av dig?”

”Lydnad.”

”Javisst, men baserat på vad?”

”Tillit?”

”Exakt! Och precis så var det med de första människorna. Även de skulle handla utifrån sin tillit till Gud, en tillit som ledde till lydnad. Förtroende och tillit var nödvändigt, även om de såg Gud och kunde kommunicera direkt med honom. Men Gud tvingade dem inte. De var fria att välja vad de ville göra.”

”Men det här var en märklig sorts frihet,” protesterade min medpassagerare. ”Om jag väljer att inte följa tillsägelsen så kommer jag att straffas med döden!”

”Inte riktigt. Se det mer som friheten att hoppa från ett höghus. När jag kommer ner till botten dör jag. Är det ett straff?”

”Det är en märklig liknelse!”

”Låt mig försöka med en annan då. Du har förmodligen varit tvungen att lära din son att inte röra den varma plattan på spisen.”

”Javisst, självklart. Annars skulle han ha bränt sig.”

”Hur lärde du honom det?”

”Jag sa till honom att jag skulle slå honom om han inte lydde.”

”Varför?”

”För att han ännu inte förstod vad det skulle innebära att bränna sig på fingrarna.”

”Så vad är skillnaden mellan att säga till honom att ’Om du rör spisplattan, kommer du att bränna dig’ eller ’Om du rör spisplattan, kommer du att få smisk?’”

”Det ena är ett enkelt meddelande, det andra ett hot.”

"Vad är det du uttrycker med det första, det enkla meddelandet?"

"Jag berättar vad som kommer att hända om han inte lyder?"

"Just det. Det är alltså en konsekvens av en handling, eller, för att vara mer exakt, en konsekvens som du inte kan hindra från att hända, såvida du inte är tillräckligt snabb och kan fånga din sons hand inom några centimeter från spisplattan varje gång han sträcker sig efter den."

"Jag är säker på att jag inte skulle ha lyckats med det."

"Så i ena fallet tillkännager du en oundviklig konsekvens, i det andra ett godtyckligt straff. Jag kallar det för godtyckligt eftersom du, om du vill, kan välja att inte fullfölja straffet."

"Okej."

"Okej; så vilket av dessa båda alternativ överensstämmer bäst med det Gud sa när han varnade Adam och Eva för att de skulle dö om de åt av kunskapens träd?"

"Vart vill du komma?"

"Vi utgår från att Gud har gett människan liv," förklarade jag. "Han är livets källa och han upprätthåller det genom samma 'livets ande', som han blåste in i oss vid skapelseögonblicket.[4] Men vad händer när vi vänder oss bort från Gud?"

"Jag förstår fortfarande inte vart du är på väg."

"När man på kvällen släcker ljuset i ett rum, vad återstår då?"

"Mörker."

"Finns det en strömbrytare för mörker i ditt hus?"

"Naturligtvis inte. Jag har bara en strömbrytare för ljus, inte en strömbrytare för mörker."

"Så när ljuset släcks återstår bara mörker. Vad händer när vi separerar oss från livets källa?"

"Döden inträder," svarade hon långsamt.

"Ja. Precis som när vi rör oss bort från ljuset och det blir mörker. När vi rör oss bort från livet inträder döden. Och inte ens Gud kan ändra på det. För livet finns bara i honom, och därför, när vi rör oss bort från honom, han som är själva livet, så möter vi döden. Så Gud hotade inte Adam och Eva med ett godtyckligt straff. Istället meddelade han dem den oundvikliga konsekvens som inte ens han själv kunde förhindra."

"Jo, det kunde han ha gjort," protesterade hon. "Han hade inte behövt placera kunskapens träd mitt i Paradiset, eller hur? Och dessutom visste inte Adam och Eva vad döden innebar."

"Låt mig fråga dig en sak: Visste din son till en början vad det skulle innebära att bränna sina fingrar?"

"Självklart inte. Men jag kan meddela att han senare fick reda på det på ett synnerligen smärtsamt sätt."

"På vilka grunder skulle din son då göra det som du sa åt honom att göra?"

"Han skulle ha litat på mig."

"Hade du gett honom någon anledning att misstro dig?"

"Jag hade ansträngt mig för att undvika något sådant."

"På samma sätt hade Gud förvisso inte gett Adam och Eva någon anledning att misstro honom heller. Istället hade han gett dem många skäl att älska honom. Och om

jag älskar någon vill jag gärna göra det han eller hon tycker om, eller det han eller hon ber mig att göra, eller hur?"

"Men skulle det inte ha varit bättre och säkrare om det inte alls hade funnits något Kunskapens träd?" frågade fru Naumann.

"Visst är det så. Men vad hade Gud för avsikt? Var hans avsikt att med detta träd bara irritera eller testa våra första föräldrar? Eller tror du att det kan ha handlat om någonting större?"

"Kan du inte bara säga vad du menar?"

"Jo, men du kan själv räkna ut vad jag far efter om du bara betraktar den större bilden, och då tänker jag på konflikten mellan Gud och Satan – den som vi pratade om tidigare. Som du kanske kommer ihåg hade vi fastställt två saker. För det första: alla änglar i himlen var tvungna att välja om de ville lita på Gud och förbli honom trogna eller inte. För det andra: Gud var tvungen att förbli rättvis, även mot Satan. Det här satte ramarna för Guds handlingsutrymme gentemot alla hans intelligenta, skapade varelser. Handlingsutrymmet var begränsat, åtminstone om han ville förbli betraktad som rättvis i deras ögon."

"Menar du att alla måste kunna välja om de skulle förbli trogna mot honom, eller inte?"

"Exakt."

"Så kunskapens träd var ett slags test för att ta reda på vilken sida Adam och Eva önskade stå på?"

"Ja, men det var också en fråga om rättvisa mot Satan – detta att människan hade möjlighet att bestämma om de ville stanna kvar på Guds sida eller ansluta sig till Satan. Det var det här som Guds förbud mot att äta från Kunskapens träd handlade om – att låta Adam och Eva få möjlighet att bestämma vems sida de ville stå på."

"Ganska finurligt, det måste jag erkänna," sa hon och såg nöjd ut. "Det här fick jag aldrig lära mig under bibelundervisningen i skolan. Och det är verkligen synd för den förklaring du ger är rimlig, åtminstone till dels."

"Men Gud hade ytterligare något i åtanke när han gjorde som han gjorde."

"Åh, så det finns mer att berätta?"

"Oh ja, mer än du kan ana. Genom det trädet påminde han ständigt de första människorna om att han, Gud, var trädgårdens och hela jordens ägare, och att de endast skulle vara hans förvaltare.[5] Allt tillhörde Gud. Ingenting tillhörde dem. På det sättet ville han göra dem medvetna om de gränser som satts för dem, och även säkerställa att de inte skulle bli själviska. Det var ju självviskhet som gav upphov till Satans uppror som du kanske minns."

"Ja, jag inser poängen med det upplägget."

"Och det slutar inte här. Även om Adam och Eva hade skapats med perfekta benägenheter så var deras karaktärer ännu inte fullt utvecklade. För att karaktären ska kunna formas behöver vi göra moraliska val. Vi talar alltså om beslut som går bortom att välja mellan päron eller äpple till frukost. Vi talar om val mellan gott och ont, mellan rätt och fel, den sortens val."

"Genom kunskapens träd gav Gud dem möjligheten att göra den sortens val. Med tiden skulle de ha vuxit till sig, karaktärsmässigt – utan att synda – till dess att det onda inte längre skulle utgöra en lockelse för dem överhuvudtaget."

"Hade det verkligen varit möjligt?"

"Helt säkert. Å ena sidan var det nödvändigt att människan skulle sättas på prov, precis som alla andra intelligenta varelser i universum. Å andra sidan hade det här trädet också vissa viktiga positiva funktioner för dem."

"Jag är inte säker på att jag ännu helt har förstått det här med moraliska beslut," sa hon med viss tvekan.

Efter att snabbt ha letat efter en illustration sa jag: "Låt oss återvända till din son."

"Okej."

"Hur gammal är han?"

"Trettionio. Varför?"

"Låt oss anta att vi kan vrida tillbaka tiden och att din son bara är 6 år gammal. Du älskar honom väldigt mycket och vill inte att han ska hamna i dåligt sällskap, bli drogmissbrukare eller liknande. Därför låter du honom inte lämna huset förrän han är 25 år gammal. Du ger honom hemundervisning, du hindrar honom från att komma i kontakt med barn i hans egen ålder, och du ser till att han aldrig tillåts titta på TV. Vad kommer att hända när han vid 25 års ålder släpps ut i den verkliga världen?"

"Han kommer att vara helt oförberedd på livet."

"Självklart är det så. Och skulle inte risken för att hamna i en situation där han gör ett felaktigt val nu vara mycket större, bara för att han aldrig fått lära sig att fatta moraliska beslut och att se skillnaden mellan gott och ont?"

"Jo, helt klart."

"Och skulle han inte anklaga dig för att ha manipulerat honom och för att ha varit en tyrann eftersom du aldrig hade gett honom möjligheten att välja fritt? Skulle inte dina släktingar, Barnombudsmannen och BRIS ha kommit med samma anklagelse?"

"De skulle förmodligen ha tagit honom ifrån mig."

"Ja. Men låt oss nu återvända till Eden. Gud hade verkligen gjort det så enkelt som möjligt för de första människorna. Mycket enkelt faktiskt. Jag menar, det fanns många träd i trädgården som de när som helst och med stor njutning kunde ha ätit från."

"Jag skulle så gärna ha provsmakat några av de utsökta frukterna som Gud gav oss i Paradiset. Det känns ibland som om jag får uppleva en glimt av detta när jag äter solmogna frukter från Medelhavsländerna. Adam och Eva var inte på något sätt beroende av frukten från kunskapens träd på samma sätt som de var av frukten från livets träd. Från livets träd var de ju tvungna att äta för att hålla sig vid liv."

"Men jag förstår inte varför det av alla träd var just kunskapens träd som var förbjudet för dem. Kunskap är ju något bra, eller hur? Ville inte Gud att människan skulle lära sig, och bli klokare?"

"Jodå, det ville han. Men det handlade inte om kunskap i största allmänhet utan om en mycket speciell typ av kunskap. All kunskap är inte alltid bra, håller du med om det? Jag menar, hur mycket kunskap bör till exempel ett sexårigt barn ha om sex? Kom ihåg att det här trädet i Bibeln alltid kallas för '*trädet med kunskap om gott och ont*.'"[6]

"I Bibeln har kunskap alltid något att göra med erfarenhet. Genom att äta den frukten skulle Adam och Eva inte ha fått ytterligare kunskap, utan i stället skulle de, i sina kroppar, få uppleva sådant som inte bara var gott utan även ont. Som död och sjukdom till exempel. Gud ville skona dem den erfarenheten. Det var aldrig hans avsikt att människor skulle få känna och uppleva ondska."

"Men uppenbarligen lyckades han inte."

"Tyvärr inte. Men detta är risken med att ge varelser frihet. Satan lyckades att genom Eva förföra människan till att äta från trädet."

"Hur lyckades han med det?"

"Bibeln berättar för oss att en orm började tala till Eva vid kunskapens träd. Han frågade henne om Gud verkligen hade förbjudit dem att äta av alla träd i trädgården."[7]

"Ja just det. Ormen. Jag menar, den talande ormen! Är inte det ett tydligt bevis för att Bibeln är full av sagor? En talande orm? Kom igen nu!"

"Ja, jag erkänner att det är märkligt. Men här kommer vi till en viktig punkt. Antingen förkastar vi Bibeln som opålitlig på grund av de märkliga sakerna i den, eller så gräver vi lite djupare, tillämpar våra sinnens förmågor och upptäcker viktiga sanningar som vi kanske inte kunnat ana vid en första anblick. Vad skulle du föredra att göra nu?"

"Dum fråga, jag tycker att du borde ha upptäckt vid det här laget att jag är en sökare."

"Jag ber om ursäkt. Jag kanske inte formulerade mig korrekt. Jag ville fråga om vi ska fortsätta direkt eller om du hellre vill ta en paus eller kanske sova lite."

"Sova? Inte en chans. Du har verkligen fått igång mitt adrenalin. Jag är helt klarvaken. Men jag skulle behöva lite vatten."

Precis när hon sa det kom en flygvärdinna förbi med en bricka med vatten och apelsinjuice. Vi sträckte oss båda efter ett glas.

---

[1] Första Mosebok 2:16

[2] Första Mosebok 2.9

[3] Första Mosebok 2:17

[4] Psaltaren 33:6; 104:29

[5] Första Mosebok 2:15

[6] Första Mosebok 2:9,17 (betoning tillagd)

[7] Första Mosebok 3:1

KAPITEL **7**

DET MISSLYCKADE TESTET

SYNDAFALLET OCH DESS KONSEKVENSER



Nej, men fortsätt du utan paus," sa hon och återupptog samtalet.

"Jag är nyfiken på vad du kommer att förvandla den här sagan till härnäst."

"Jag är säker på att med några ledtrådar, kommer du att kunna komma fram till de viktigaste sanningarna på egen hand."

"Vi kör på bara. Låt oss se om du kan lära en gammal hund några nya tricks."

"Okej, låt oss börja. Det är uppenbart att Satan hade förfört Eva,"[1] sa jag.

"Men var tror du att han befann sig i den här berättelsen?"

"I ormen."

"Bra. Och om så var fallet, hur hade han åstadkommit det?"

"Han kanske förklädde eller kamouflerade sig?"

"Precis. Eller, vi kanske kan säga att han använde ormen som ett ombud eller medium. Och därigenom kunde ormen tala. Vad innebär nu detta?"

"Det betyder att du berättar sagor för mig."

"Men om det nu verkligen inträffade?"

"Isåfall var det ett mirakel."

"Exakt. Och vad var det Satan ville åstadkomma när han talade genom ormen?"

"Det förstår jag inte. Vad sa ormen?"

"Låt oss läsa det avsnittet tillsammans. När jag är ute på resor har jag alltid med mig Bibeln i pocket-format. Ett ögonblick bara."

Jag öppnade bagageutrymmet ovanför sätet och tog fram Bibeln ur min portfölj. Jag slog upp de inledande sidorna.

"Här är det. I första Moseboks tredje kapitel läser vi att ormen '*sa till kvinnan: Skulle väl Gud ha sagt: Ni ska inte äta av alla träd i lustgården?*' Du förstår, tidigare hade Gud sagt till Adam: '*Du kan fritt äta av alla träd i lustgården.*'[2] Så vad ville Satan åstadkomma genom att säga så här?"

"Han ville så tvivel och förvirring, uppenbarligen. Gud sa en sak, Satan sa en annan."

"Bra. Mycket bra. Så redan på den tiden använde Satan samma taktik som han fortfarande använder i dag. För det första visar han sig aldrig personligen, utan använder alltid ett ombud eller medium. I de flesta fall en annan person. För det andra så utför han mirakler för att fånga vår uppmärksamhet. De påstådda kontakterna med avlidna personer vid seanser och andra ockulta upplevelser är exempel på detta. För det tredje kastar han tvivel på Guds ord och sår misstro. Och för det fjärde så är det alltid hans mål att förföra oss till att inte lyda Guds bud utan istället locka oss över på hans sida. Om vi ser på det hela på det här sättet, så innehåller den här korta berättelsen, eller 'sagan' som du kallar den, några mycket viktiga sanningar för oss som lever i dag."

"Ja, det verkar så. Det måste jag erkänna."

"Vi kan också läsa om hur Satan förförde Eva till att synda: '*Då sa ormen till kvinnan: Ni ska visst inte döden dö för Gud vet att den dag ni äter av den, ska era ögon öppnas och ni ska bli så som Gud, och veta vad gott och ont är.*'[3] Är inte dessa löften lockande? Odödlighet, större kunskap och att bli som Gud? Låter inte det sista bekant för dig?"

"Vad menar du?"

"Tidigare berättade jag för dig att Lucifer ville vara som Gud. Nu försöker han att få människor att gå i samma fälla."

"Tydligen också med viss framgång."

"Ja, tyvärr. Nu kommer vi till en viktig punkt. Låt oss placera Guds uttalande och ormens uttalande alldeles bredvid varandra, i två kolumner. Gud säger: '*Den dag du äter av det … ska du döden dö.*'; Ormen säger däremot: '*Ni ska visst inte döden dö.*'[4] En lögn kunde inte vara mer uppenbar, eller hur? Men ibland är de djärvaste lögnerna de mest effektiva."

"När det gällde att ljuga var min man en mästare," sa min medpassagerare med ett flin.

"Men låt oss gå tillbaka till Eva, offret och förövaren."

"Ja. Vilket beslut stod hon inför?"

"Att avgöra vem som hade rätt," svarade hon.

"Och hur kunde hon ha tagit reda på det?"

"Genom att pröva sig fram och se, antar jag. Men det blev hennes undergång, eller hur?"

"Ja, det var precis det som hon inte fick göra. Så, först och främst stod hon inför frågan om vem hon skulle lita på – Gud eller ormen. Återigen spelar tillit en stor roll."

"Jag inser det."

"Bra. Så vari bestod Evas synd då?"

Hon tänkte efter en stund: "Det var ett brott mot förtroendet gentemot Gud – och det var också självviskhet. Men Eva dog inte där och då, eller hur? Hade inte Satan delvis rätt trots allt?"

"Låt oss undersöka saken. Titta på ormens löften ännu en gång. På vilket sätt hade han rätt?" Fru Naumann läste återigen verserna i min bibel.

"Ja, just det. Denna kunskap om det onda – eller som du kallade det, erfarenheten av det."

"Så vad var då Satans strategi?"

"Han blandade sanning och lögn."

"Och det är vad han gör än idag – och med stor framgång dessutom."

"Jag börjar förstå varför du tycker att Bibeln är en så intressant bok."

"Åh, det finns så mycket mer däri, tro mig. Men låt oss ta en närmare titt på det här. Vi ska titta på Adams roll nu. Till en början nämns han inte här överhuvudtaget. Han dyker upp först efteråt, när han såg Eva med den halvätna frukten i sin hand. Han insåg förmodligen ganska snabbt vad det innebar – han skulle förlora henne. Vilket fruktansvärt beslut Adam stod inför här! Skulle han också äta av frukten? Om han inte gjorde det skulle han förlora Eva. Och om han åt skulle han förlora Gud, men också dö tillsammans med Eva."

"Stackars Adam!" sa min stolsgranne med ett medkännande leende.

"Hans kärlek till Eva satte honom verkligen i knipa."

"Ja verkligen. Men visst var det på ett djupare plan en fråga om vem man hyser störst kärlek till? Vem älskade Adam mest; Gud eller Eva? Naturligtvis ska vi älska vår

make eller maka, men du känner säkert också till 'det främsta och största budet' som Jesus kallade det."

"Vilket bud var det nu igen?"

"'*Och du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Detta är det främsta budet.*'[5] Däri bestod Adams synd. Han uppvisade en bristande kärlek till Gud. Det var anledningen till att han inte lydde. Men intressant nog – vem tror du tilldelas den huvudsakliga skulden för allt elände i världen idag, enligt Nya Testamentet texter? Och vem bär, enligt dig, det största ansvaret för allt detta?"

"Tja, i slutändan ormen såklart, men efter den … Eva, gissar jag?"

"Nej. Det var Adam. Han blev nämligen inte förledd. Det blev Eva.[6]

Adam syndade frivilligt, fullt medveten om konsekvenserna dessutom. Människans första synd bestod därför i brist på tillit till, och brist på kärlek till Gud. Du har kanske själv upplevt det, eller säkert har du fått bevittna effekterna av en allvarlig brist på tillit eller kärlek i ett äktenskap."

"Ja, många äktenskap har gått sönder just på grund av detta."

"Har du fått klart för dig nu hur detta 'fall', som vi vanligtvis brukar kalla det, i grunden förstörde relationen mellan människan och Gud?"

"Nej, inte riktigt."

"Okej. Se på det så här. Efter en allvarlig konfrontation eller ett slagsmål mellan människor, kan en del ibland säga: 'Den här personen är död för mig'. Bibeln talar om en 'andlig död', i betydelsen att en person inte längre har någon relation med Gud. I det avseendet hade Adam och Eva dött direkt: i fysisk mening dog de först långt senare. Men som ett resultat av deras handlingar befinner vi oss i samma situation, det vill säga att relationen till Gud är bruten. Deras fall påverkade hela mänskligheten och vi erfar följderna av det än idag, var och en av oss."

"Men vad skulle ha hänt om Adam och Eva inte hade ätit av trädets frukt? Om de inte hade gjort det, skulle de då inte ha använt sig av friheten som Gud gav dem?"

"Tja, jag skulle se det så här: de skulle ha använt sin valfrihet att lita på Gud och inte äta av Kunskapens träd. De hade friheten att välja det alternativ de föredrog. Om de hade använt sitt val att lyda, skulle vi ha levt i paradiset idag. Det skulle då inte finnas någon misstro, inga krig, inga sjukdomar och ingen död. Allt medan vår valfrihet skulle ha förblivit. intakt."

Hon stirrade intensivt och uppmärksamt på mig.

"Låt oss ta en närmare titt på konsekvenserna," sa jag och drog nytta av hennes stora intresse. "Bibeln berättar för oss att Adam och Eva gömde sig för Gud när han kom för att besöka dem i Paradiset.[7] Rädsla hade ersatt kärleken. Och när han tilltalade dem angående deras överträdelse skyllde Adam på Eva, och hon fortsatte i samma anda och gav Ormen all skuld. Se hur Adam formulerade sig '*Kvinnan som du gav mig för att vara med mig*', sa han till Gud.[8] Så vem anklagade Adam egentligen?"

"Gud."

"Är inte det typiskt! Vi skyller på Gud för det vi själva orsakat."

"Det gör inte jag, för jag tror inte på Gud."

Jag var tvungen att noggrant överväga mitt svar. "Okej," sa jag, "men det finns många människor som inte tror på Gud och som ändå, när katastrofen slår till, säger: 'Varför hindrade inte Gud detta från att hända?'"

Hon svarade inte.

"Hur som helst, låt oss återgå till den första synden. Plötsligt fanns där oenighet mellan Adam och Eva. Vi kan alltså se att på grund av deras ohörsamhet så hade deras karaktärer och deras förhållande till varandra påverkats negativt. Deras olydnad innebar också slutet på deras liv i paradiset. Arbete skulle från och med nu vara förenat med svett och möda. Smärta och sjukdom dök också upp.[9] Människorna stod också från och med nu ansikte mot ansikte med döden, något som de aldrig varit avsedda att få uppleva. Jag är säker på att du är bekant med Guds ord till Adam och Eva, för det citeras ofta på begravningar: '*Jord är du, och till jord ska du åter bli.*'"[10]

Fru Naumann nickade.

"Adam och Eva fördrevs från Paradiset för att de var opålitliga förvaltare. De förvägrades fortsatt tillgång till Livets träd.[11] Detta var faktiskt en barmhärtighetshandling från Guds sida, för annars skulle det ha existerat odödliga syndare i universum."[12]

"Vad är det för fel med det då?"

"Låt mig fråga dig: Skulle du vilja leva för evigt under de förhållanden som råder i världen idag? Tänk dig att för evigt befinna dig i den här röran. Skulle du verkligen gilla det?"

Min medpassagerare rynkade på pannan. Sedan reste hon sig upp, fumlade efter något i handväskan och satte sig ner igen med ett paket pappersnäsdukar i handen. Med dem torkade hon sig försiktigt i ansiktet.

---

[1] Uppenbarelseboken 12:9

[2] Första Mosebok 2:16

[3] Första Mosebok 3:4, 5

[4] Första Mosebok 2:17; 3:4

[5] Markus 12:29, 30

[6] Romarbrevet 5:14, Första Timoteusbrevet 2:14

[7] Första Mosebok 3:8, 10

[8] Första Mosebok 3:12

[9] Första Mosebok 3:16-18

[10] Första Mosebok 3:19

[11] Första Mosebok 3:23, 24

[12] Första Mosebok 3:22b

KAPITEL **8**

VÅR ANDRA CHANS

VAD SOM GÖR ATT FRÄLSNINGEN FUNGERAR



När hon var klar tittade hon trotsigt på mig och sa: "Är det inte orättvist att vi alla måste lida för Adams och Evas synd, och att jag på grund av dem – alltså människor som jag aldrig fått träffa – är dödlig?"

Jag avvaktade en stund för att fundera innan jag svarade.

"Nåväl," började jag, långsamt.

"Gud är skaparen och därför är han källan till allt liv. Genom deras olydnad separerade de första människorna sig från Gud.[1] På så sätt avskärmade de sig från sin livskälla. Vår dödlighet är en nödvändig konsekvens av denna separation. För faktum är att Adam och Eva inte längre kunde föra vidare egenskaper till sina efterkommande som de själva nu inte hade. De hade inte längre odödlighet, så hur skulle den egenskapen nu kunna föras vidare till oss? Vad de däremot kunde föra vidare till sina barn var deras benägenhet att synda. Detta blev uppenbart när deras son, Kain, dödade sin bror Abel på grund av avundsjuka."[2]

"Vi sitter verkligen fast i en härva på grund av Adam och Eva, eller hur?" sa Fru Naumann och log.

"Ja, men vi måste komma ihåg att Gud inte håller oss ansvariga för nedärvda böjelser. Men han förhindrar heller inte att vi drabbas av följderna från syndafallet. För han kan inte helt avskaffa lagen om orsak och verkan. Om så vore fallet skulle vi inte kunna lita på någonting längre. Livet skulle vara omöjligt."

"Vad menar du?"

"OK, föreställ dig att Gud, när vi befinner oss på flygplatsen, plötsligt och helt oväntat upphäver tyngdlagen. Han kanske gör det för att en gammal dam, som håller på att falla nerför trapporna, inte skall bryta benen. Syftet är bra, men samtidigt skulle andra människor börja sväva fritt i luften och flygplanen skulle inte längre kunna landa eftersom gravitationen inte skulle kunna dra ner dem till marken som vanligt. Just nu kan jag inte komma på något bättre exempel, men jag hoppas att du förstår varför lagen om orsak och verkan är fundamentalt viktig, även om den ibland innebär negativa konsekvenser."

"Ja, det förstår jag."

"Gud hade tydligt varnat de första människorna för vilka konsekvenser olydnad skulle få.[3] Hade dessa konsekvenser inte inträffat, därför att Gud hade förhindrat dem, så skulle han ha förlorat sin trovärdighet. Fundamentet för förtroendet skulle ha fått en spricka. Och helt plötsligt skulle Satan, med sin lögn att människan inte skulle dö, ha haft rätt. På så sätt kan vi förstå det dilemma som Gud skulle ha hamnat i, om han gjort sig av med de naturliga konsekvenserna av synden."

"Jag behöver tänka genom detta i lugn och ro."

"Det förstår jag. Jag vet att det är mycket nytt som behöver smältas."

Hon nickade och sa sedan: "Men fortsätt du."

"Okej. När vi studerar de här frågorna får vi aldrig tappa fokus på helhetsbilden: alltså den stora striden mellan Gud och Satan. Satan måste tillåtas genomföra sina planer. Detta för att universums alla invånare ska ges möjlighet att se vad detta i slutän-

dan kommer att leda till. Och för att så skall kunna ske, måste tillräckliga möjligheter beredas. Genom att missbruka sin heliga gåva om frihet att välja, valde de första människorna att ställa sig på Satans sida, och tyvärr har vi alla fått lida konsekvenserna av deras dåliga val."

"Ja, verkligen."

"Men vi måste förstå att Gud inte kunde förhindra dessa konsekvenser om han samtidigt önskade nå sitt övergripande mål, som är att en dag återigen ha ett universum där harmoni, kärlek och fred råder. Ett universum fritt från synd."

"Alla förnuftiga varelser måste få klart för sig vart uppror och synd leder."

"Men har inte det varit uppenbart under en längre tid?"

"Jovisst, åtminstone för de lojala änglarna. När Satan, genom mänskliga ombud, såg till att Kristus, Guds Son, korsfästes, så uppenbarades hans sanna karaktär för de lojala änglarna. Han visade sig vara en mördare, precis som Jesus hade sagt.[4] Till och med en som inte drar sig för att mörda Gud."

"Som en konsekvens därav kunde Gud permanent förbjuda Satan att visa sig i himlen, utan att för den skulle väcka tvivel i de lojala änglarnas sinnen vad beträffar rättvisan i Guds handlingar och beslut. Han förvisade honom till jorden eftersom det endast var här som Satan hade hittat nya anhängare."[5]

"Det låter ganska underligt för mig," sa hon bestämt.

"Jag förstår. Det gör jag verkligen. Det tog lång tid innan jag själv insåg de här sambanden. Vi känner inte till alla fakta; så mycket kan vi konstatera. Vissa saker kan vi förstå nu, andra kommer han att förklara för oss i rätten när han fullbordar frälsningsplanen och avslutar den stora striden mellan gott och ont."

"En sak förstår jag fortfarande inte: Om Gud är allsmäktig och, som vi förmodar 100% kärleksfull, skulle han då inte kunna ha genomfört vår frälsning på något annat sätt – utan att Kristus först behövde korsfästas. Kunde han inte ha skickat en ängel eller helt enkelt ha sagt: 'Låt oss glömma hela saken. Jag ska förlåta dig allt. Ingen kommer att gå förlorad'. Varför måste hans Son dö för att ställa allt till rätta igen?"

"Din fråga är helt berättigad. Jag har talat med många människor som inte förstår Guds agerande i frälsningsplanen. Tills nyligen förstod jag själv inte heller det så tydligt. Men då skickade en god vän en översikt till mig. Han använder den själv i sina bibelstudier, och den hjälpte även mig mycket. Är du intresserad?"

"Ja det är jag. Jag kan ändå inte sova," sa hon och lutade sig tillbaka i sin flygstol.

"Min vän hävdar att Guds sätt att handla när det gäller vår frälsning bara kan förstås i ljuset av det som orsakade den första synden och som också blev dess konsekvenser. Vi såg tidigare att det var brist på tillit och brist på kärlek till Gud som låg bakom denna synd. Misstro och självviskhet kom som följd in i dess ställe. Så vad var Gud tvungen att göra för att motivera människan till att åter lita på honom och älska honom?"

"Tja," sa hon med viss tvekan. "Jag antar att han behövde visa att man trots allt kunde lita på honom och att han var värdig vår kärlek. På något sätt var han tvungen att reparera den relationen."

"Ja, men Gud kan inte återställa relationen till människan utan medhjälp. Båda sidor måste arbeta på det. Han kan bara visa sitt eget intresse för ett harmoniskt förhållande och bevisa för oss sin trovärdighet och kärlek. Det räcker inte med att enbart hävda att han är pålitlig och älskvärd.

Och samtidigt måste han ge Satan möjlighet att bevisa sina påståenden och på så sätt ge människan möjlighet att avslöja dem som lögner. (Satan måste alltså ges tillräckligt med rep för att kunna hänga sig själv. Hans sanna karaktär måste avslöjas, en karaktär vars dominerande drag är själviskhet, girighet, maktbegär och blodtörstighet.)"

"En annan konsekvens av synden är att vi, medvetet eller omedvetet, har anslutit oss till Satans uppror och har blivit olydiga mot Gud. Vi ignorerar hans bud. Vad kan då Gud göra för att ändra på detta?"

Min stolsgranne såg förbryllad ut och sa sedan: "Han måste få människan att vända sig bort från Satan – eller …?"

"Det stämmer! Gud måste motivera oss till att sluta förkasta honom och till att ta avstånd från Satan. Med andra ord måste han ta oss till en punkt där vi lyder honom av kärlek."

"Lyda av kärlek?" frågade hon. "Men det går inte ihop. Är inte lydnad något obligatoriskt – själva motsatsen till frihet och kärlek? Om jag älskar en person och den personen också älskar mig tillbaka, då talar vi inte om någon lydnad."

"Du har rätt. Om jag älskar någon kommer jag att göra allt jag kan för att inte förstöra min relation med den personen. Jag kommer att försöka leva och agera på ett sätt som gör att det blir harmoni, så att vi blir eniga vad gäller intressen, mål och värderingar. Men å andra sidan får vi aldrig glömma att Gud är den som styr över hela universum och att det råder ordning i hans rike. Vi kallar detta för Guds Lag. Du känner säkert till de tio budorden."

"Naturligtvis gör jag det."

"De har givits till oss för vår skull, för vårt eget bästa. De skyddar oss – våra liv, vår egendom och vårt äktenskap. Därför står det: 'Du skall inte mörda, stjäla eller begå äktenskapsbrott'. Dessa bud kommer från en kärleksfull och vis Skapare som vet vad som gör oss lyckliga. När det gäller Gud och hans bud, så är det verkligen lämpligt att tala om lydnad."

"Jag förstår."

"Min relation till Gud, dess natur, kommer naturligtvis att ha en stark inverkan på vad som motiverar min lydnad. Jag kan vara rädd för honom och lyda honom av det skälet. Men om jag istället älskar honom och litar på honom, så kommer jag att uttrycka den kärleken genom att följa hans principer och instruktioner.[6] Jesus sa vid ett tillfälle till sina efterföljare. '*Om ni älskar mig, så håll mina bud*' eller bättre uttryckt: 'Om du älskar mig, kommer du att hålla mina bud' Han sa också: '*Ni är mina vänner, om ni gör vad än jag befaller er.*'[7] Jesus är inte vår kompis, utan Guds son. Som vår Frälsare kommer han alltid att vara vår Herre, som vi lyssnar på och som vi följer."[8]

”Jag gillar det sista du sa bättre,” sa min medpassagerare.

”Bra. Låt oss nu gå vidare till en annan konsekvens av synden,” sa jag. ”På grund av överträdelsen av Guds tydliga bud förklarades de första människorna skyldiga och förtjänade straff. Genom vårt eget beteende i dag visar vi ganska tydligt att vi inte skulle ha klarat oss bättre eftersom vi också, både ofta och medvetet, bryter mot Guds bud.”

”Så är det, helt klart.”

”Och därmed lider vi av skuldkänslor, eller hur? Jag menar, det gör vi alla. Så frågan är alltså: ’Vad var Gud tvungen att göra för att befria oss från vår skuld?’”

”Förlåta oss …?”

”Förlåta en skyldig person hans rättvisa straff? Det strider mot vår känsla av rättvisa, eller hur? Skulle inte Satan i så fall kunna anklaga Gud för orättvisa? Och skulle han inte ha rätt i det?”

Hon nickade.

”Så det är inte helt enkelt, eller hur? Gud kan inte bara sopa vår skuld under mattan. Han är verkligen barmhärtig, men han måste också vara rättvis.”

Hon tittade på mig och rynkade pannan igen.

”Människans skuld måste någon gång sonas, men samtidigt måste också rättvisa skipas. Men under en sådan process kunde Gud inte straffa människan på det sätt som hon förtjänade – eftersom det skulle innebära evig död – och han kunde inte heller ta bort eller ändra sina budord, eftersom de är grunden för hans moraliska styre. Vad skulle vi tänka om en Gud som först ger oss lagar och sedan, när vi överträder dem, ändrar dem för att lindra konsekvensen av vår överträdelse?”

”Vi skulle nog tappa respekten för honom.”

”Rätt. Ett ytterligare problem var att även människans karaktär förändrades som ett resultat av hans olydnad. Människan blev självisk och hade därmed förlorat sin lämplighet för ett liv i ett perfekt universum. Vilka krav ställdes Gud inför när det gällde det här problemet?”

”Jag förstår inte.”

”Vår karaktär behövde förändras utan Guds hjälp, utan att han manipulerade oss. Det var just det som var utmaningen: Gud var tvungen att hitta ett sätt att förändra vår natur så att vi återigen skulle vara i harmoni med hans karaktär och principer. Och i den processen fick Gud varken tvinga eller manipulera oss. Han behövde samarbete och samtycke från varje person.”

”Hur skulle något sådant kunna ske?”

”Jag kommer till det om en stund. Först behöver vi fundera över ytterligare krav som Gud stod inför. Mänskligheten var föremål för fysiskt förfall, sjukdom och död. Dessutom hade Adam förlorat Paradiset. Vad skulle Gud kunna göra om han önskade få bort alla dessa följder av Syndafallet?”

”Jag gissar att han var tvungen att få människan att återvända till livet och han var tvungen att skapa ett nytt paradis.”

"Exakt! Gud var tvungen att ge oss ett nytt liv i en frisk kropp samt att helt och hållet återskapa jorden. Om han sedan skulle ge oss tillgång till Livets träd skulle vi kunna leva för evigt."

"Då skulle allting bli perfekt igen," sa fru Naumann. "Det låter som en tuff utmaning för Gud, det vill jag påstå."

"Helt klart är det så. Lyckligtvis är Gud en kraftfull skapare och mycket vis. För honom, det är jag säker på, är det inget problem att återskapa mänskligheten och ge oss ett nytt paradis. Han har ju trots allt skapat paradiset en gång tidigare; och han kan säkert göra det igen, helt enkelt genom sin kraft. Detta med att bevisa sin trovärdighet och 'att han förtjänar att älskas' är inte heller svårt för honom eftersom det är grunden för hans natur. Men några av de uppräknade kraven kan han inte uppfylla enbart genom utövandet av sin gudomliga kraft."

"Vad menar du?"

"Hur kan du få ett upproriskt barn att lyda dig igen? Har du ett recept för det?"

"Man får helt enkelt försöka, och visa mycket kärlek och övertalning."

"Skulle det garantera framgång?"

"Olyckligtvis nej, inte alltid."

"Men genom att använda våld skulle man lyckas ännu sämre. Det skulle vara som att hälla bensin på den rebelliska brasan, eftersom användandet av våld skapar rädsla, eller hur?"

"Hmmm … det är en svårlöst situation som uppstått som resultat av den första synden," sa hon. "Jag börjar förstå att inte ens Gud kan lösa det på ett enkelt sätt. Hur kan han då lösa det? Jag är säker på att Bibeln handlar om den frågan också."

"Helt klart är det så. Visst finns det saker som du kanske fortfarande minns från Bibelundervisningen i skolan, eller hur?"

"Jag är ledsen. Jag kommer knappt ihåg någonting. Är det frågan om evigt liv du tänker på?"

"Ja, de troende kommer att återuppstå en dag och få nya kroppar.[9] Och sedan kommer de att leva på en nyskapad jord där det inte kommer att finnas något lidande, smärta eller död.[10] Det är den ena aspekten av hur Gud löser allt detta. Den andra är det sätt på vilket Gud har sonat för människans syndaskuld, vilket vi diskuterade tidigare."

"Du tänker förmodligen på Jesu korsfästelse. Jag kan fortfarande inte förstå varför det var nödvändigt."

"Okej, så låt oss titta lite mer i detalj på det. Anta att jag kör för fort med bilen och fastnar i en fartkontroll. En polis stoppar mig, vill se mitt körkort och min försäkring, och sedan får jag en böteslapp. Han kan inte bara förlåta mitt lagbrott, även om han vill, eftersom han då själv skulle bryta mot lagen och försumma sina skyldigheter. Men om min vän i passagerarsätet betalar böterna åt mig, kommer jag att i slutändan inte betala någonting alls – inga böter eller straff."

"Det är ett märkligt exempel."

"Visst. Det händer inte ofta – men det skulle vara lagligt. På ett liknande sätt betalade Guds Son vårt straff, det straff vi gjort oss förtjänta av.[11] På så sätt kan vi lagligt sett förbli ostraffade, för det är en allmänt erkänd rättsprincip att två personer inte kan straf-

fas för samma brott eller förseelse, om endast en av dem har begått det. I min illustration kan tjänstemannen inte kräva böter från mig om min vän redan har betalat dem."

"Det förstår jag."

"Låt oss nu komma till frågan om varför det endast var Guds Son själv som kunde betala detta straff. Straffet behövde matcha brottet, annars skulle det inte ha funnits någon rättvisa. Man kan inte sona ett mord med ett litet bötesbelopp. Överträdelsen av de gudomliga buden ses som ett så allvarligt brott att dess konsekvens är dödsstraff, och då pratar vi om evig död. Även om vi inte gillar att höra det så är det så sanningen ser ut."

"Vi människor lever under Guds lag, Gud har rätt att förvänta sig laglydnad av oss. Det är därför som det inte skulle ha räckt ifall en annan människa eller en ängel tagit på sig att sona för alla människors skuld. Det krävdes någon som var själva lagen förkroppsligad, eller som stod över den. Det är därför som det krävdes att Guds Son offrades. Endast han, såsom lagstiftare och domare,[12] står också över lagen. Hans försoning är därför tillräcklig för alla människor. Om en ängel, eller en syndig människa skulle offra sig själv skulle detta offer – bortsett från det faktum att det inte finns någon syndfri människa – som bäst räcka för att frälsa endast en annan människa, inte mer än så."

"Jag förstår."

"Tänk också på vad detta betyder. Oavsett vilka vi är, oavsett vad vi har gjort, så kan vi ändå stå där som fullkomliga i Guds ögon tack vare Jesus. Våra tidigare synder är fullständigt förlåtna och Jesu perfekta register över ett syndfritt liv tillskrivs också oss genom tro. Det finns inget annat vi kan lägga till. I samma ögonblick som vi säger ja till Jesus, står vi som fullkomliga och förlåtna inför Gud. Det är därför det kallas för evangelium, det vill säga 'goda nyheter'."

"Ja, det är goda nyheter, eller hur?" sa min stolsgranne och gäspade.

"Ursäkta mig. Detta var inte ett uttryck för tristess. Fortsätt gärna. Om jag blir trött ska jag tala om det."

"Ja tack, gör gärna det. Det är ju trots allt både tunga och svåra frågor om Gud som vi gräver oss igenom."

"Ja, det kan man lugnt säga!"

"Men vi har redan tagit itu med ett ganska stort antal frågor. För några minuter sedan konstaterade vi att Gud var tvungen att bevisa att han var värdig vår tillit och kärlek. Och det är precis vad han har gjort."

"Jag vet inte riktigt vad du menar."

"Han har bevisat att han är unik och trovärdig, framförallt genom de profetior och förutsägelser som finns i Bibeln.[13] Flera av dem besannades på exakt det sätt som det hade förutsagts. Genom att han befriade Israel från egyptisk träldom och ledde sitt folk genom öknen in i det utlovade landet, visade han prov på sin kärlek, trofasthet och pålitlighet. För han hade tidigare lovat folkets förfader Abraham att han skulle göra precis detta."[14]

"Vänta lite nu," avbröt Fru Naumann. "Sa du att Gud hade gjort förutsägelser om framtiden som senare kom att uppfyllas? Kan du ge mig några exempel på sådana?"

"Det gör jag gärna. Men låt oss först avsluta det vi påbörjat, så kan vi därefter gå igenom några exempel på uppfyllda profetior i Bibeln."

"Överenskommet!" sa hon, och med ett listigt leende tillade hon:

"Men du får inte glömma bort det."

"Det lovar jag. Hursomhelst, vi pratade om hur Gud visade sin kärlek för sitt folk. Det gjorde han också genom att sända sin Son till jorden. Jag tror säkert att du känner till bibelversen som lyder: '*Ty så älskade Gud världen att han gav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.*'[15] Guds son blev människa och levde mitt bland oss."[16]

"Genom sin karaktär och sina handlingar visade Gud hur mycket han älskar oss.[17] För vår skull offrade han till och med sig själv och lät sig korsfästas.[18] Det är måttet på hur mycket han älskar oss. Även om det i slutändan var djävulen som dödade honom, kunde Jesus ha valt att inte låta det hända. Han är ju trots allt Guds Son och han kunde ha kallat på en armé av änglar för att rädda honom."[19]

"Men det gjorde han naturligtvis inte."

"Nej, för då hade vi inte haft något sätt att bli räddade. Som jag sa, bara någon som är likvärdig med eller står över lagen kunde i vårt ställe betala priset för våra lagbrott."

"Jag förstår."

"Bra. Det är därför ingen, utom Guds Son – som hade blivit människa – kunde ha räddat oss."

"Okej."

"Gud, med sin plan, kunde uppnå det mål han satt endast ifall någon engagerade sig som medlare. Denna medlare var tvungen att uppfylla vissa krav. Tidigare konstaterade vi att Gud måste visa att han är värdig vår tillit och kärlek. Det gjorde han, i första hand, genom denna medlare som var tvungen att troget representera Guds karaktär, det vill säga på ett sådant sätt att vi människor skulle kunna förstå Guds karaktär. För att detta skulle kunna ske måste medlaren uppfylla två krav: vara likvärdig med Gud till sin natur och vara ett med oss människor, så att han kunde kommunicera effektivt med oss. Detta gjorde det möjligt för honom att vara ersättare för oss och besegra Satan i dennes eget rike."

"Ja, det är logiskt."

"Du förstår, orsaken till våra problem hittar vi i slutändan i det faktum att vi har syndat. Medlaren fick inte uppvisa samma brister. Som människa var han tvungen att vara fullkomligt lydig och utan synd. Han var tvungen att bevisa, att det genom Guds kraft var möjligt för en människa att vara lydig och leva i harmoni med Guds vilja. Således klargjordes det att vi människor bär det yttersta ansvaret för våra egna synder, med alla dess konsekvenser."

"Ett annat krav som vi redan har diskuterat var att Medlaren var tvungen att ta på sig alla människors skuld och lida straffet för dessa. Han måste dessutom kunna befria oss från vårt slaveri till Satan och våra syndiga vanor. Han behövde alltså vara mäktigare än Satan."

”Dessutom måste han vara i stånd att befria oss från följderna av synden, alltså från döden.”

”Detta krävde att han själv behövde övervinna döden, genom att återuppstå från döden. Och avslutningsvis, om han skulle lyckas få även oss människor att återuppstå från döden och dessutom återupprätta Paradiset här på jorden igen, så behövde han ha skapande krafter. Denne medlare behövde vara jämlik med Gud.”

”Det är riktigt tuffa krav!”

”Ja, det är det verkligen. Låt mig sammanfatta dessa krav, för det vi precis pratat om är viktigt. För det första måste denna medlare vara likvärdig med Gud, men samtidigt måste han bli människa.[20] För det andra måste han leva ett syndfritt liv för att han genom sin död ska kunna sona vår skuld.[21] Slutligen måste han återuppstå från de döda samt inneha skapande krafter.”[22]

”I hela universum fanns det bara en som kunde uppfylla allt detta: Gud Son. Han som i Jesus Kristus blev människa. Det är därför han var den ende som kunde vara vår frälsare och medlare.”[23]

”Hur skall jag kunna göra anspråk på denna medlare för egen del?”

”Mänskligheten olycka började, som vi har sett, genom att ett förtroendefullt och kärleksfullt förhållande till Gud trasades sönder. Vi måste bygga upp den relationen igen. Gud, å sin sida, gör allt han kan för att åstadkomma detta. Han förväntar sig inte att vi blint ska lita på honom. Om vi har lärt känna en person och funnit honom pålitlig, så har vi god anledning att lita på den personen. Det är därför vårt första och främsta ansvar ligger i att lära känna Jesus Kristus, för genom honom kan vi också lära känna Gud.[24] De viktigaste källorna till detta är de fyra evangelierna i Nya testamentet.”

”När vi lärt oss att älska Jesus och lita på honom kan vi ta beslutet att acceptera honom som vår frälsare.[25] Vi bekänner vår skuld inför honom och överlämnar vår sak till honom.[26] Från och med den stunden kan vi stå som fullkomliga inför Gud. Vi är syndfria i hans ögon, eftersom Jesus är vår ersättare. Men det finns mer att berätta.”

”Eftersom vi alla själva har syndat, och eftersom detta som är vårt största problem finns inom oss, innebär det att vi behöver överlåta oss själva och våra liv till honom. Han kommer då att förvandla oss inifrån så att vi kan göra oss av med våra dåliga vanor och leva i enlighet med hans lagar och principer.[27] Detta – vilket jag redan förklarat – kommer att vara grundat i kärlek, när vi väl lärt känna honom på riktigt, och insett att han är värdig vår kärlek.”

Hon tänkte igenom allt detta. För en stund satt vi båda helt tysta.

”Allt det som du sagt hittills låter trovärdigt. Men …”

”Men vadå?” frågade jag.

”Men hur vet jag att allt detta är sant?”

1. Jesaja 59:2
2. Första Moseboken 4:8
3. Första Mosebok 2:17
4. Johannes 8:44
5. Uppenbarelseboken 12:7-9; Johannes 12:31
6. Första Johannesbrevet 5:3
7. Johannes 14:15; 15:14
8. Lukas 6:46
9. Första Korintierbrevet 15:21,22, 42-44, 51-53
10. Uppenbarelseboken 21:1, 4
11. Jesaja 53:5, 6
12. Jämför Andra Mosebok 20:2; Judas 4b, 5; Jakob 4:12; Johannes 5:10, 11
13. Jesaja 46:9-11; 45:21
14. Femte Mosebok 7:6-8; Första Mosebok 15:13, 14
15. Johannes 3:16 omformulerat
16. Filipperbrevet 2:5-7
17. Första Johannesbrevet 4:9, 10
18. Filipperbrevet 2:8; Johannes 10:17, 18
19. Matteus 26:53
20. Johannes 1:1-4; Filipperbrevet 2:5-8
21. Andra Korintierbrevet 5:21; Hebreerbrevet 7:26, 27
22. Uppenbarelseboken 1:18; 21:1, 5; Kolosserbrevet 1:15, 16
23. Apostlagärningarna 4:12
24. Johannes 14:7; 17:3
25. Apostlagärningarna 16:30, 31
26. Första Johannesbrevet 1:7-9
27. Hesekiel 36:26, 27

KAPITEL **9**

DÄRFÖR LITAR JAG PÅ BIBELN

EXEMPEL PÅ BIBLISKA PROFETIOR



”Den enda tillförlitliga informationskällan om dessa ämnen är Bibeln,” sa jag.

”Du verkar vara övertygad om Bibelns tillförlitlighet, visst är du det?” svarade hon.

”Ja, det är jag.”

”Hur kan du vara så säker? Är inte Bibeln precis som alla andra böcker – skriven av människor, med misstag och motsägelser och så vidare?”

”Jag har efter en grundlig granskning kommit fram till att Gud inspirerade Bibelns författare att skriva ned vissa händelser, erfarenheter och direkta budskap från honom. Men med det sagt, så får vi inte tro att han dikterade varje ord till dess författare. Det förklarar varför det finns så många olika stilar, likväl som brister i presentation och uttryck i Skrifterna. Jag tror dock att Bibeln innehåller information som är från Gud och att dess budskap är pålitligt.”

”Det är vad du tror! Men hur mycket bevis finns det?”

”Ganska mycket, faktiskt. Jag blev särskilt övertygad genom dess profetior om framtiden,” förklarade jag. ”Gud hävdar att han är den ende som kan med säkerhet förutsäga framtida händelser.[1] Djävulen eller människan kan profetera om framtiden, men endast i den mån de själva kan påverka eller manipulera den. Och det finns naturligtvis specifika vetenskapliga lagar som gör det möjligt för oss att göra förutsägelser med viss precision. Förutsägelser om en rakets bana till exempel. Men detta gör inte vetenskapsmännen till profeter. Och det skulle inte vara särskilt svårt för mig att förutsäga att vi kommer att landa i Frankfurt. Med stor sannolikhet kommer detta att ske, men min förutsägelse skulle inte göra mig till profet.”

Hon tittade strängt på mig men sa ingenting. Så jag fortsatte.

”Jag lovade dig några exempel på bibliska förutsägelser. Eftersom vi i dag kan kontrollera deras uppfyllelse utan att känna minsta tvivel har vi på så vis tillgång till ett bra test för Guds pålitlighet, likväl som för Bibelns övernaturliga karaktär.”

”Okej, ge mig ett exempel.”

”Till att börja med finns det en profetia om staden Tyrus. På antikens tid var den staden en blomstrande hamnstad vid Medelhavet, belägen i dagens Libanon. Tyrus var fenicier-nas huvudstad, ett folk vars handelsvägar tog dem ut på Atlanten. När den babyloniske kungen Nebukadnessar hade erövrat Jerusalem och förstört den, planerade folket i Tyrus att dra nytta av den kunskap som de hade.[2] Genom profeten Hesekiel hade nämligen Gud informerat dem om att Nebukadnessar skulle förstöra även deras stad. Dessutom varnade Gud att staden skulle komma att rivas ner, och att dess byggstenar skulle kastas i havet och att den aldrig mer skulle återuppbyggas. Faktum är att den aldrig mer ens skulle återfinnas, även om man skulle leta efter den. Ibland frågar jag mig själv om Hesekiel skulle ha skrivit ner det han gjorde med en sådan övertygelse, om han hade känt till dagens metoder inom arkeologin.”

”Står det så tydligt?”

”Varför läser du inte några av verserna själv?”

Jag öppnade min Bibel, slog upp Hesekiel 26 och sa: ”Förutsägelsen löper genom hela kapitlet. Jag ska bara visa dig de mest betydelsefulla texterna.”

Jag pekade först med mitt finger på verserna 3 och 4 och började läsa: "*Därför säger Herren GUD så: Se, jag är emot dig, o Tyrus, och ska låta många folk komma emot dig, liksom havet väller fram med sina vågor. Och de ska förstöra Tyrus murar och riva ner hennes torn. Och jag ska också sopa bort dammet från henne och göra henne till en kal klippa.*"[3]

Jag såg upp och fäste blicken på henne.

"Efter det nämner Gud Nebukadnessar vid namn och beskriver hur han kommer att erövra staden." Jag pekade på verserna 7 till 9. "*För så säger Herren GUD: Se, jag ska låta Nebukadnessar, kungen i Babel, kungarnas kung, komma över Tyrus norrifrån med hästar och vagnar, med ryttare och en stor skara av folk. Han ska döda dina döttrar med svärd ute på fältet och han ska kasta upp en belägringsvall mot dig och bygga en stormningsvall mot dig och lyfta sina sköldar mot dig. Och han ska stöta murbräckan mot dina murar, och med sina vapen ska han bryta ner dina torn.*"[3]

När jag var klar med det avsnittet sa jag: "Men härifrån finner vi en betydande förändring i förutsägelsen. Texten skiftar från 'han' – i betydelsen 'Nebukadnessar' – över till 'de'." Jag läste verserna 12 och 14: "*Och de ska plundra dig på dina rikedomar och roffa åt sig dina handelsvaror. Och de ska riva ner dina murar och förstöra dina vackra hus. Och de ska kasta ut dina stenar, ditt trävirke och din jord mitt i havet. Och jag ska göra slut på dina sångers buller, och ljudet från dina harpor ska inte höras mer. Och jag ska göra dig till en kal klippa. Du ska bli en plats där man torkar fisknät. Aldrig mer ska du byggas upp, för jag, HERREN, har talat, säger Herren GUD.*"[3]

Sedan pekade jag på vers 21: "Här, i slutet, kan du läsa förutsägelsen att de aldrig kommer att hitta Tyrus igen: '*Jag ska föra dig till ett fasansfullt slut, och du ska inte mer finnas till. Även om man söker efter dig, ska du aldrig mer kunna hittas säger Herren GUD.*'"[3]

"Och du menar att allt detta blev verklighet?"

"Ja, exakt som det förutsagts."

"Vad hände?"

"En kort tid efter Hesekiels profetia, belägrade Nebukadnessar staden med sin armé. Året var 587 f.Kr. Invånarna var inte alltför oroliga eftersom de kunde fly till en ö utanför kusten. Därute fanns hamnanläggningar som effektivt skyddade mot fiendens slagskepp med hjälp av undervattensbarrikader. Dessutom hade de med sig stora lager med förnödenheter, tillräckligt för att klara en belägring. Det var därför Nebukadnessar fick möjlighet att inta och förstöra staden på fastlandet, men inte staden på ön. Ett fredsfördrag undertecknades och staden återuppbyggdes snart."

"Så förutsägelsen gick inte i uppfyllelse trots allt!"

"Ha inte så bråttom. Ungefär 250 år senare kom Alexander den Store. Under sin stora, världsomspännande erövring, passerade han staden. Tyrus invånare ville inte ge upp. Därför gjorde de precis som sina förfäder gjort tidigare, de retirerade till ön. Den genialiske strategen Alexander tänkte dock ut en plan. Med hjälp av spillrorna från själva staden Tyrus

byggde han en gångbro till ön. Den var 600 meter lång och 60 meter bred. För att göra det använde han allt överblivet material från staden Tyrus. Precis som Hesekiel förutspådde kastades alla spillrorna i havet. Därefter intog han ön. Efter det återuppbyggdes staden aldrig mer. Ön med dess gångbro förvandlades gradvis till en halvö. Det finns en fiskeby på ön idag, där fiskarna hänger ut sina nät för att torka. Men ingen vet exakt var den gamla staden Tyrus låg på fastlandet. Med undantag för delar av ett vattenrör, som troligen försörjde staden, har arkeologerna inte kunnat hitta några rester av den."[4]

"Verkligen?"

"Ja, verkligen. Allt inträffade precis på det sätt som Gud hade förutsett."

"Det är verkligen imponerande," sa min medpassagerare. "Har du fler exempel?"

"Visst. Långt före dess glansdagar profeterades det att staden Babylon en dag inte längre skulle vara bebodd, trots att den låg i ett bördigt område vid floden Eufrat. Den skulle brytas ned till bara ruiner, bebodda av ökendjur.[5] Babylon fortsatte att existera i flera hundra år till men är sedan dess övergiven och begravd i ökensanden. I mer än ettusen år visste ingen ens var staden hade varit belägen. Det var inte förrän i slutet av 1800-talet som arkeologer grävde fram ruiner och kunde identifiera dessa som rester från Babylon. Förutom museets intendent bor ingen där i dag.[6] Öknens djur kunde bebo de utgrävda ruinerna. På så vis uppfylldes Guds förutsägelse exakt efter mer än 2 000 år."

"Men om folk grävde på platsen måste det ha funnits människor som levde där", avbröt Naumann."

"Tja, det beror på hur man vill definiera 'leva'. Om man gör det i betydelsen bebodd, så nej, då har ingen bott där sedan antiken. Faktum är att på den gamla platsen för staden Babylon har det aldrig uppförts någon bebyggelse." Hon förblev tyst, som om hon var försjunken i djupa tankar.

"Vill du höra mer?"

"Ja," sa hon. "Väldigt gärna. Fortsätt."

"Ett annat anmärkningsvärt exempel är Jesu profetia om det vackra templet i Jerusalem. Han förutspådde att templet skulle komma att förstöras och att det inte skulle finnas kvar 'en enda sten ovanpå en annan.'[7] I det sammanhanget varnade han också sina efterföljare att fly bort från staden så fort en armé belägrade Jerusalem."[8]

"Vad hände sedan?"

"Den judiska historikern Josefus berättade om hur templet tragiskt nog förstördes av romerska soldater. Detta inträffade år 70 e.Kr. mindre än fyrtio år efter Jesu förutsägelse."

"Under den långa belägringen av staden drog sig armén plötsligt tillbaka. Många trodde att det var ett trick, ett bakhåll, och använde sig därför inte av möjligheten att fly. De som trodde på Jesus kom ihåg hans ord om att tillbakadragandet var det förutspådda tecknet för deras flykt. De lyckades därför undkomma. Vi tror att inte en enda av dessa människor dödades i samband med belägringen av Jerusalem."

Min medpassagerare satt tyst ett tag. "Kan jag läsa om detta någonstans?"

"Absolut. Jesu förutsägelse kan du hitta i evangelierna, i Matteus 24 och Lukas 21.

Uppfyllandet beskrivs av historikern Flavius Josephus, som levde vid den tidpunkten. Du hittar det i hans bok The Jewish War (Judarnas Krig). Du kan läsa mer om dessa exempel i böcker om bibliska profetior och om resultaten av historisk forskning och arkeologi."

"Jag kan lägga till att lite mindre än 300 år senare så gjordes det ett försök att motbevisa Jesu förutsägelse. Den romerske kejsaren Julianus önskade få templet i Jerusalem återuppbyggt. Trots judarnas och den romerske kejsarens gemensamma ansträngningar så misslyckades kejsaren med företaget. Historikern Edward Gibbon rapporterar att eldklot sågs stiga upp ur marken runt omkring och arbetarna brännskadades.[9] Folket tvingades alltså av det skälet avbryta byggnadsarbetet. Även om det inte skulle ha skett på det sättet så kvarstår faktum att templet aldrig återuppbyggdes. På dess plats står nu, sedan århundraden tillbaka, Omar-moskén, Klippdomen. Den räknades som nummer två bland Islams heliga platser. En återuppbyggnad av templet kan därför inte komma på fråga. Det skulle utlösa ett krig."

"Så intressant … har du mer?"

"Det kanske mest imponerande exemplet på uppfyllandet av bibliska budskap är de som handlar om Jesus själv. Flera av Gamla Testamentets profeter förutsåg ett stort antal saker om Messias – Frälsaren – århundraden före hans ankomst. Det finns exakt information om hans födelseort, hans tjänst, hans tid, omständigheter kring både hans död och hans uppståndelse. Det finns till och med exakta uttalanden angående vid vilken tidpunkt han skulle framträda och dö som ett offer."[10]

"Du känner säkert till att kort efter Jesu födelse så kom tre visa män från öster med gåvor till den nyfödde. När de kom fram till Jerusalem så frågade de var man kunde finna den nyfödde judarnas konung någonstans. Men ingen visste något om detta. Kung Herodes kallade då till sig de skriftlärda och förhörde dem. De nämnde Betlehem som hans födelseplats eftersom profeten Mika 600 år tidigare hade profeterat att Israels Herre skulle komma från Betlehem."[11]

"Jag minns att jag brukade läsa den berättelsen vid juletid."

"Naturligtvis. De vise männens och de skriftlärdas uttalanden var uppenbarligen så övertygande för Herodes att han senare beordrade att alla vid den tidpunkten nyfödda pojkar i Betlehem skulle dödas. Detta därför att de vise männen hade undvikit att avslöja för Herodes – trots att han hade krävt det – exakt var det nyfödda barnet befann sig.[12] Han hade velat göra sig av med en potentiell rival. Varför skulle Herodes ha beordrat en så grym och impopulär åtgärd om han inte hade trott på profetians tillförlitlighet?" Fru Naumann tittade på mig.

"Förresten," fortsatte jag. "Århundraden tidigare, hade Gud genom profeten Jesaja förutsagt att Frälsaren skulle bli misshandlad och dödad för våra synder skull. Han skulle begravas i de rikas grav och han skulle återuppstå igen.[13] I Psaltaren 22 förutspåddes sättet han skulle dö på, genom korsfästelse – trots att den metoden inte började användas förrän århundraden senare."[14]

"När levde Jesaja?"

"På sjuhundratalet före Kristus."

"Kunde inte Jesu efterföljare ha manipulerat allt detta för att uppfylla förutsägelserna?"

"Egentligen inte."

"Inte?"

"Visste du att 1947 så hittades en komplett kopia av Jesajas bok, tillsammans med fragment av andra böcker i Gamla Testamentet, i grottor vid Döda Havet (de så kallade Döda havs-rullarna). Det kunde bevisas att de härstammade från det andra århundradet före Kristus. De stämmer överens med de bibeltexter som vi kan läsa idag."

"Det var intressant."

"De flesta av förutsägelserna uppfylldes dessutom på ett sätt som varken lärjungarna eller Jesus kunde påverka. De judiska ledarna krävde att han skulle korsfästas, och den romerske prokuratorn Pontius Pilatus beordrade det. Det betyder att mycket av det som hände låg helt bortom deras kontroll."

"En detalj som imponerar lite extra på mig är följande: Det förutspåddes att Jesus skulle överlämnas för trettio silvermynt.[15] De överstepräster som betalade den summan till Judas måste ha varit de mest osannolika människor i världen till att ha ett intresse av att addera till Jesu trovärdighet, särskilt med tanke på hans anspråk på gudomlighet."

"Imponerande, det måste jag medge. Men …"

"Men?"

"Men jag tror inte att man bör bevisa Bibelns riktighet med hjälp av argument från Bibeln självt. Är inte det ett slags cirkulärt resonemang?"

"Du har rätt. Men Jesu existens och hans korsfästelse under Pilatus är historiska fakta.[16] Eftersom viktiga delar i denna gåta bekräftas av oberoende källor, litar jag på resten av historien, det vill säga de delar som inte skildras i andra källor."

"Det är rimligt."

"Låt mig nu ställa en fråga till dig, om du inte har något emot det."

"Visst."

"Vilka slutsatser tror du att vi kan dra av dessa exempel på uppfyllda förutsägelser?" Hon tänkte på det en stund och sa sedan försiktigt.

"Det verkar som om Bibeln i sanning är en speciell bok. Om allt detta med profetiorna och deras uppfyllelse faktiskt stämmer, vilket du ju hävdar, så är detta åtminstone något mystiskt. Jag har ingen förklaring till det. Jag undrar, vilken är din slutsats av dessa saker, även om jag redan kan gissa?"

"Eftersom endast Gud känner till framtiden, drar jag, utifrån dessa uppfyllda förutsägelser, slutsatsen att Gud har uppenbarat sig i Bibeln och att han är trovärdig eftersom det som han har förutsagt faktiskt har inträffat. Det är därför jag litar på honom och på hans uttalanden i Bibeln."

"Och om så många förutsägelser redan har besannats, vilket vi kan bevisa, då verkar det för mig logiskt att de andra profetiorna också kommer att besannas, alltså de som rör framtiden."[17]

"Vilka då?"

"De som handlar om Kristi återkomst, de dödas uppståndelse, om domen och skapandet av en ny och fullkomlig jord där det inte kommer att finnas något lidande och ingen död. Att allt detta faktiskt kommer att inträffa är för mig en logisk slutsats, med tanke på hur sanna och exakta de andra förutsägelserna varit."

"Varför?"

"Det är så här. Vi som lever här idag har förmånen att kunna se tillbaka och upptäcka hur förutsägelser i det förflutna besannades, precis som Gud sa att de skulle göra. Så om han hade rätt i de saker han förutspådde i det förflutna, saker som redan har besannats, borde jag då inte kunna förvänta mig att de profetior som gäller framtiden också kommer att besannas? Gud har haft rätt gällande alla de andra, så varför skulle vi inte kunna lita på honom när det gäller de som ännu inte har inträffat?" Hon tittade på mig med stor uppmärksamhet.

---

[1] Jesaja 46:9-11

[2] Hesekiel 26:2

[3] Hesekiel 26:3-4, 7-9, 12-14, 21

[4] Siegfried Horn, Auf den Spüren alter Völker, Hamburg. Saatkorn-Verlag 1979, s. 239-47

[5] Jesaja 13:19-22

[6] Siegfried Horn (se ovan) s. 47-53

[7] Matteus 24:1, 2; Lukas 21:5, 6

[8] Lukas 21:20, 21

[9] Från History of the Decline and Fall of the Roman Empire, kap.23

[10] Mika 5:2; Jesaja 7:14; 9:1, 2; 53:2-12; 61:1-3; Daniel 9:24-27

[11] Matteus 2:1-6; Mika 5:1, 2

[12] Matteus 2:8, 12, 16

[13] Jesaja 53:7, 9

[14] Psaltaren 22:17-19

[15] Sakarja 11:12, 13; Matteus 26:14-16; 27:3-10

[16] Flavius Josephus, Antiquities of the jews, XVIII, 3.3; Cornelius Tacitus, Annals XV 44

[17] Andra Petrusbrevet 1:19-21

KAPITEL **10**

KAN VI ÄLSKA EN GUD SOM TORTERAR?

EXEMPEL PÅ BIBLISKA PROFETIOR



Det är logiskt," sa hon. "Jag måste fundera lite på det här … Men, det finns något annat som stör mig."

"Okej," sa jag. "Vad är det?"

"När jag var barn blev jag verkligen uppskrämd av begreppet 'helvetet'. Alltid när jag hamnade i trubbel trodde jag att jag skulle brinna i helvetet på grund av min synd."

Hon skrattade, trots att dessa tankar gav henne en del smärta.

"Som jag sa, det du har sagt hittills är vettigt. Men vad är det för slags Gud som torterar människor i helvetet i all evighet? Kan du berätta det för mig?"

"Bra fråga, och jag måste hålla med om att detta är en av orsakerna till att många människor förkastar Gud. De tänker: Hur ska jag kunna älska en Gud som kommer att kasta mig i ett brinnande inferno om jag inte lyder honom? Och som sedan, på toppen av detta, kommer att använda sin livsuppehållande kraft till att förlänga min plåga i all evighet. Det är inte underligt att en del människor blir äcklade av tanken på en sådan Gud. Eller så blir de rädda för honom – vilket är förståeligt. För vi kan inte vara rädda för Gud och samtidigt älska honom innerligt."[1]

"Men talar inte Bibeln om helvetet? Kommer inte Gud att döma världen och straffa 'de förlorade', som du kallar dem?"

"Jo, det är riktigt. Men vi måste förstå exakt hur det går till för att på så vis förhindra att vi skapar oss en felaktig bild av Gud. Skriften talar om en evig eld som kommer att förgöra djävulen, demonerna och alla de människor som inte kommer att bli frälsta.[2] Men det kommer definitivt inte att bli någon evig plåga för de förlorade."

"Inte?"

"Naturligtvis inte. Vem skulle kunna älska en sådan Gud?" Hon föreföll överraskad.

"Bibeln berättar mer än en gång att Gud själv är en förtärande eld.[3] Det syftar på hans karaktär, som för den syndiga människan har samma effekt som en destruktiv eld. Lägg märke till ordet destruktiv."

"Vad innebär det?"

"Gud besitter en enorm utstrålning eller härlighet. Den som inte är i harmoni med honom kommer inte att kunna stå ut med den. Det är därför Bibeln betonar att vi som människor inte kan klara av hans omedelbara närvaro,[4] även om Han längtar efter att vara nära oss. Vi skulle brinna upp eller förångas i hans omedelbara närvaro."

"Så vi måste trots allt vara rädda för Gud, för han kommer att förgöra oss. Eller?"

"Den som inte har ett rent förhållande till Gud kommer att vara, och behöver vara rädd för honom. Så var det också med Adam och Eva som, om du minns, var rädda för Gud efter det att de syndat.[5] Endast kärleken till Gud kan skingra denna rädsla.[6] När vi älskar honom så behöver vi inte vara rädda för honom eftersom han både kan och kommer att rädda oss. Den som har kommit i harmoni med Gud behöver inte vara rädd för honom eller frukta hans härlighet. Annars skulle de frälsta inte komma att stå ut med Guds närvaro på den nya jorden. Men Bibeln säger att de kommer att se Kristus som han verkligen är."[7]

"Jag har fortfarande några fler frågor om den nya jorden."

"Bra, men låt oss först ta itu med frågan om hur de förlorade kommer att förgås. Den är mycket viktig."

"Ja tack, gärna."

"Jesus berättade för sina lärjungar att han skulle återvända till jorden i sin gudomliga härlighet.[8] De av Jesu trogna efterföljare som lever vid den tidpunkten kommer att förvandlas, och de döda troende kommer att återuppstå. Som en enda stor grupp kommer de att tas upp till himlen."[9]

"Men övriga – de som inte har ett förtroligt förhållande till Jesus, byggt på tillit och kärlek – kommer med nödvändighet att förgås eftersom de inte kan uthärda hans härlighet. De kommer att dö."

"Betrakta denna liknelse: Den mest kraftfulla energikälla vi har är kärnkraft. Vi kan göra mycket gott med den. Vi kan till exempel generera elektricitet och vi kan driva båtar, ja till och med ubåtar. Men å andra sidan, om vi utsätts för radioaktiv strålning utan skydd, kommer vi med säkerhet att dö. På samma sätt är det med de förlorade och deras död. Det handlar om de tragiska konsekvenserna av människans benägenhet till synd som kolliderar med Guds utstrålning eller härlighet. Och eftersom Gud är evig, så talar Bibeln om en evig eld."[10]

"Så, det är alltså inte så att Gud avsiktligt dödar människor," konstaterade fru Naumann.

"Ja och nej. Några gånger i det förflutna har Gud ingripit i skeendet människor emellan för att se till att onda människor dör så att de inte längre kunde ha ett negativt inflytande på andra. Så var fallet med floden, med Sodom och Gomorra och med några av Israels män.[11] Men Gud kommer att ge livet tillbaka till alla.[12] En dag kommer han att väcka upp alla, även de som förgås vid Kristi andra återkomst. Men det kommer inte att ske förrän vid domen."[13]

"Och vad händer då?"

"Då kommer den slutliga domen att hållas. Gud kommer att visa alla människor som inte har kommit i harmoni med honom hur de har förkastat hans erbjudande om frälsning och vari deras skuld består. De kommer med andra ord att veta varför de är förlorade. När han har förklarat vad som ligger bakom varje domslut kommer han återigen att visa upp hela sin härlighet. Den kommer då att förgöra dessa människor. Men denna handling kommer inte att pågå för evigt. Endast dess konsekvenser kommer att vara för evigt. Alla de som inte har kommit in i harmoni med Gud kommer att vara döda för alltid."

"Men hur är det med helvetet?" frågade fru Naumann. "Är de … vad ska jag kalla dem?"

"Det lämpligaste uttrycket är förmodligen 'de förlorade.'"

"Kommer de förlorade att komma till helvetet?"

"Det finns inget helvete i ordets vanliga bemärkelse – alltså, en plats där de förlorade kommer att torteras för evigt. Det är en katolsk tradition som på smutsiga vägar tyvärr har letat sig in i protestantiskt tänkande också."

"Så ingenting av detta slag nämns i Bibeln?" sa hon med viss skepticism.

"Några verser, som på ett grafiskt sätt illustrerar de förlorades öde, kan förvisso missförstås på det sättet. Men när de studeras i sitt sammanhang och tillsammans med andra texter blir innebörden tydlig.[14] När Paulus talade om 'evig förintelse', som i boken Tessalonikerna, så menade han att själva förstörelsen, alltså konsekvensen, var evig. Inte handlingen

i sig. I Uppenbarelseboken kapitel 20, står det till exempel: '*Men eld från Gud föll ner från himlen och förtärde dem*.'[15] Denna eld är, som vi har förklarat tidigare, Guds härlighet.[16] Eftersom de förlorade inte är i harmoni med Gud, kan de inte uthärda hans närvaro och de dör för evig tid. Döden varar för evigt, inte handlingen att förgöra dem."

"De som har förhärdat sina hjärtan mot Gud allra mest kommer också att motstå Guds härlighet mest och därför kommer deras lidande att vara längre. Med det kan vi förstå att Satan är den som kommer att lida längst. Men även han kommer att så småningom förintas av Guds härlighet."

Min stolsgranne funderade ett tag.

"Det sätt du presenterar det hela på gör att jag kan acceptera Guds agerande. Det är så mycket mer logiskt än den allmänt vedertagna idén om en evig tortyr. Det slog mig också att om de förlorade, som du kallar dem, skulle torteras under evig tid, så skulle helvetet existera parallellt med det nya paradiset. Det skulle därför vara svårt att förstå hur människor skulle kunna njuta av ett evigt liv på den nya jorden medan deras släktingar eller vänner vrider sig, stönar och lider helvetets plågor i all evighet. Hela idén är ganska absurd, eller hur?"

"Du har helt rätt. Och hur skulle detta överensstämma med Guds kärleksfulla karaktär? Just detta är för mig det mest övertygande argumentet," förklarade jag. "På senare tid har jag blivit mycket skeptisk till alla förklaringar eller bibeltolkningar som sätter Gud i dålig dager."

"Vad jag fortfarande inte kan glömma är frågan: 'Finns det anledning att vara rädd för Gud?'" sa fru Naumann och tittade förväntansfullt på mig. Jag behövde noggrant tänka igenom svaret.

"Vi behöver verkligen inte vara rädda för Gud," sa jag långsamt. "Däremot tror jag att vi borde vara rädda för konsekvenserna av vad som kommer att hända om vi inte kommer i harmoni med honom innan vi dör. Men den goda nyheten är att vi, genom Kristus, kan komma i harmoni med honom, och därigenom kan vi klara av att vara i Guds närvaro och njuta av evigt liv, det eviga liv som Gud ända från början hade planerat att ge oss."

---

[1] Första Johannesbrevet 4:18

[2] Matteus 25:41; Uppenbarelseboken 20:10

[3] Andra Mosebok 24:17; Femte Mosebok 4:24; Hebreerbrevet 12:29

[4] Andra Mosebok 33:18, 20; Första Timoteusbrevet 6:16

[5] Första Mosebok 3:10

[6] Första Johannesbrevet 4:18

[7] Första Johannesbrevet 3:2

[8] Matteus 16:27; 24:30; 25:31

[9] Johannes 14:3; Matteus 24:31; Första Tessalonikerbrevet 4:15-17

[10] Jesaja 33:14; Matteus 25:41

[11] Första Mosebok 7:17-23; Första Mosebok 19:24, 25; Andra Mosebok 14:26-28; Andra Konungaboken 19:35

[12] Första Korintierbrevet 15:22-24

[13] Johannes 5:28, 29; Andra Korintierbrevet 5:10

[14] Matteus 13:41, 42; 25:41, 46; Uppenbarelseboken 20:10.

[15] Uppenbarelseboken 20:9b

[16] Jesaja 33:14

KAPITEL **11**

MER ÄN PLASTIKKIRURGI

DE TROENDES UPPSTÅNDELSE



Det verkade som om varje svar från mig hela tiden väckte nya frågor hos henne. "Tidigare talade du om de dödas uppståndelse," sa hon. "Hur ska jag förstå denna företeelse. De kommer väl inte bara att skvalpa omkring som spöken, antar jag?"

"Absolut inte. När Jesus mötte sina lärjungar efter sin uppståndelse, bad han dem att röra vid honom så att de kunde se att han verkligen var verklig, i fysisk bemärkelse, och inte någon sorts flyktig ande. Han åt också en måltid tillsammans med dem för att bevisa att han fortfarande var en människa av kött och blod."[1]

"Precis densamme som förut?"

"Just det. Tänk vilka otroliga konsekvenser detta får; tänk på den kärlek till oss människor som detta avslöjar. När han föddes in i denna värld som liten baby, så etablerades band till oss som varar för tid och evighet. När han nu, som vår medlare, sitter i himlen bredvid Guds tron, så gör han det i sin mänskliga form.[2] Och den kommer han alltid att ha, i all evighet."

"Men jag förstår ändå inte hur uppståndelsen är tänkt att fungera för oss människor."

För en stund funderade jag på frågan, oförmögen att hitta något lämpligt sätt att förklara det bildligt. Sedan sa jag, "En del TV-program erbjuder en komplett ombyggnad för kvinnor med fysiska brister och skönhetsfläckar. TV kanalen erbjuder sig att betala för plastik-kirurgi och styling om kvinnorna går med på att hela processen spelas in för deras TV-show."

"Ja, jag har hört talas om det, men har aldrig sett det."

"Jag tittade på ett av dessa program. Det hette 'Extreme Make-over'. I slutet av programmet fick man se hur kvinnan presenterades för både familj och vänner. Alla rördes till tårar på grund av den otroliga förvandlingen. TV-publiken fick se hur hon såg ut både före och efter. Det var verkligen imponerande."

"Men denna enorma förändring kommer inte ens att vara i närheten av vad som kommer att ske med de kristna vid uppståndelsen. Även om 'uppståndelsen' är den vanligaste termen som används, och det med rätta eftersom vi då automatiskt tänker på Jesu uppståndelse, så verkar det mer relevant att tala om en ny skapelse vad gäller de troende, eftersom de verkligen kommer att få en helt ny kropp av Gud."[3]

"Kommer den att likna den kropp vi har i dag, eller kommer den att vara helt annorlunda?"

"Paulus skrev att vi människor efter uppståndelsen kommer att vara '*lik hans … härlighets kropp*´,[4] vilket tycks tyda på att våra kroppar kommer att ha vissa likheter med den som Jesus har. Vi kommer att ha kroppar lika perfekta som de som Adam och Eva hade i paradiset. Och det bästa av allt är att de som en gång var gamla, sjuka, bräckliga och fula kommer att bli friska och vackra och i sina bästa år."

"Det var intressant," sa hon och tittade på mig, något förvånad.

"Framför allt kommer vi att få tillfälle att krama om många av våra nära och kära, vänner och familjemedlemmar, och få fira en återförening. För på många sätt kommer vi alla att vara samma personer som vi var i detta liv."

"Du är en drömmare," utbrast fru Naumann. "Jag är ledsen, men jag kan inte tro på allt detta. Hur skulle det vara möjligt för en person som har legat i jorden i några hundra eller till och med tusen år? Ingenting kommer att finnas kvar förutom några futtiga gram kol eller damm. Han eller hon kommer att vara fullständigt organiskt nedbruten och alla de element som en gång utgjorde personen har blivit en del av något annat – av träden, jorden, insekterna eller bakterierna. Hur kan någon komma tillbaka till livet och vara densamma som han eller hon en gång var? Det är bara för mycket!"

"Du har helt rätt."

"Va? Menar du det?"

"Ur rent mänsklig synvinkel har du rätt. Det skulle vara helt omöjligt. Lika omöjligt som det var för Gud att skapa människan från första början. Men det gjorde han uppenbarligen, för annars skulle vi inte vara här. Och om han kunde skapa mänskligheten utifrån ostrukturerad materia, så lär han också kunna återskapa de frälsta till fullo, med samma kroppar och personligheter som de utvecklat under sin livstid. Han kommer inte på något sätt att vara beroende av de specifika ingredienser eller byggstenar som vi som individer består av i dag. För när allt kommer omkring kan man fråga sig vilka komponenter han skulle ta? Biologer berättar för oss att våra mänskliga celler förnyas med bara några få års mellanrum."

Hon tittade på mig, fortfarande något skeptisk, men jag kunde ana att hennes attityd mjukats upp en del.

"Se det på det här sättet. Även vi människor kan lagra enorma mängder data och åstadkomma en hel del genom våra tekniska möjligheter. Tänk bara på Dolly, det klonade fåret. DNA från en enda cell räckte till för att skapa ett djur som var praktiskt taget identiskt med ett annat djur."

"Ja, det är sant."

"Och om vi kan göra det, tänk då på vad Gud, Skaparen, kan göra. Han kan, i sin 'hjärna´, lagra de nödvändiga uppgifterna om varje människa som någonsin har levt. Och i egenskap av skapare har han inga problem med att återskapa varje person. Enbart informationen är nödvändig, inte de specifika materiella elementen. Det handlar ju trots allt om att återskapa något,[5] inte om att återuppväcka det gamla materialet till evigt liv." Hon nickade.

"Här är ett annat sätt att se på det. Har du någonsin läst om alla galaxer som finns i universum?"

"Vad menar du?"

"Har du någonsin läst om hur många hundratals miljarder galaxer som finns där ute? Och där varje galax innehåller miljarder stjärnor?"

"Ja, det är ganska imponerande, eller hur?"

"Bara en tanke. Det finns fler galaxer, notera alltså galaxer, än det finns människor som någonsin har levt på jorden. Och återigen, var och en av dessa galaxer har fler stjärnor än antalet människor som någonsin har levt."

"Jag tror att jag förstår vart du vill komma."

”Ja – den Gud som kunde skapa alla dessa galaxer borde vara kapabel att hantera återskapandet av ett relativt blygsamt antal människor som kommer att återuppstå. Existensen av alla dessa galaxer bevisar inte att han kommer att göra det. Men det utgör ett starkt, empiriskt bevis på att han kan göra det om han vill. Hur svårt det än är, att utifrån ett mänskligt perspektiv kunna tro på att de döda kan återuppstå, så borde det inte vara svårare än att föreställa sig hur Gud skulle kunna ha skapat och nu upprätthålla alla dessa miljarder galaxer, eller hur?”

”Ja, det har du nog rätt i,” sa hon.

Och med det föll vi båda in i en lugn tystnad. Jag ville inte säga något mer.

Jag ville snarare ge henne tid att tänka, vilket hon uppenbarligen gjorde.

---

[1] Lukas 24:39-43

[2] Första Timoteusbrevet 2:5, 6

[3] Första Korintierbrevet 15:35, 38

[4] Filipperbrevet 3:21

[5] Uppenbarelseboken 21:5

KAPITEL **12**

TSUNAMIN I HILO

KRISTI ÅTERKOMST



”Och när kommer denna … vad skulle jag kalla den för?”

”Uppståndelsen?”

”Ja, när kommer denna uppståndelse att äga rum?”

”När Guds Son återvänder till den här jorden som ’Universums Konung’. Han berättade själv för sina lärjungar att han kommer att visa sig som Människosonen i sin gudomliga härlighet. Alla människor kommer att kunna se honom på himlens skyar. De lojala änglarnas skara kommer att följa honom och uppmärksamma alla på jorden genom någon form av högt ljud. Bibeln liknar det vid ett trumpetljud.[1] Det är därför ingen på jorden kommer att missa denna händelse.”

”Och vad kommer att hända sedan?”

”De människor som dött och som har etablerat en harmonisk relation med Gud kommer att återskapas till evigt liv. De kommer aldrig att dö igen. Och Jesu trogna efterföljare som lever på jorden när han återvänder kommer omedelbart att förvandlas och få sina nya kroppar.”[2]

”Och hur blir det med de andra?”

”Resten av de döda kommer att förbli i det tillståndet tills den andra uppståndelsen.[3] Och vi har redan talat om effekten av Guds sons härlighet på de människor som inte har tagit emot honom som sin frälsare och Herre.”

”Just det, oförmögna att stå ut med Kristi härlighet kommer de att dö.”

”Precis som med alla döda kommer de att vara utan medvetande, men i deras fall, fram till den andra uppståndelsen.”

”En andra uppståndelse? Jag tyckte det var svårt att acceptera tanken på den första. Vad innebär nu den andra? Kommer dessa människor att få en andra chans att fatta ett beslut för Kristus?”

”Nej, inte alls. Enligt Bibeln är inte det längre ett alternativ.[4] Alla har möjlighet att få ordning på sin relation till Gud, men bara så länge han eller hon lever här och nu. Gud ger alla chansen att göra det. Det är vad domen handlar om; att visa universum att han gav människor möjligheter. Det är därför denna andra uppståndelse av flera kallas för fördömelsens- eller domens uppståndelse.[5] Alla förlorade kommer att vara närvarande i den slutliga domen.” Hon tittade på mig en stund och rynkade på pannan.

”Menar du på allvar att världen kommer att gå under på det viset? Ett kärnvapenkrig – det hade jag kunnat tänka mig. Eller att hålet i ozonskiktet blir så stort att vi alla blir utsatta för strålning från solen. Det är också rimligt. Men att Kristus skulle komma tillbaka? Det låter alltför fantastiskt, som någon sorts science fiction-film.”

”Jag förstår. Ja, det är verkligen en ovanlig händelse, något som aldrig har hänt tidigare. Men det i sig självt är inte något giltigt argument. Det faktum att något ännu inre har hänt utesluter inte möjligheten att det kan hända i framtiden, eller hur?”

”Förmodligen är det så.”

”Det finns faktiskt ett exempel eller en typ av föregångare som Kristus själv pekade på: nämligen syndafloden.[6] Gud hade utsett Noa till att varna världen för denna händelse.

Men ingen hade någonsin upplevt något liknande tidigare – inte ens i närheten av det."

"Det enda tecknet på den kommande översvämningen var Noas predikningar om den. Punkt slut. Inget annat. Det kommer att vara samma sak med Jesu andra ankomst. Trogna kristna kommer att berätta för alla andra att Jesus kommer tillbaka och domen med honom. De kommer att berätta för alla människor om möjligheten till frälsning genom Jesus."

"Precis som du gör nu, med mig."

"Ja, precis."

"Jag förstår."

"Det borde vara lättare att tro på Guds budskap för oss som lever idag, än för de människor som levde före syndafloden, eftersom syndafloden verkligen inträffade, vilket även vetenskapen i allt högre grad accepterar. Och som vi har sett så finns det många exempel som visar att Guds förutsägelser verkligen infriats."

"Javisst, men syndafloden … Noaks ark och allt det där. Det här är bara ett annat exempel på en av alla dessa historier som inte låter trovärdiga för mig."

"Det finns ett överflöd av geologiska bevis från många platser på jorden att en sådan översvämning faktiskt ägde rum. Och berättelser och legender om översvämningar har hittats i många, många gamla kulturer – berättelser liknande den som finns i Bibeln. Men i det här sammanhanget skulle jag vilja ge ett modernt exempel."

"Ja, gärna."

"För några år sedan såg jag ett reportage på TV om gigantiska vågor, så kallade tsunamis. Ordet betyder 'stor våg i hamnen'. Reportaget handlade om den lilla hamnstaden Hilo på en av de Hawaiianska öarna. Folk hade bott i den här staden i hundratals år utan att behövt oroa sig, eftersom de aldrig tidigare hade upplevt en tsunami. Men plötsligt, den 1 april 1946, kom en stor våg."

"Den enda varning de hade fått var det faktum att havet först verkade ha torkat ut. Vattnet hade i själva verket dragit sig tillbaka och blottat havsbottnen. Folket tyckte att det var märkligt men de sprang snart ut för att samla in fisken som låg utspridd över hela den blottade havsbottnen. Sedan, som från ingenstans, kom plötsligt en enorm våg in och svepte bort dessa människor. Etthundrafemtionio människor dog. Överlevande rapporterade senare att vågen hade varit 30 meter (90 fot) hög. Den orsakade stora skador och hade utlösts av en jordbävning på havsbotten, långt därute till havs."

"Fortsätt."

"Som en följd av den katastrofen utvecklade och installerade den amerikanska regeringen ett tsunami-varningssystem. Det innehöll bland annat sirener som installerades i Hilo."

"I maj 1960 inträffade sedan ännu en stor jordbävning i havet utanför Chiles kust. Vid det laget kunde man då ganska exakt förutsäga hur många timmar senare en tsunami skulle drabba Hawail. Sirenerna i Hilo ljöd så att alla kunde springa i säkerhet. Sedan sirenerna installerats hade larmet utlösts mer än en gång, men vid varje tillfälle

hade vågorna visat sig vara ganska ofarliga. Det var därför som invånarna i Hilo hade för vana att springa ner till hamnen så fort sirenen ljöd. De ville med skräckblandad förtjusning titta på de stora vågorna som vällde in. Så var det också den där natten i maj 1960."

"Vad hände?"

"De två första vågorna var faktiskt inte särskilt stora. Men den tredje var en så kallad monstervåg. Den antogs ha varit mer än 10 meter hög. Återigen förstördes staden till stor del och många människor förlorade sina liv eftersom de stod på stranden när vågorna kom."

"När något sådant händer har man ingen chans." tänkte fru Naumann högt medan hon omtumlad tittade ner i golvet.

"Det är inte riktigt sant. En av arbetarna i hamnen som intervjuades för ett TV-program hade överlevt eftersom han hade hoppat upp i en båt och seglat ut i havet. Det blev hans räddning, hans ark. Båten hade lyckats undkomma tsunamin eftersom vågen hade växt sig stor först när den var riktigt nära kusten."

"Vad menar du?" frågade hon bestämt.

"Precis som vid syndafloden på Noas tid hade människorna i Hilo blivit varnade i förväg. Men de kunde inte föreställa sig att en sådan katastrof skulle kunna drabba dem igen. Jag är rädd att många kommer att befinna sig i en liknande situation när Kristus kommer tillbaka."

"Kanske behöver vi också någon slags ark."

"Ja, absolut. I psalmer jämförs Guds församling ibland med ett skepp där man kan känna sig trygg och säker. Jag tycker att det är en vacker bild. Men vi får inte tro att ett formellt medlemskap i en kyrka någonsin kommer att kunna frälsa oss till ett liv på den nya jorden. För detta ändamål är det nödvändigt att vi medvetet anförtror våra liv åt Kristus. Att vi lever med honom, litar på hans förtjänster och låter honom förändra oss."

"Ja, det har du redan sagt."

"Ja, det har jag. Och jag upprepar det för att jag tror att det är nyckeln till allt annat. Till allt."

---

[1] Matteus 24:30, 31

[2] Första Tessalonikerbrevet 4:16, 17; Första Korintierbrevet 15:51-53

[3] Uppenbarelseboken 20:5, 13

[4] Hebreerbrevet 9:26-28

[5] Johannes 5:29

[6] Matteus 24:37-39

KAPITEL **13**

3D-FILMER I HIMLEN

TUSENÅRSRIKET OCH GUDS DOM



Vi tittade en stund på stjärnorna. Jag kände hur oändlig rymden var, och även Guds närhet. Kände hon kanske något liknande?

"Om Kristi andra ankomst verkligen kommer att inträffa," frågade hon plötsligt, "vad kommer då att hända efteråt? Och hur föreställer man sig det eviga livet? Evighet är en lång tid. Kommer det inte att bli tråkigt?"

"Inte alls. Enligt Bibeln kommer vi inte att bli uttråkade. Vi kommer att återförenas med vänner och nära och kära, och vi kommer att träffa många intressanta människor och få nya vänner. Vi kommer att få användning för våra talanger och vara produktiva.[1] Vi kommer att utföra ett arbete som vi tycker om och kommer därför aldrig att tröttna. Framför allt kommer vi att lära känna Gud Fadern och Jesus Kristus.[2] När han förklarar frälsningsplanen och de djupare frågorna relaterat till striden med Satan för oss, kommer vi att älska honom ännu mer. Jag ser fram emot att lyssna på hans predikningar."

Hon tittade på mig, men utan något av den misstro som jag tidigare hade uppfattat, så jag fortsatte.

"Förutom det ska vi resa till andra planeter och besöka dess invånare. Vi kommer att få möjlighet att tala med dem om händelserna på Jorden och om syndens verkningar."

"Det låter verkligen intressant. För några minuter sedan sa du att det skulle bli en andra uppståndelse, en uppståndelse som är kopplad till själva domen. Vad handlar den om?"

"Domen är mycket viktig om vi vill få en bättre förståelse av Gud. Detta eftersom den i första hand kommer att handla om att försvara honom gentemot alla anklagelser."

"Försvara Gud?" Min stolsgranne rynkade åter pannan. Misstron var tillbaka.

"Ja. Det har att göra med de lögner och förtal som Satan har spridit om Gud. Många människor tror på dem. Till och med kristna har många frågor som de skulle vilja ställa till Gud. Varför han gjorde som han gjorde. Framför allt vill de frälsta veta varför vissa släktingar eller vänner inte är med bland dem."

"Det är naturligtvis en känslig fråga."

"Gud kommer att ägna mycket tid åt att rättfärdiga sig själv och förklara sina handlingar. I Bibeln kallas det för 'domen mot Gud'. Ja, i verklig mening kommer Gud att låta sig dömas av sina egna skapta varelser. Det säger en hel del om hans karaktär, tycker du inte det?"

"Ja, det må jag säga."

"Domen är egentligen en utvärdering av Gud och hans handlingar; alltså den slutgiltiga domen över hans karaktär kvarstår fortfarande. Lucifer har ju trots allt anklagat honom. Därför måste alla bevis läggas fram på bordet och alla Guds beslut kommer att granskas."

"Mycket intressant."

"En sak är säker: Gud behöver inte de här bevisen eller domen för att besluta om vår frälsning. Men vi och änglarna behöver bevisen för att få en fullständig försäkran om Guds karaktär och riktigheten i hans beslut. Är detta begripligt?"

"Absolut. Fortsätt berätta."

"Okej. Det kommer i denna rättegång, som är uppdelad i tre delar, att bli uppenbart att Gud faktiskt har handlat i kärlek, barmhärtighet och rättfärdighet i samtliga fall. Visst, jag vet att många

kämpar med denna idé. Till och med jag har många, och jag menar verkligen många frågor."

"Du nämnde en tredelad dom. Vad innebär det?"

"Vi talar om tre olika faser, tre olika grupper. I den första fasen av domen kommer Gud att rättfärdiga sitt agerande inför änglarna och inför Satan när det gäller frikännandet av de frälsta."

"Men varför är det nödvändigt att göra det inför Satan, denne … djävul?" frågade Fru Naumann bestört.

"Så här ligger det till. Djävulen betraktar alla människor som sin egendom, eftersom alla har följt hans principer mer än en gång. Vissa har gjort uppror mot Gud, eller till och med placerat sig öppet på Satans sida. Det är därför Bibeln säger att vi har alla syndat och är skyldiga inför Gud. Och det är därför Satan hävdar att om Gud är rättvis, så kan han inte ge oss evigt liv. Annars skulle Gud också förlåta honom, Satan. Och även hans anhängare."

"Okej."

"De lojala änglarna är bekymrade över en annan fråga. I och med händelserna i samband med Jesu korsfästelse har de redan sett resultatet av Satans uppror mot Gud och insett vilka hans motiv verkligen varit. Därför har de sen länge varit övertygade i sin lojalitet mot Gud. Men de vill naturligtvis inte riskera ett nytt uppror i himlen. Och eftersom Gud vill ge evigt liv till många människor som en gång i tiden gjort uppror mot honom, då finns det en verklig risk att detta kommer att hända igen."

"Det förstår jag."

"Gud behöver alltså förklara för änglarna hur han kan ge evigt liv åt människor samtidigt som han måste kunna garantera att de inte utgör en säkerhetsrisk på den nya jorden eller i det återupprättade universum."

"Jag kan föreställa mig att det inte blir lätt."

"Nej, verkligen inte. För även de frälsta kommer att ha en fri vilja och makten att välja även framgent."

"Så hur ska han klara av att både bemöta Satans påståenden och samtidigt övertyga de trogna änglarna?"

"Det är här som Jesus Kristus, som vår ställföreträdare och försvarare, kommer att spela en avgörande roll. Eftersom vi, på sätt och vis, har överlämnat vår sak till honom, vilket skedde när vi tog emot honom som vår frälsare och bekände för honom vår synd och försyndelse, så kan han påpeka att alla bevis som Satan lägger fram (och med rätta, skulle jag vilja tillägga) redan finns registrerat i himlen. Kristus kan då göra anspråk på de förtjänster som hans offer har gett oss, och påpeka att han, genom sitt lidande och sin död på korset, redan har betalat straffet för oss."

"Jag förstår."

"Detta leder till något viktigt. Genom att frälsa oss kommer Gud att föra syndare till himlen, till en fullkomlig och perfekt miljö, och samtidigt kommer Satan och hans änglar att lämnas utanför. Hur rättvist är det?"

"Bra fråga förmodar jag."

"Men faktum är att genom att överlämna sig själva till Jesus så har dessa människor visat sin kärlek och sin lojalitet till Gud. Satan har inte gjort det. Tvärtom upprätthåller han

fortfarande sin fiendskap med Gud. Därför kan Gud motivera sitt beslut att föra in dessa människor i himlen, inte för att de är värdiga utan för att de har överlämnat sig själva till Herren och visat honom sin kärlek och lojalitet. Detta är något som Satan och hans demoner inte kommer att göra och därför hör de inte hemma i himlen."

"Det verkar rimligt. Men nu vill jag veta mer om de övriga faserna i domen."

"Låt mig först lägga till ytterligare två meningar till den första fasen: Den måste naturligtvis hållas före Kristi återkomst eftersom det är då som urskiljningen mellan de frälsta och de förlorade slutgiltigt genomförs. En biblisk profetia från Daniels bok visar oss att den första domsfasen redan pågår. Den inleddes i mitten av 1800-talet."

"Verkligen? Så vi kan trots allt beräkna världens undergång?"

"Nej, inte alls. Vi har nämligen inte något uttalande i Bibeln om hur länge denna fas av domen kommer att pågå. Gud har enbart uppenbarat för oss något om domens inledning. Men Jesus säger klart och tydligt till sina lärjungar att vi inte kan förutse tidpunkten för hans andra ankomst. Därför är alla spekulationer meningslösa."

"Kan du berätta mer om den profetia som säger att första fasen av domen inleds i mitten av 1800-talet?"

"Det kan jag, men jag vill helst inte göra det just nu."

Fru Naumann tittade förvånat på mig: "Men varför inte?"

"Tja, det är helt enkelt inte rätt tid eller läge att studera det just nu. Dessutom är det så, att för den fråga som vi nu diskuterar – domens inledning – spelar profetian ändå inte någon större roll."

"Okej," sa hon, "men kan du berätta mer om domens övriga två faser?"

"Ja, det gör jag gärna. Den andra fasen, som inträffar efter den andra återkomsten, kommer att handla om att rättfärdiga Guds agerande gentemot de frälsta. Även de kommer att ha många frågor, särskilt om deras släktingar och vänner som saknas i himlen. Därför kommer alla förlorade personers fall att gås igenom. Kristus själv kommer att vara domare, och de frälsta kommer att vara jurymedlemmar i denna fas av domen.[3] Detta är förresten skälet till varför jag är övertygad om att Gud i princip kommer att låta sina domar granskas."

"Det är lite sorgligt," sa hon, "att det finns så många människor bland mina vänner, nära och kära som inte tror på Gud. Och med stor sannolikhet kommer även jag att finnas bland de förlorade."

Jag var tyst för en stund och tittade på henne. Hon kämpade mot sina tårar. Slutligen, tog hon sin näsduk och torkade sig i ansiktet.

"Det behöver inte vara så," sa jag försiktigt. "Beslutet om du kommer att vara bland de förlorade eller inte är i grunden ditt. Gud älskar dig och vill frälsa dig. Du behöver bara acceptera hans frälsning och låta honom att verka i dig."

"Jaha, okej, då kan jag fortfarande tänka på det." Hon kämpade för att återfå behärskningen. Till slut sa hon, uppenbart lite plågad, "Och vad kommer sedan att ske med de förlorade?"

Jag funderade ett tag på om det skulle vara meningsfullt att fortsätta med ämnet. Men eftersom hon hade ställt en specifik fråga, bestämde jag mig för att besvara den.

"Har du någonsin varit på en IMAX-biograf," frågade jag, "och har du sett en 3D-film där?"

"Jag vet vilka du menar. Man måste ta på sig några speciella glasögon och sedan befinner man sig mitt i händelsernas centrum."

"Just det. Jag föreställer mig att Gud kommer att använda något sådant för att visa oss vad som försiggått med alla de som har gått förlorade. Vi kommer att kunna se vad Gud har gjort för att nå alla och förmå varje person att få ordning på sin relation med Gud samt acceptera Kristus som sin frälsare. Vi kommer till exempel att få veta varför en del av våra släktingar, trots all uppvaktning från Gud, valt att inte acceptera frälsningens gåva."

"När jag tänker på den hårda attityd som min far hade gentemot Gud, verkar det som om han kommer att vara förlorad," sa fru Naumann och såg deprimerad ut.

"Vi vet inte med säkerhet om någons beslut," förklarade jag, "eftersom vi inte kan se in i en människas hjärta. Vi vet till exempel inte, vilket beslut en döende person fattar under de sista minuterna av sitt liv, eller vad som sägs till Gud i en tyst bön. Det tar inte mycket tid att acceptera Kristus och sin egen frälsning. Det kan till och med ske under de sista timmarna av en människas liv."

"Tror du verkligen det?"

"Det gör jag. Vi har ett bibliskt exempel. En brottsling på korset intill Jesus vände sig till honom under de sista timmarna av sitt liv och bad Jesus att tänka på honom när han kommer till sitt rike. Och Jesus försäkrade honom, just där och då, att han skulle få komma till Paradiset.[4] En sak är i alla fall säker: Gud är barmhärtig och rättvis – och han vill rädda oss alla."[5]

"Men om någon inte velat veta något om Gud genom hela sitt liv, skulle det inte vara osannolikt att han skulle vända sig till honom i sista minuten?"

"Om en person har varit helt likgiltig gentemot Gud, eller om han eller hon har avvisat honom helt och hållet – i så fall kan du ha rätt. Men en sådan person skulle, i vilket fall som helst, inte vara lycklig i en värld där Gud står i centrum. Den personen skulle så småningom få vad han eller hon alltid velat: att Gud ska lämna honom i fred. Ett evigt liv på Guds nya jord har ju trots allt aldrig varit den personens strävan."

"Det är ingen större tröst," sa min stolsgranne.

Jag försökte då få fram min poäng från en annan vinkel: "Hur mådde du för hundra år sedan?"

"Det var en lustig fråga. Ser jag så gammal ut?" Hon skrattade. "Naturligtvis kände jag ingenting alls. Jag hade ju ännu inte fötts."

"Det är så jag föreställer mig tillståndet för de förlorade i evigheten. De kommer att varken lida smärta eller uppleva glädje. De kommer helt enkelt inte att existera. Gud kommer att bedöma varje fall rättvist och barmhärtigt."

"Det kommer att bevisas i denna fas av domen, och slutligen kommer alla de frälsta att vara helt övertygade: 'Gud var tålmodig, sen till vrede och barmhärtig. Han gjorde det rätta.'[6] Det var inte hans fel om en person valde att gå förlorad. Det enda som återstod skulle ha varit att tvinga honom eller henne att bli räddad. Men Gud tvingar inte någon, för det skulle gå emot hans karaktär och skulle inte ge något positivt resultat. Han respekterar våra beslut. Förtroende och äkta kärlek kan endast grundas på fri vilja, vilket vi har konstaterat tidigare."

"Och om en person som är förlorad aldrig haft en chans alls att hitta Gud, hur är det med detta?" tillade Fru Naumann.

"Även här måste vi bara lita på Guds godhet. Han kommer att fatta ett beslut som de frälsta kommer att granska. Detta är en av de viktigaste frågorna i denna dom: Har Gud gett varje enskild person en rimlig chans att bli räddad? Bibeln säger det klart och tydligt: Gud önskar rädda varje människa. Därför söker han upp varje enskild individ.[7] Det är därför han knackar på dörren till allas hjärtan.[8] Det har han gjort ända sedan människans första synd. Till och med i Paradiset sökte han efter de två första människorna, trots att de försökte gömma sig för honom."[9]

"Som barn tyckte jag att det var roligt att föreställa mig hur Adam och Eva gömde sig för Gud och hur Gud låtsades att han inte visste var de var," sade mitt resesällskap.

"Om Gud vet allt, varför skulle han då ha letat efter dem?"

"Jag tyckte också att det var konstigt, tills jag insåg att Gud, genom att ropa på dem, försökte få dem att komma till insikt. De skulle själva inse vart deras felaktiga handlingar hade lett dem. Naturligtvis visste han var de var. Men trots allt gör han allt han kan för att vädja till vårt förnuft och vår insikt."

"Okej, på det sättet blir det begripligt."

"Vi kan förstå hur allvarligt Gud verkligen ser på detta med att reda ut alla frågor och tvivel, genom att han lägger ner så mycket tid på den andra fasen av domen. Bibeln talar om en tusen år lång period.[10] Men det betyder verkligen inte att vi kommer att sitta i rättssalen varje dag i tusen år."

"Vi kommer att söka upp de fall som intresserar oss personligen eller som berör oss för att det handlar om våra släktingar eller vänner. Några av de frälsta kommer att väljas ut för tjänstgöring i juryn,[11] medan andra kommer att vara åskådare under rättsförfarandet."

"Men kommer det inte att vara som tortyr att se några av våra nära och kära dömas och gå förlorade?"

"Jag är säker på att det kommer att bli smärtsamt och att vi kommer att bli ledsna när Kristus förklarar varför han inte kunde rädda en älskad person. Han älskade den personen ännu mer än vad vi gjorde. Ändå var alla hans ansträngningar förgäves. Jag är säker på att vi kommer att gråta över, och sörja den förlorade, men Gud kommer att trösta oss och torka bort alla våra tårar. Det kan vi läsa om i Uppenbarelseboken."[12]

Hon tittade på mig, mycket allvarligt och eftertänksamt, men sa ingenting.

---

[1] Jesaja 65:17-19, 21

[2] Första Korintierbrevet 13:12

[3] Johannes 5:22, 27; Första Korintierbrevet 6:2, 3; Uppenbarelseboken 20:4a

[4] Lukas 23:39-43; jämför med Johannes 20:17

[5] Fösta Timoteusbrevet 2:4

[6] Uppenbarelseboken 15:4

[7] Lukas 19:10

[8] Uppenbarelseboken 3:20

[9] Första Mosebok 3:8, 9

[10] Uppenbarelseboken 20:4-7

[11] Matteus 19:28

[12] Uppenbarelseboken 21:4

KAPITEL **14**

RESTEN AV MÄNSKLIGHETENS HISTORIA

DET HIMMELSKA JERUSALEM OCH DEN NYA JORDEN



Efter en stunds tystnad, fortsatte jag.

"Tidigare berättade du för mig att du hade förlorat din far och din make."

"Ja, varför frågar du?"

"Jag är säker på att du omedelbart efter varje förlust var ledsen, kanske till och med desperat, och det är helt förståeligt. Men efter en längre tids sorgeprocess som utan tvekan var smärtsam, så övervann du uppenbarligen förlusten och började återigen njuta av livet, eller hur?"

"Precis. När jag till exempel tillbringar lite tid tillsammans med min syster i Pittsburgh, vilket jag just har gjort, så har vi mycket roligt, trots att vi båda två har förlorat vår far. Du har rätt: vi kan övervinna en sådan förlust och kan till och med tänka tillbaka utan smärta. Men jag har fortfarande en annan fråga. Finns det någon i den här domstolen som fortfarande har en chans att få sin dom ändrad från 'förlorad' till 'frälst'? Du sa ju trots allt att några av de frälsta skulle arbeta som jurymedlemmar. Skulle de då inte kunna med majoritet rösta mot Gud, åtminstone om saker och ting sköttes demokratiskt?"

"Lyckligtvis kommer himlen att vara en teokrati, inte någon demokrati." sa jag, lätt road. "Ett folkstyre, som ju ordet 'demokrati' faktiskt betyder, har inte alltid lett till de bästa resultaten. Men jag vill inte starta en politisk diskussion. Jag vill hellre svara på din fråga."

"Gör gärna det."

"Okej, jag antar att, i princip, skulle en revidering av Guds beslut vara möjlig. Annars skulle hela förfarandet Inte vara något annat än en skenrättegång. Gud är inte rädd för att göra sina beslut tillgängliga för diskussion. Men när han lagt fram alla sina bevis och gett skälen för sina beslut, kommer vi att förstå att han inte kunde ha agerat på något annat sätt samt att han inte har gjort några misstag."

Fru Naumann tittade länge på mig och sa sedan: "Jag hoppas att du verkligen har rätt och att Gud inte gör några misstag." Sedan sa hon, efter en paus: "Och vad kommer att hända efter det? Vi pratar fortfarande om den andra fasen av domen, eller hur?"

"Ja. Jag föreställer mig att det kommer att bli presentationer, ungefär som på bio, i det nya Jerusalem. På amerikansk radio finns det en känd journalist som heter Paul Harvey. Han gillar att berätta sanna anekdoter som till en början inte verkar vara något speciellt. Först i slutet, till lyssnarnas förvåning, kopplar han dem till några välkända namn eller händelser. Och hans sista mening är alltid: 'Och nu känner du till resten av historien.'"

"På liknande sätt kommer Gud att presentera även resten av historien för oss. Han kommer att visa oss vad som hände bakom kulisserna i världshistorien; Hur Satan var verksam och i vilken utsträckning Gud ingrep eller höll tillbaka. Han kommer att i detalj visa oss den stora striden mellan gott och ont, och han kommer att förklara sina handlingar för oss."

"Vidare föreställer jag mig att det kommer att finnas ännu ett slags av film-lika presentationer. Dessa kommer att äga rum i mycket små rum med utrymme för endast två personer – du och din skyddsängel, eller min skyddsängel och jag. Våra skyddsänglar kommer sedan att spela upp hela vårt liv för oss."

"Jag är säker på att det skulle vara fascinerande," sa hon entusiastiskt.

”Han kommer att visa oss den fara vi ibland befann oss i, utan att vi visste om det, och hur han hjälpte oss. Vi kommer också att få se situationer där vi var missnöjda med Guds beslut. Vår skyddsängel kan då säga till oss: ’Minns du hur besviken du var då, vid det tillfället? Du trodde att Gud inte hade besvarat din bön och du tvivlade på honom. Men nu ska jag visa dig vad som skulle ha hänt om han hade svarat på det sätt som du önskade.’ Och då kommer vi att få en mycket bättre förståelse för allting och vi kommer så småningom att säga med absolut övertygelse: ’Gud, du är fantastisk. Tack, Herre, för att du har lett mig så klokt och tålmodigt. Nu är alla mina frågor besvarade.’”

”Det låter bra. Men finns det inte ett enklare sätt?”

”Jag håller med om att hela förfarandet är komplicerat och tidskrävande. Men problemet med synden och alla dess konsekvenser kan inte elimineras genom att knäppa med fingrarna. Inte ens Gud kan göra det eftersom hans mål är att göra universum säkert, en gång för alla. Det får aldrig bli något nytt uppror. Alla som har tagit emot evigt liv som gåva behöver, från djupet av sina hjärtan, vara övertygade om att Gud är barmhärtig, full av nåd och rättvis och att de kan lita på honom utan förbehåll. Varje tvivel om hans nådiga karaktär kan vid något tillfälle förvandla oss till rebeller.”

”En annan fråga dök precis upp. Du nämnde det Nya Jerusalem. Kan du berätta mer om det? Utspelar sig inte allting i Himlen?”

”Det gör det. Men för att förstå detta Nya Jerusalem måste vi vända tillbaka för ett ögonblick. När Kristus återvänder kommer han att ta med sig de frälsta tillbaka till himlen. Jorden kommer att vara öde på grund av de tidigare händelserna, särskilt då den jordbävning vars magnitud kommer att vara större än någon annan som vi dittills har känt till.[1] De människor som dör vid återkomsten kommer att ligga utspridda över hela jorden. Ingen kommer att begrava dem. Satan och hans demoner kommer inte att ha något intresse av det. De kommer att vara dömda till inaktivitet, för de kommer inte att tillåtas lämna jorden och inte heller att besvära någon av Guds intelligenta varelser.[2] De kommer att ha 1 000 år på sig att tänka igenom vad de har åstadkommit genom sitt uppror.”

”Och de frälsta?”

”Jorden kommer inte längre att vara beboelig. Men Gud har redan förberett det Nya Jerusalem för dem i himlen. I Uppenbarelseboken beskrivs det som en fantastisk stad, med gator av guld, enorma portar gjorda av pärlor och höga murar runt hela staden, gjorda av ädelstenar.[3] Jag är särskilt imponerad av storleken: den är byggd i en kvadrat och en sida är ungefär 2 220 kilometer eller 1 400 miles lång.”

”Hur kan du veta det så exakt?”

”En ängel fick i uppdrag att mäta staden. För uppgiften skulle han använda en mänsklig måttenhet. I det näst sista kapitlet i Bibeln kan vi läsa om resultatet: exakt 12 000 stadier.[4] En stadion är diametern eller längden på den gamla romerska arenan för vagnkapplöpningar – ungefär 185 meter eller lite drygt 203 yards. Det är så jag kom fram till 2 220 kilometer eller 1 400 miles. Tänk dig det! Den här staden har en längd som motsvarar avståndet från

Stockholm till Neapel, eller från London till Moskva, och en yta som täcker hela Europa. Ryssland undantaget."

"Men då finns det inte mycket utrymme för de frälsta, eller hur?"

"Jodå, det kommer att finnas gott om plats. Om man räknar utifrån den nuvarande befolkningen i Berlin, så kommer det att finnas tillräckligt med plats för mer än 20 miljarder människor i denna stad. Och Berlin har många grönområden, skogar, parker, sjöar och bara några få höghus. Kapaciteten i det Nya Jerusalem är betydligt större. Jesus överdrev inte när han förklarade för sina lärjungar att det finns 'många herrgårdar' i hans Faders hus.[5] Gud har tydligen gjort upp generösa planer och vill rädda så många människor som möjligt. Jag är säker på att han redan har reserverat en herrgård för dig också."

Fru Naumann log. "Jag är rädd för att många saker kommer att behöva förändras i mitt liv, tror du inte det? Just nu räknar jag mig själv till de förlorade." Hon gjorde en paus. "Visst låter det hemskt? Men å andra sidan skulle jag också vilja hyra en plats i det Nya Jerusalem, – om det är som du beskriver det."

"Det är ett bra första steg i rätt riktning. Lyckligtvis behöver vi inte betala hyra. Vi kommer att vara Guds gäster utan kostnad. Jag är säker på att att du skulle trivas där."

"I det Nya Jerusalem – som förresten heter så eftersom det ursprungliga Jerusalem med sitt vackra tempel var Guds boningsplats på Jorden – är jag säker på att det kommer att finnas många parker, träd, blommor och sjöar. Och framför allt kommer det att finnas trädalléer där livets träd växer på båda sidor av en flod med kristallklart vatten som kommer från Guds tron. Det kommer att ge frukt varje månad och vi kommer att tillåtas att äta av det."[6]

"Men nu skulle jag vilja förklara för dig vad den sista delen i rättegången – den tredje fasen – innebär. Den kommer att äga rum när de 1 000 åren är över."

"Ja tack. Jättegärna."

"På jorden kommer utrymme att skapas för det Nya Jerusalem. Staden kommer sedan att sänkas ner till jorden, tillsammans med Gud och Kristus."[7]

"Efter det kommer den andra uppståndelsen att äga rum. Vid det tillfället kommer alla de förlorade att väckas till liv igen. Gud kommer då att presentera frälsningsplanen någorlunda detaljerat inför dem. I synnerhet kommer han att visa vad Kristus uträttade på jorden och hur han fick lida på korset. Alla människor kommer att få se exakt vad Gud har gjort för deras frälsning. Ändå kommer deras hjärtan att vara så förhärdade att till och med denna extraordinära presentation av Guds plan, frälsningsplanen inte kommer att få dem att vända sig till Gud. Men de kommer att känna sig tvingade att erkänna Guds makt och godhet, och på så sätt bekräfta att hans beslut är korrekta.[8] Till och med Satan kommer att göra det. Men han kommer inte att göra det av kärlek till Gud utan för att han känner sig tvingad att göra det."

"Intressant."

"Det kommer att klart och tydligt framgå för alla intelligenta varelser – universums stora publik, de frälsta och de förlorade, inklusive Satan – att Guds handlingar varit rättvisa och kärleksfulla och att de förlorade och alla demoner varken har rättighet till, eller kvalifikationer

för ett evigt liv. Gud kommer att rättfärdigas inför alla intelligenta varelser. Den avslutande akten i dramat kan således inledas."

"Alltså förstörelsen som du nämnde tidigare?"

"I princip, ja. I Uppenbarelseboken hittar vi en beskrivning av hur Satan inte tänker ge upp utan strid. Han hävdar att han har återuppväckt de förlorade och övertygar dem om att det skulle vara möjligt att inta det Nya Jerusalem med våld.[9] De är trots allt fler till antalet. Och några av de bästa militära ledarna genom tiderna kommer att vara vid hans sida."

"På så sätt kommer Satans sanna karaktär som förförare, lögnare och mördare att ännu en gång uppenbaras. För andra gången kommer han att planera mordet på Gud. Men mitt under förberedelserna kommer Guds tron att höjas över det Nya Jerusalem, och Fadern och Sonen kommer att visa sig i hela sin härlighet. Det kan de förlorade inte uthärda. De kommer att förgås, precis som demonerna och Satan. På så sätt kommer ondskan att utrotas ända ner till rötterna."

"Jag är säker på att Gud kommer att glädja sig över det."

"Både ja och nej. Han älskar alla sina skapelser, även om de har vänt sig bort från honom. Därför kommer även Gud att fälla tårar över förlorade änglar och människor."

"Bortsett från Jesu korsfästelse kommer detta att vara den sorgligaste episoden i universums historia. Men i Uppenbarelseboken står det att Gud kommer att torka bort alla våra tårar.[10] Tillsammans kommer vi alla att sörja över den stora förlusten, men så småningom – som i alla sorgeprocesser – kommer vi att komma över förlusten och finna ny glädje i att leva."

"Jag tror att jag skulle gråta mycket om jag var där."

"Ja, jag är säker på att jag kommer att gråta över vissa familjemedlemmar och vänner. Men så småningom kommer smärtan att vara borta för gott. Det har Gud lovat."

"Och med det är allting klart?"

"Efter det återstår bara en sak för Gud att göra. Med en otrolig eld kommer hela jorden att renas från alla spår av synd och slutligen, i en gudomlig skapelseakt, kommer den att förnyas.[11] Den kommer att bli ett nytt Paradis. Då kommer var och en av de frälsta att kunna leva i sina egna hem. Men med tanke på det behagliga klimatet på den nya jorden behöver vi inte vara beroende av våra hus. Vi kommer att kunna bo var som helst ute i det fria."

"Men jag är inte säker på om vi kommer att behöva någon sömn alls. I vilket fall som helst kommer det aldrig att bli något mörker på den nya jorden. Vi kommer inte att behöva solen längre, eftersom Gud kommer att vara vårt ljus. Det är så som det beskrivs i Uppenbarelseboken."[12]

"Och vad skall vi hitta på hela dagen lång?"

"Det kommer att finnas många möjligheter som vi ännu inte ens kan ana. En del av dessa saker nämnde vi tidigare. Jag föreställer mig, för att vara konkret, att: Jag kommer att kunna umgås med lejon och andra djur som är vilda och farliga här på jorden. Där, säger Bibeln, kommer de att vara fredliga och äta gräs."[13]

"Vad mer?"

"Jag är säker på att vi kommer att kunna resa runt i universum också, Kanske kommer vi att kunna teleportera oss själva från en plats till en annan, precis som det skildras i vissa sci-

ence fiction-filmer. Jag är särskilt intresserad av att besöka andra världar. Vilka slags varelser har Gud skapat där? Hur ser deras historieskrivning ut?"

"Och jag är säker på att dessa varelser kommer att vara intresserade av oss och våra erfarenheter här på jorden. Nu kan de äntligen prata med dem som de har hört så mycket om under så lång tid och som de har sett på det intergalaktiska tv-nätverket. Jag talar om Guds nyhetskanal, som visat hur striderna här på jorden fortskridit."

"Är det inte din fantasi som tar överhanden nu?" skrattade fru Naumann.

"Nej, jag tror inte det. Paulus skriver att vi människor har blivit till 'ett skådespel för världen, för både änglar och människor'.[14] Vi ser alltså att även himlens eller universums änglar, de som har förblivit lojala mot Gud, betraktar oss och kan följa striden som pågår på jorden. Hur detaljerat vet jag naturligtvis inte. Jag hoppas dock att de inte har iakttagit mig alltför noga. Om du förstår vad jag menar! Men oavsett vilket så är det alltid mer intressant att prata med en skådespelare personligen än att bara se honom på skärmen. Det är därför som så kallade Talk Shows med kända personer är så populära i dag. Kanske kommer vi att göra något liknande. Jag vet inte."

"Du har allting klart för dig, eller hur?"

"Tja, jag tror att jag har bibliska skäl för att tro på detta. Och det finns fortfarande mer."

"Jag lyssnar gärna."

"Vi kommer inte bara att kunna se och höra Kristus utan vi kommer att kunna tala med honom, personligen. Det kommer säkert att bli en mycket speciell upplevelse, när jag får ha en personlig "audiens" med Kristus. Jag är rädd att jag inte kommer att kunna säga särskilt mycket. Förmodligen kommer jag bara att stamma fram ett 'Tack. Tack. Tack'. Men Jesus känner trots allt till mina tankar och min kärlek till honom."

Min stolsgranne tittade på mig och undersökte mitt ansikte. Jag kunde inte, från hennes ansiktsuttryck, utläsa vad hon tänkte. Jag hade gärna velat veta, men frågade inte.

---

[1] Uppenbarelseboken 16:17, 18
[2] Uppenbarelseboken 20:1-3
[3] Uppenbarelseboken 21:10-21
[4] Uppenbarelseboken 21:16
[5] Johannes 14:2, 3
[6] Uppenbarelseboken 22:1, 2
[7] Uppenbarelseboken 21:2
[8] Uppenbarelseboken 15:4
[9] Uppenbarelseboken 20:7-9
[10] Uppenbarelseboken 21:4
[11] Andra Petrusbrevet 3:10-13
[12] Uppenbarelseboken 21:23; 22:5
[13] Jesaja 65:25
[14] Första Korintierbrevet 4:9

KAPITEL **15**

HUR SKULLE DU VILJA DÖ?

OMVÄNDELSE-ERFARENHETEN OCH DESS KONSEKVENSER



Vid den tidpunkten kom ett meddelande från vår pilot. Han bad oss att ta på oss säkerhetsbältena. Ungefär trettio sekunder senare åkte vi rakt in i ett område med mycket turbulens. Varje gång som flygplanet sjönk, hördes stön genom hela kabinen. Flygvärdinnorna gick till sina platser och spände fast sig. Jag la märke till att fru Naumann blev lite blek och inte förrän vi hade nått mer stabila luftmassor återfick hon färgen i ansiktet.

"Turbulens gör mig livrädd," sa hon, "även om jag vet att start och landning är mycket farligare."

Jag tittade på henne: "Om du hade ett val, på vilket sätt skulle du då helst vilja dö på?"

Hon tänkte efter en stund.

"Om jag hade ett val, skulle jag verkligen vilja dö i hög ålder, vara vid god hälsa och också få dö medan jag sov. Då skulle jag inte känna någonting."

"De flesta människor som jag har ställt samma fråga till har sagt samma sak. När det gäller ålderdom och god hälsa håller jag med. Men jag skulle vilja få möjlighet att, innan jag dör, ställa saker och ting till rätta med Gud och mina medmänniskor, om det finns behov av det."

"Varför är detta så viktigt för dig?"

"Låt mig berätta en historia för dig, en historia som jag har hört och som kommer att förklara detta. Genom några personliga kontakter fick en vän till mig reda på innehållet i en röstinspelning från en svart låda efter en flygplanskrasch."

"Sju till åtta minuter före kraschen hade besättningen och passagerarna fått klart för sig att de skulle dö inom bara en kort tid. Då gick frun till en pastor fram till mikrofonen och sa i stort sett följande: 'Mina vänner, om några minuter kommer våra liv att vara till ända. Vårt öde är praktiskt taget beseglat. Men detta behöver inte innebära det absoluta slutet för oss. Om ni så önskar kommer jag att under de återstående minuterna berätta för er hur var och en av oss kan få evigt liv. Genom våra synder har vi skiljt oss från Gud. På grund av detta kommer vi alla att dö – vi har ärvt den eviga döden. Men Gud, vår skapare, älskar oss ändå så mycket att han sände sin egen Son, Jesus Kristus, till jorden. Här levde han ett liv utan synd och trots att han inte förtjänat att dö, valde han att ändå dö för oss alla. Han blev vår ersättare och fick lida straffet för våra misstag. Genom hans agerande för oss, kan vår skuld förlåtas. Allt vi behöver göra är att lita på Jesus som vår frälsare och Herre och bekänna för honom alla våra synder, våra felaktiga attityder och vårt felaktiga beteende. Det spelar ingen roll hur mycket eller hur lite vi har syndat eller hur stora våra synder varit. Alla synder kommer att förlåtas och genom att tillräkna oss Kristi förtjänster kommer vi att kunna stå inför Gud som om vi aldrig hade syndat. Evigt liv kommer att ges till oss vid Kristi återkomst utan att vi förtjänat det. Gud kommer att ge en ny kropp till var och en av oss och vi, som hans barn, kommer att leva på den nya jorden för alltid. Det är vad han har lovat.'"[1]

"Fantastiskt!" sa Fru Naumann och såg förvirrad ut.

"Därefter inbjöd pastorsfrun alla passagerare som var villiga att be med henne. Kort därefter avbröts inspelningen."

Fru Naumann blev synbart rörd.

"Jag vet inte hur många som accepterade detta sista-minuten erbjudande," fortsatte jag, "men jag gissar att det åtminstone måste ha varit några stycken."

"Det kommer att vara så spännande när vi – och jag hoppas att vi båda kommer att vara där – när vi kommer att promenera genom parkerna i det himmelska Jerusalem och träffa en person som kommer att berätta för oss att utan den dramatiska upplevelsen skulle han eller hon aldrig ha fått evigt liv. Den personen kommer utan tvekan att vara tacksam mot pastorns hustru – bokstavligt talat för alltid."

"Jag kan förstå att det för vissa kan vara en välsignelse att veta i förväg att de kommer att dö inom kort," sa hon, djupt försjunken i tankar. "Men det vore utan tvekan bättre att ställa saker och ting till rätta med Gud långt innan dess, för det är väldigt få av oss som i förväg vet när vi kommer att dö."

"Det är sant. För drygt sex månader sedan dog min kusin. Vi stod varann mycket nära. Ett ögonblick levde hon och var lycklig och sedan, helt plötsligt, var hon död. Hon blev inte särskilt gammal – två år yngre än jag. Hon dog av en hjärtattack på kvällen. På eftermiddagen samma dag hade vi varit ute på en promenad och njutit av lite kaffe och en kaka. Jag har svårt att förstå det."

"Tyvärr finns det ingen garanti för ett långt liv här på jorden. Men i Bibeln står det att, under våra liv kommer Gud på något sätt, ge varje person möjligheter att fatta beslut för honom. Precis som vi pratat om tidigare, kommer han en dag under domsprocessen, att avslöja hela det förfarandet för oss. Gud är rättvis och barmhärtig, han försöker göra allt han kan för att varje människa ska kunna bli räddad. Ingen ska behöva gå förlorad."

"Hur vet jag att Gud vill nå mig?"

"Den frågan gläder mig. Känner du inte det just i detta ögonblick? Om vi på allvar tänker på vår relation till Gud, eller om vårt samvete stör oss och säger oss att vi borde ställa saker och ting till rätta med Gud och våra medmänniskor, ja då är det ett säkert tecken på att Guds ande verkar på oss. Gud missar aldrig en chans att nå oss. Han använder sig av olika sätt: ett samtal som detta, en bok eller en upplevelse av en målning. Jag är övertygad om att Gud har tillräckliga möjligheter att göra oss medvetna om att vår relation med honom inte är i ordning och att vi bör vända oss till honom."

"Men om jag skulle bestämma mig för Kristus i dag, så skulle jag alltid känna att något saknades – massvis av det som är roligt i livet." sa fru Naumann. "I så fall skulle jag inte kunna njuta av så många saker. Bara av den anledningen borde jag hellre vänta."

Jag var tvungen att le. "Jag vet vad du menar. Förr i tiden, innan jag bestämde mig för att leva ett liv med Kristus, tänkte jag på samma sätt. Men i dag har jag lärt mig att det snarare är tvärtom. Efter mitt beslut att överlämna mitt liv till Kristus har min livskvalitet dramatiskt förbättrats. Det är därför jag är så tacksam mot Gud att jag lärde känna honom i min ungdom."

"På vilket sätt har ditt liv förbättrats?"

”Sedan min omvändelse har jag fått frid med Gud. Jesus har blivit min bästa vän. Han har befriat mig från felaktiga vanor och skadliga beroenden, och han har tagit bort all min tidigare rädsla för framtiden. Han ger mig trygghet så att jag kan börja varje dag med optimism. Jag vet att han är vid min sida, eftersom han har lovat: ’Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut.’[2] Jag litar på det löftet. Jag kan tala med honom i bön och be honom om hjälp. Och han har aldrig någonsin svikit mig.”

Hon tittade på mig i misstro.

”Försöker du säga att du inte har haft några problem sedan dess, att du bara lever på livets solsida?”

”Nej, det är inte alls det jag menar. Det kommer alltid att finnas problem. För det första är jag inte perfekt. Jag gör fortfarande misstag. Och för det andra så blir varje äkta kristen, efter sin omvändelse, en måltavla för Satan. Vi är ju trots allt involverade i en stor strid mellan honom och Gud.”

”Vad som dock borde ge oss tröst är det faktum att vi som är på Kristi sida i striden, tillhör det segrande laget. Jesus finns vid vår sida och kämpar för oss. Han hjälper oss att bemästra vilken som helst av livets alla kriser. Och precis som du själv också tror har han placerat en skyddsängel vid vår sida.”

”Dessutom tillhör jag en världsomspännande kyrka. Detta betyder mycket för mig. Jag räknar många kristna bland mina vänner. Jag kan lita på dem och de finns där för mig när jag behöver hjälp. De ber också för mig.”

”Men innebär inte omvändelse också att man inte längre kommer att tillåtas göra vissa saker?”

”På sätt och vis, ja. Men det är inte det som är poängen. För nu är det många saker som jag inte vill göra längre, eftersom mina värderingar har förändrats. Mycket av det som en gång var viktigt för mig, är i dag inte längre viktigt – och tvärtom.”

”Som till exempel?”

”Jag brukade festa mycket. Jag dansade till sent på kvällen eller ända in på små-timmarna och jag brukade också dricka alkohol. Det är annorlunda i dag. Även om jag fortfarande tycker om att umgås, har min musiksmak förändrats och jag föredrar att tillbringa nätterna till sängs. Och jag behöver inte längre alkohol för att känna lycka.”

”I dag lever jag annorlunda och har det bättre än tidigare. Mitt nuvarande liv har en stabil grund, med tydliga mål och fokus. Och jag är fylld med en känsla av inre frid. Bara det är värt mycket.”

Min medpassagerare funderade en stund och sa sedan försiktigt:

”Jag skulle vilja fråga dig en sak. Men jag vill inte tränga mig på.”

”Inga problem. Fråga på bara.”

”Du berättade precis att Kristus har befriat dig från dåliga vanor och beroenden. Du behöver inte berätta detta för mig – kanske är det för personligt – men, skulle du kunna ge mig åtminstone en antydan om vad du menade med det?”

”Javisst. Under puberteten – jag måste ha varit runt 12 eller 13 år gammal – hade jag för vana att stjäla, att snatta i affärer. I mitt fall hade det utvecklats till ett slags sport. Jag talar inte om stora

saker. I de flesta fall var det leksaker, som små modellbilar eller godis. Jag hade blivit ganska skicklig på det också. Ingen kom någonsin på mig. Men en dag märkte jag till min förskräckelse att jag inte längre hade några val i frågan. Jag kände mig tvungen att sträcka mig efter saker, även om jag innerst inne inte vill det. Att stjäla hade blivit min andra natur. Det var tvångsmässigt. Jag vet inte om detta kunde klassas som kleptomani, men det kan inte ha varit särskilt långt ifrån det. Detta gjorde mig orolig. Jag blev medveten om att jag var beroende – beroende av en dålig vana."

"Och hur blev du fri?"

"Min mamma hade berättat för mig om Gud och Jesus Kristus. Från henne visste jag hur man bad och vad böner kunde åstadkomma."

"Så du kommer från ett kristet hem?"

"Ja, mina föräldrar var kristna. När jag ser tillbaka på den tiden i dag önskar jag att de hade berättat ännu mer om Gud. Min mor hade en närmare relation med Gud än min far. Men hon kommunicerade sina kristna värderingar genom handlingar snarare än genom ord. Men tack vare henne fick jag en viss grundläggande kristen förståelse."

"Hur som helst, på den tiden kände jag inte till någon annan utväg än att gå till mitt rum, gå ner på knä och be till Gud. Jag sa: 'Käre Gud, om du finns på riktigt och om du är allsmäktig och bryr dig om mig, så förlåt mig mina synder och befria mig från detta tvång att stjäla. Och om du svarar på min bön vill jag tillhöra dig från och med nu. Amen.'"

"Jag menade verkligen allvar. Efter det undrade jag vad som skulle hända? Skulle Gud besvara min bön? Fungerar böner överhuvudtaget? Bryr sig Gud om mig?"

"Fungerade det?"

"Ja, det var fantastiskt. Från och med den stunden, efter den där bönen, var mitt beroende som bortblåst. Jag behövde inte stjäla längre, och jag har aldrig gjort det sedan dess. Det var historia – en gång för alla. Gud befriade mig, både faktiskt och bokstavligt."

"Det blev början på mitt liv tillsammans med Kristus. Efter det läste jag Bibeln ofta och jag lärde känna Jesus allt bättre. När jag var nästan 17 år gammal, offentliggjorde jag mitt beslut och, på egen begäran, blev jag döpt."

"Hade du inte redan tidigare blivit döpt?" frågade Fru Naumann överraskad.

"Nej. Mina föräldrar ansåg att dopet krävde ett medvetet beslut av den som skulle döpas och att man först måste ha en tro innan man tog detta steg. Min mor citerade ofta Jesus genom att säga. 'Den som tror och blir döpt ska bli frälst'[3] Och eftersom bebisar varken kan tro på Gud eller fatta ett beslut för honom, ville inte mina föräldrar att jag skulle döpas som barn. Senare var jag tacksam för det eftersom jag, med den förståelse jag har för Bibeln idag, vet att de hade rätt. Kanske påverkades deras beslut i viss mån av det faktum att de tillhörde olika kyrkor. Genom att inte låta oss barn döpas som spädbarn undvek de möjligen en konflikt."

---

[1] Job 19:25-26

[2] Matteus 28:20

[3] Markus 16:16

KAPITEL **16**

FRIHET I DEN RÖKFRIA AVDELNINGEN

OMVÄNDELSE, ÅNGER OCH PÅNYTTFÖDELSE



"Tidigare talade du om omvändelse," sa fru Naumann. "Kan du förklara det för mig mer i detalj?"

"Javisst," sa jag, glad att få gå vidare till ett ämne som jag anser vara av avgörande betydelse.

"Detta är ett viktigt ämne eftersom det behandlar frågan om hur vi personligen upplever frälsningen genom Jesus Kristus. Omvändelse handlar om ett uppvaknande och att vi då söker oss till Gud. Jag hade flytt från honom, jag hade vänt honom ryggen, eller jag hade helt enkelt inte brytt mig om honom. På grundval av vissa erfarenheter eller insikter hade jag sedan vaknat upp inombords och beslutat att ge upp mitt uppror eller min likgiltighet, för att istället bygga upp en relation med Gud och leva i harmoni med honom. Denna grundläggande förändring av inriktning i livet är vad Bibeln kallar 'omvändelse'."

"Och vad har det med ånger att göra?"

"Den bibliska förståelsen av ånger utgör själva kärnan i omvändelse-processen. Ordet 'ånger', som vi finner i Nya Testamentet, betyder 'sinnlig förändring', alltså ett förändrat sätt att tänka om Gud, vilket resulterar i att vi vänder om till honom."

"Och det har ingenting att göra med våra handlingar?"

"Jag säger ibland. 'Att ångra sig har inget som helst att göra med vad vi gör.'"

"Vad menar du?"

"Jag leker lite med ord bara. Allvarligt talat, ånger handlar mer om attityd än om handling, vår sorg över hur vi tidigare tänkt om Gud. När jag insåg att jag hade varit på väg i fel riktning, gjort många misstag och avvisat Guds kärlek eller helt ignorerat honom, blev jag mycket ångerfull över detta och ändrade min inställning. Eller när jag upplevde Gud på ett speciellt sätt och blev medveten om hans kärlek, väckte det känslor som kom att leda till att jag ändrade min inriktning i livet."

"Jag blev då mer uppmärksam på hur den Helige Ande verkar i våra liv. Jag känner nu uppriktig ånger över mina tidigare handlingar och attityder. Detta är de bästa motiven för en grundlig omvändelse. Omvändelsens kärna utgörs alltid av ett beslut vi fattar i sinnet och i hjärtat."

"Jag förstår fortfarande inte helt och hållet vad du menar." Min stolsgranne tittade återigen på mig med rynkad panna.

"Inte ens den som har upplevt detta kan helt fullt ut förstå det. Vi kan varken förstå eller förklara hur den Helige Ande verkar. Vi kan bara uppleva och beskriva det. När vi accepterar Kristus som vår Frälsare och Herre, kommer Guds Ande att orsaka en slags andlig återfödelse eller pånyttfödelse i oss.[1] Jesus själv använde en gång denna illustration."[2]

"Ja, jag har hört talas om att bli född på nytt."

"Det finns olika uppfattningar. I de österländska religionerna har de ett helt annat begrepp än det Jesus avsåg. Han talade om en inre händelse, ett inre återskapande, genom vilken vi blir Guds barn. Vi får förmågan att skapa en nära relation med Gud. Efter det kan vi förstå honom bättre, lita på honom och älska honom. Vi får plötsligt en inre önskan att behaga honom och att lyssna på honom."

”Jag förstår. Vi lyssnar och lyder, antar jag?”

”Precis. Våra jordiska föräldrar förväntar sig att deras barn ska lyssna på dem och lyda – åtminstone när de är små. Med Gud fungerar det lite annorlunda.”

”Gör det? Hur kan det komma sig?”

”Genom sin Ande planterar han sina principer och bud i våra hjärtan. Det sker vid pånyttfödelsen. Detta är Guds verk. Buden är sedan inte längre en börda. Vi upplever till och med glädje när vi lyder.”

”Det är svårt att föreställa sig!”

”Det förstår jag. Det är endast den som själv har upplevt detta som vet vad jag talar om här. För alla övriga låter det förmodligen konstigt.”

”Ja, verkligen.”

”Låt mig ge dig ett exempel på vad jag menar.”

”Gör gärna det.”

”Du röker förmodligen inte, eller hur?”

”Det stämmer. Och under flygningen får vi ändå inte röka.”

”Känner du att detta utgör en begränsning av din frihet?”

”Inte alls. Tvärtom.”

”Och när du går ombord på ett tåg, i vilken sektion kommer du att leta efter en plats?”

”I den rökfria sektionen, naturligtvis. Luften är mycket bättre där. Varför frågar du?”

”Trots att det är förbjudet att röka i den sektionen, så säger du för dig själv, mer eller mindre medvetet: ’Det är här jag vill vara. Det är här jag kan känna mig bekväm.’ Du tänker inte. ’Jag står inte ut med det! Alltid dessa förbjudna saker! Jag känner mig så begränsad!’”

”I just det fallet gör jag naturligtvis inte det.”

”Men för en rökare är situationen helt annorlunda, eller hur? Rökaren kommer att känna sig obekväm i den rökfria avdelningen, begränsad i sin frihet. Men om rökaren slutar att röka, om han eller hon övergår från rökare till icke-rökare, kommer den personen att känna sig lika bekväm bland icke-rökare som du eller jag, eller hur?”

Jag pausade. Eftersom min medpassagerare bara tittade på mig så fortsatte jag.

”Så här är det även med Guds bud. När vi väl har omvänt oss och blivit födda på nytt håller vi dem med glädje.[3] Vi önskar inget annat.”

”Så att hålla buden är viktigt för att bli frälst, eller? Har jag förstått dig rätt?”

”Ja, men man måste vara försiktig här så att man inte blandar ihop orsak och verkan. Att hålla buden innebär inte att vi samlar bonus-poäng hos Gud. Vi kan inte på det sättet förtjäna ett evigt liv. Lydnad till lagen kommer alldeles för sent för att kunna rädda ens någon av oss. Vi kommer att bli frälsta endast på grundval av Kristi förtjänster, som vi kan tillgodoräkna oss själva.”[4]

Hon tittade på mig, smått förbryllad.

”När vi har blivit omvända och födda på nytt har vi blivit frälsta från både synd, från att vara förlorade samt från meningslöshet och hopplöshet. Effekten av omvändelsen

kommer sedan att ge oss nya motiv, och en ny källa till styrka. Vi kommer då att anpassa oss till Guds vilja. Det är det som är resultatet av min frälsning. Att hålla buden är inte ett villkor för att jag ska bli frälst. Det är snarare vad vi faktiskt gör automatiskt efter att ha blivit frälsta."

"Det låter logiskt, även om jag måste erkänna att det är en smula komplicerat, åtminstone för en person som jag," sa fru Naumann. "Jag hoppas att jag inte har glömt allt detta i morgon."

"En jämförelse kan kanske hjälpa till. Om jag verkligen älskar en person kommer jag att göra allt som krävs för att upprätthålla harmonin mellan oss.

Jag kommer att sträva efter att läsa hennes blick för att förstå hennes önskningar och jag kommer att vara tacksam om hon förklarar för mig vad som är viktigt för henne och hur jag kan uppfylla hennes önskemål."

"Det låter som ett fantastiskt förhållande."

"Precis. Och det är så det borde vara. Och detta liknar också vårt förhållande till Gud. När vi väl inser hur mycket han älskar oss och att han har vårt bästa för ögonen, då börjar vi älska Gud. Det är en kärlek som drivs av ett förändrat hjärta, en kärlek som uttrycks så konkret att det nästan går att ta på. Jesus uttrycker detta genom att säga: 'Om ni älskar mig, så håll mina bud.' Den korrekta översättningen lyder faktiskt: 'Om ni älskar mig, så kommer ni att hålla mina bud.'"[5]

"Så vi lyder alltså, inte för att försöka förtjäna frälsning utan för att, ja, vi … redan har den. Och eftersom vi har frälsningen älskar vi Gud?"

"Ja, och vi visar den kärleken genom att hålla hans bud. Det är verkligen inte mer komplicerat än så."

---

[1] Johannes 1:12, 13

[2] Johannes 3:3-8

[3] Psaltaren 40:9

[4] Romarbrevet 3:23, 24, 28

[5] Johannes 14:15

KAPITEL **17**

VARFÖR ÄR GUD SNÄLL MOT ONDA MÄNNISKOR

GUDS BARMHÄRTIGHET OCH VÄLSIGNELSER



Min medpassagerare tog en plastmugg med vatten från flygvärdinnans bricka. Hon drack sakta och eftertänksamt innan hon till slut ställde ner den tomma muggen.

"Jag vet inte vad jag ska säga," svarade hon och tittade på mig. "Allt detta är så nytt. Ingen har någonsin förklarat det för mig på det här sättet tidigare."

"Är det begripligt?"

"Det mesta av det, ja. Mer än jag någonsin hade kunnat föreställa mig."

"Men vad är det som du fortfarande tycker är bekymmersamt?"

"I början sa jag att jag inte förstår varför Gud behandlar vissa dåliga människor så väl."

"Det är en rimlig fråga. Låt oss titta på det."

"Ja. Hemskt gärna."

"Till att börja med stör det förstås vår känsla av rättvisa när goda människor får lida och onda människor verkar klara sig bra. Men i vissa fall har deras materiella välstånd, deras framgång, inte förvärvats på ett lagligt sätt. En del skurkar kanske klarar sig riktigt bra, men på bekostnad av oskyldiga människor."

"Just det. Och därför vill jag veta: Hur kan Gud låta detta hända, om han nu är rättvis?"

"Fru Naumann, alldeles i början såg vi att Gud på sätt och vis måste låta vissa saker inträffa för att det ska bli klart för alla vart ondskan leder. Om han ingrep i alla dessa fall skulle Satan kunna kalla det för orättvist. Dessutom, om Gud alltid ingrep, skulle syndens sanna karaktär aldrig avslöjas. Det är trots allt synden som orsakar allas vårt lidande, även de så kallade oskyldiga människornas lidande."

"Vad menar du med så kallade oskyldiga?"

"Tja, i en del fall kan de som utsätts för lögner, lurendrejeri eller stöld, ha orsakat det själva. Kanske har de behandlat andra på samma sätt. Men jag måste erkänna att i de flesta fall är offren oskyldiga."

"Ja, det tror jag också."

"När det gäller troende som lever respektabla liv och ändå lider, så är det andra faktorer som spelar in. Den som konverterar till Kristus, och genom det byter sida i den stora striden, kommer att bli en måltavla för Satan. Han försöker nu göra livet svårt för den nyomvände kristne. Han gör detta för att försöka avskräcka människor och på så sätt vända dem bort från Gud. Ett bra men också obehagligt exempel på detta finns i Bibeln – berättelsen om Job. Han var en person som till och med Gud sa var respektabel och som undvek allt ont. Det fick Satan att hävda att Job tjänade Gud bara för att han hade välsignat honom så rikligt: det vill säga, Job tjänade Gud endast av självviska motiv. Om allting skulle tas ifrån honom, skulle Job ta avstånd från Gud och bli otrogen mot honom."[1]

"Jag har hört talas om historien, men känner inte till den särskilt väl."

"Okej, men i den här situationen, när Satan gjorde dessa anklagelser, vem var den ende som då kan bevisa vem som hade rätt?"

"Vad menar du?"

”Gud hävdade att Job älskade honom, och Satan hävdade att Job tjänade Gud av självviska skäl. Vem var den ende som kunde få fram svaret om vem som hade rätt, Gud eller Satan?”

”Endast Job själv kunde säga vilka hans motiv var.”

”Ja, men Satan skulle inte ha nöjt sig med ett enkelt påstående från Job. Bevis måste tas fram.”

”Så Job var tvungen att sättas på prov?”

”Just precis. Om Gud ville vara rättvis mot Satan fanns det inget annat alternativ än att låta Satan sätta Job på prov?[2] För rättvisans skull kunde Gud inte hindra Job från att lida.”

”Det är en märklig sorts rättvisa!”

”Det förefaller så. Men vi känner till den typen av dilemma från jordiska rättegångar. Det som är rättvisa för den tilltalade är inte alltid rättvist mot offret. Vi kan inte skapa perfekt rättvisa, och med tanke på att det är Satan som härskar på jorden[3] så kan inte ens Gud göra det, åtminstone inte nu.”

”Det är mycket otillfredsställande.”

”Det är det också för Gud. Det är därför han arbetar för att uppnå den permanenta lösning som vi talade om tidigare. En dag kommer vi att få se fullständig och slutgiltig rättvisa.”

”Vad hände med Job?”

”Han förlorade sina ägodelar, sina barn och även sin hälsa – allt. Han fick ta emot det ena fruktansvärda slaget efter det andra.[4] Men trots det tog han inte avstånd från Gud. Istället höll Job fast vid honom, till och med i sitt lidande, och bevisade på så sätt att Satan hade fel.”

”Men jag förstår inte riktigt.”

”I slutändan handlade det om Satans påstående att Gud är en diktator, som människor inte älskar utan tjänar av rädsla eller för egen vinning.”

”Nu förstår jag: Satan anklagade Job för att tillbe Gud enbart för att han själv drog nytta av det.”

”Ja, precis! Och efter att det hade bevisats, bortom allt tvivel kan jag tillägga, att Satan hade fel med sitt förtal, så kunde Gud återigen välsigna Job på ett synligt sätt. Han gav honom återigen barn och dubbelt så många ägodelar som tidigare.”[5]

”Jag förstår.”

”Job är ett gott exempel för alla äkta kristna. Också de måste, i tider av svårigheter och lidande, visa vad som verkligen motiverar dem att tjäna Gud. Det är därför Gud tillåter vissa attacker från Satan.”

Fru Naumann tittade skeptiskt på mig, men sa ingenting. Så jag fortsatte.

”Låt oss nu ta itu med din ursprungliga fråga, det faktum att vissa människor har framgång, trots att de inte har någon relation till Gud. Gud försöker att nå dem på alla möjliga sätt och med alla tillgängliga medel, av det enkla skälet att han vill rädda dem.

Han vill visa dem hur mycket han älskar dem. Som vi vet är kärlek en bättre motivation för att att komma till Gud, än rädsla eller desperation."

"Naturligtvis."

"Paulus pekar på en viktig princip. Han säger att Guds godhet leder oss till en förändring av hjärtat.[6] Men välsignelser från Gud, som både icke-troende likväl som troende kan få uppleva, är inget bevis för antagandet att allt står väl till i deras relation med Gud. Gud älskar alla sina varelser. Därför vill han ge dem goda ting. Därför försöker han övertyga dem om sin kärlek och godhet. Han vill att de öppnar sig för honom."

"Menar du att Gud välsignar den icke-troende mer än den troende?"

"Nej. Solen skiner och regnet faller på både de goda och de onda lika mycket.[7] Gud är rättvis: han gynnar ingen. Men för den som verkligen är en genuin Jesu efterföljare är välsignelsen kanske inte lika uppenbar. För deras del kommer de främst att få en andlig välsignelse.[8] Denna inkluderar förlåtelse av skuld, inre frid, styrka i frestelser, vishet i kritiska situationer och beslut och så vidare.[9] En icke-kristen är inte mottaglig för dessa typer av välsignelser."

"Förutom det, i frågan om Guds välsignelser, så spelar Satans lögner också en betydande roll. Han påstår att Gud behandlar den icke-troende ovänligt. Men det är precis vad han inte gör. Tvärtom: han är kärleken personifierad.[10] Och som sådan visar han alla sina varelser – varhelst det är möjligt – sin stora kärlek. Men när han gör det, så varken kan han eller får han upphäva lagen om orsak och verkan. Han kommer inte att upphäva konsekvenserna av människans handlingar eller Satans verk. Men en dag kommer han att göra slut på all ondska, och han kommer att göra det på ett sätt som kommer att övertyga alla, inklusive djävulen själv, att Gud tog itu med synden och upproret på ett rättvist, schysst och kärleksfullt sätt."

Min medpassagerare sa ingenting utan var djupt försjunken i tankar.

---

[1] Job 1:1-3; 6-11

[2] Job 1:12; 2:6, 7

[3] Andra Korintierbrevet 4:4

[4] Job 1:13-22; 2:4-10

[5] Job 42:12-17

[6] Romarbrevet 2:4

[7] Matteus 5:45

[8] Efesierbrevet 1:3

[9] Efesierbrevet 1:7, 11; Första Johannesbrevet 1:9; 5:11-13; Romarbrevet 5:1, 2

[10] Första Johannesbrevet 4:8, 16

KAPITEL **18**

EN FARLIG BERGSVANDRING

FRÄLSANDE TRO



"När du pratade om evigt liv tidigare kände jag verkligen en längtan efter himlen", sa hon. "För dig verkar det hela vara så solklart. Jag avundas dig att du kan tro så bestämt. För egen del kan jag inte det. Kanske saknar jag trons gåva. Det är trots allt inte alla som har tro."

"Du har rätt, till och med Bibeln säger det, nästan ordagrant."[1]

"Är det sant?"

"Ja, men det har en annan innebörd än vad du tror."

"Jag är nyfiken."

"Paulus säger, '*Tron kommer av det hörda.*' Det grekiska ordet för 'tro' betyder inte bara 'tillit' utan också 'trohet'. Grekiska är ju det Nytestamentliga språket. Sammanhanget i denna vers visar att det är trohet som avses. I vissa översättningar står det, '*för inte alla är trogna*'.[2] Huruvida vi är trogna eller inte beror egentligen på oss själva, på de val vi gör. Eftersom Gud är en god livspartner har vi verkligen inga förnuftiga skäl att svika honom."

"Men hur ska jag kunna hitta Gud om jag känner mig så långt ifrån honom?"

"Du behöver ha en personlig relation med honom. Det är nyckeln. '*Tron kommer av det hörda*', säger Paulus, '*och det hörda genom Guds Ord.*'[3] Och Petrus säger att den säd som som ger upphov till den nya födelsen är Guds Ord.[4] Med andra ord, måste vi göra allt vi kan för att ta itu med källan, Guds Ord, så att tron kan utvecklas och växa."

"Jag förstår."

"I biblisk mening betyder tro att man litar på Gud och Jesus Kristus, och för detta är Bibeln oumbärlig eftersom den visar oss vem Gud verkligen är. Bästa sättet är att börja läsa evangelierna. Där ser vi den tydligaste framställningen av Gud i Jesus Kristus. Vi får genom dessa berättelser helt enkelt en möjlighet att återuppleva det som uttalades och gjordes. För det som Jesus sa till människorna på den tiden skulle han säga till oss i en liknande situation i dag. Och det sätt som han då på den tiden behandlade människorna på, är det sätt som han skulle behandla oss nu."

"Det låter vettigt."

"Vi lär oss att lita på Gud på samma sätt som vi lär oss att lita på människor. Du har säkert vänner."

"Javisst, men tyvärr ser jag dem inte särskilt ofta."

"Har du också en bästa vän?"

"Oh, ja. Hon bor i Düsseldorf."

"Hur länge har du känt henne?"

"Vi har varit kompisar i evigheter, åtminstone känns det så. I minst fyrtio år. Vi har stått varann riktigt nära i ungefär tjugosex av de fyrtio."

"Hur uppstod den verkligt nära vänskapen, om det är okej att jag frågar?"

"Det är helt okej. Min man var mycket sjuk på den tiden. Han hade cancer och kände stor smärta. Jag var tvungen att ständigt vara vid hans sida. Under den perioden hjälpte min vän mig. Hon bodde bara två kvarter bort. Hon tog hand om vårt hushåll och min son. Vi pratade mycket och länge. Under den perioden behövde jag verkligen ett känslomässigt stöd. Det var en svår tid, som du säkert kan föreställa dig, och hon fanns där för mig."

”Utmärkt. Och det var då du förstod att du kunde lita på henne och det var då ni blev nära vänner?“

”Ja, precis.“

”Ungefär på samma sätt kan det vara med Gud. Under en lång tidsperiod känner vi kanske honom bara flyktigt, vi har endast hört talas om honom. Men sedan, helt plötsligt, får vi lära känna honom personligen – kanske genom en kris, eller genom inflytandet från en annan kristen person. Vi börjar då att utveckla en närmare relation med honom, kanske genom ett samtal liknande det som du och jag har just nu.“

”Intressant.“

”Du förstår, den som lär känna Gud och får reda på vem han verkligen är, vet att han eller hon kan lita på honom, oavsett vad som händer. Och ju bättre vi lär känna honom, och ju mer tid vi tillbringar med honom – precis som du gjorde med din vän – desto mer litar vi på honom. Detta är hemligheten bakom den frälsande tron.“

”Och denna tro kommer att rädda mig?“

”Ja och nej,“ sa jag. ”Jag skulle vilja förklara detta med hjälp av en teckning.“ Jag reste mig upp, öppnade väskfacket ovanför sätena och tog fram ett anteckningsblock ur min portfölj. Efter att ha satt mig ner igen ritade jag ett ånglok med tillhörande koksvagn, följd av en passagerarvagn.

Sedan kopplade jag ihop passagerarvagnen med loket genom att rita ett plustecken.

Medan jag skrev ordet ’Kristus´ på loket och ordet ’jag´ på passagerarvagnen, förklarade jag: ”Kristus är loket och jag är passagerarvagnen. Och plustecknet, alltså kopplingen mellan de båda, det är min tro.“ Jag ritade en cirkel runt plustecknet och skrev ordet ’tro’ under det.

”Det är inte min tro som räddar mig, utan Jesus Kristus. Det är inte kopplingen som drar mig, utan loket. Min tro är bara det medel som förbinder mig med Kristus. På grundval av min tillit håller jag fast vid Kristus och förblir trogen honom. Genom Kristus kommer jag då att bli räddad för evigheten.“

”Och hur är det med koksvagnen? Är det där mina synder hamnar?“

Jag skrattade. ”Kolbehållaren kompletterar illustrationen. När du väljer Kristus och ansluter dig till honom genom tro, så kastar du på ett sätt hela din skuld i denna. Då är du av med den. Och om du begår en ny synd, gör du samma sak igen. Kristus förvandlar så att säga den svarta smutsen av min synd till den vita ångan av hans renhet. Han vet att vi kommer att fortsätta att göra misstag och att vi, som Guds barn, behöver

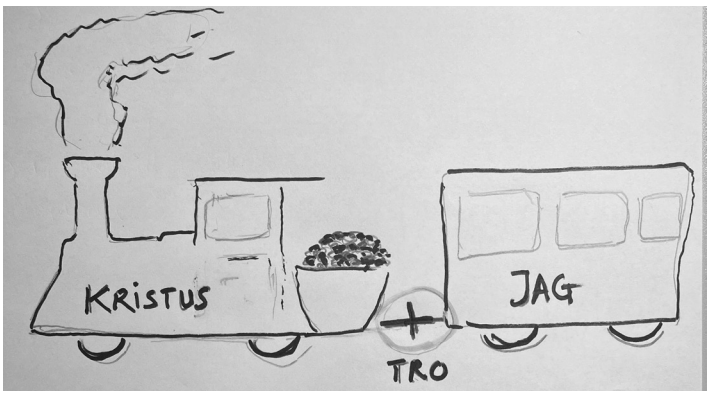

tid för att mogna och att vi kommer att lära oss av våra misstag och skaffa oss nya beteende-mönster."

"Det låter uppmuntrande."

"I det här sammanhanget skulle också jag vilja säga något om den roll som känslor spelar. Det är nämligen också viktigt."

"Ja, fortsätt gärna."

"De känslor vi har kan ofta vara ganska behagliga, särskilt i början, under den första perioden som troende kristna. Men under den perioden kan de också ganska lätt påverkas av omständigheter, negativa upplevelser eller stress. Vi måste vara medvetna om att dessa känslor och påverkande händelser spelar en sekundär roll. Frälsningen handlar först och främst om följande fakta: Kristus betalade straffet för min skuld för länge sedan och därför kan han förlåta mig alla synder. Dessa fakta är sanna, oavsett vad mina känslor eller ens mitt sinne säger mig."

"Tron är inte känsla då? Är det vad du säger?"

"Jo, tro inbegriper känslor, men de fakta jag just nämnde överskrider dem. Det vill säga, om jag litar på Kristus och hans frälsning, då ska jag bli kvar i honom, även om jag ibland mår dåligt. Bildligt talat, jag förblir ansluten till loket, oavsett hur jag mår."

"Jag förstår."

"Bra känslor kommer och går, det vet vi alla. Det är därför vi måste lita på frälsningens fakta mer än på våra känslor."

"Varför betonar du det så mycket?"

"Därför att det finns många kristna som inte är säkra på sin tro. De tvivlar på att deras omvändelse är äkta. De tror att någon form av religiös känsla eller upplevelse skulle vara en förutsättning för deras tro eller för deras frälsning. Och om de inte har den förväntade känslan, så tror de att Gud inte accepterat dem eller älskar dem."

"Jag tror jag förstår."

"Se det på följande sätt. Föreställ dig att du är på en vandringstur uppe i bergen och att du går på en smal bergskam längs en mycket djup ravin. Ett fall skulle med säkerhet vara dödligt. Men du är inte ensam. I din grupp finns det några personer som du inte känner personligen. Plötsligt lägger någon i gruppen krokben på dig. Du snubblar och faller utför klippan – men lyckas med nöd och näppe hålla dig kvar. Dina krafter håller snabbt på att ta slut. Du står inför en säker död."

"Men då hör du plötsligt en vänlig röst ovanför dig! 'Ge mig din hand. Jag ska dra upp dig.' Vad kommer du att göra i den här situationen? Kommer du att säga. 'Nej, tack. Jag klarar mig själv', eller 'Jag litar inte på dig', eller 'Jag tror inte att du kan klara det?'"

"Naturligtvis sträcker jag snabbt ut handen."

"Självklart. Sedan fortsätter du din klättring. Den här gången, som en försiktighetsåtgärd håller du den person som räddade dig, i handen. Detta hindrar dock inte personen som tidigare la krokben på dig från att göra om samma sak igen. Även den här gången snubblar du, men faller inte. Kanske blir du efter ett tag alltför självsäker och släpper taget om din

nyfunna väns hand. Återigen attackerar din motståndare dig och du faller igen. Men som tur är erbjuder din vän dig återigen sin hand. Du tar genast tag i den och låter honom rädda dig. Du litar på honom eftersom du har upplevt hans pålitlighet tidigare."

"Och vad vill du berätta genom det här?"

"Som människor befinner vi oss i en liknande situation. Satan har lagt krokben på oss alla. Han har uppmuntrat oss till att göra uppror mot Gud, eller han har fått oss att försumma Gud eller göra vad vi själva vill, oavsett hur mycket detta strider mot Guds vilja. Vi hänger alla ovanför en avgrund. Vi behöver inte ens göra ett medvetet val för Satan, för att vara förlorade för evigt. Vi måste aktivt välja sida, i annat fall ställs vi ansikte mot ansikte med döden. Om vi inte väljer Jesu frälsande hand kommer vi förr eller senare att falla ner i avgrunden."

"Jesus Kristus erbjuder oss sin hand eftersom han vill rädda oss. Vi behöver bara bestämma oss för att ta hans hand och hålla fast vid den."

"Men hur ska det gå till, rent konkret?"

"Försöket att gripa tag i Kristi hand illustrerar trons natur. Vi måste sträcka ut handen och lita på både honom och hans löften. För det behövs varken talang eller stark tro. Allt som behövs är att vi beslutar oss för att förlita oss på Jesus, och att vi talar om det för honom."

"Bibeln berättar om ett tillfälle när en man hade kommit till Kristus. Han hade svårt att tro att Kristus skulle kunna läka hans son. Jesus påpekade för honom vikten av att lita på honom. Då sa fadern: '*Herre, jag tror. Hjälp min otro*!.'[5] Med den lilla tillit han hade klamrade han sig fast vid Jesus och hoppades att han skulle kunna stärka hans tro. Naturligtvis. Jesus gjorde just det – genom att bota sonen. Med andra ord kommer Jesus att stärka vår tro på samma sätt och ge oss positiva upplevelser med honom om vi accepterar hans erbjudande om frälsning och håller oss fast vid hans utsträckta hand "

"Men hur var det med Job? Var hans lidande verkligen en 'positiv erfarenhet' med Gud?"

"För Job var det faktiskt det."

Hon tittade förvånat på mig.

"Det var i alla fall så Job själv till slut uppfattade det. Här, läs själv vad han sa till Gud."

Jag öppnade Bibeln och slog upp Job kapitel 42 och pekade på vers[5] och läste upp Jobs ord: '*Efter vad örat hörde, har jag förnummit om dig, men nu har jag sett dig med egna ögon.*' Hur fruktansvärd än hans erfarenhet varit, så lärde sig Job några värdefulla läxor. Och genom den erfarenheten hade han lärt känna Gud bättre."

Hon svarade inte.

"Jag vill inte ge dig en felaktig uppfattning. Ett liv med Gud är inte bara en promenad på solsidan hela tiden. Vi har redan talat om orsakerna till det. Men i vilket fall som helst, för en person som har beslutat sig för att följa Kristus, kommer motgångar och erfarenheter av lidande att bara stärka hans eller hennes tro."

"Jag förstår."

"När vi har haft sådana upplevelser med Gud, kommer våra attityder och våra liv att förändras. Det var det som hände med Job. I sitt lidande hade han anklagat Gud och krävt rättvisa för sig själv. Men efteråt erkände han att han inte förstått det hela. Han sa: '*Jag har*

ordat om det jag inte begrep, sådant som var alltför underbart för mig, som jag inte förstod' och '*därför tar jag tillbaka allt och ångrar mig i stoft och aska*.'"[6]

"Han blev mycket ödmjuk inför Gud. Så det är inte bara våra trevliga erfarenheter som hjälper oss att fortsätta vår vandring med Kristus. Även de dåliga kan göra det."

"Det finns så mycket som jag fortfarande inte förstår," sa hon och skakade på huvudet.

"Jag har vandrat med Gud i årtionden och det finns fortfarande mycket jag inte förstår. Men även om vi inte helt och hållet förstår Kristus, bör vi lita på honom och lyda hans bud. Denna tillit kommer att belönas och därmed stärkas. Och även genom tämligen svåra prövningar kan vår relation till honom växa."

"Fram tills nu har jag haft en annan uppfattning om just ordet 'tro´," sa min stolsgranne, "men nu har det blivit mycket tydligare. Jag har alltid trott att man behövde en viss talang för att tro, eller åtminstone någon speciell träning."

"Vissa människor har verkligen stora svårigheter att lita på Gud. I deras fall har kanske förmågan att lita på andra utvecklats otillräckligt under barndomen, ibland kanske genom föräldrarnas försummelse. Eller så har den förmågan förstörts genom dåliga erfarenheter. Emotionella eller sexuella övergrepp mot barn till exempel. Sådant förstör en människas förmåga att lita på andra."

"Jag blev helt nyligen medveten om att många har svårt att utveckla en förtroendefull relation med Gud till följd av att de som barn blivit avvisade, genom exempelvis skilsmässa eller misstag begångna under deras uppväxt. Även i det fallet skulle det vara nödvändigt att först ta itu med det förflutna. Först då kan de lära sig att lita på andra människor – och på Gud."

"Lyckligtvis," sa fru Naumann, "hade jag en ganska harmonisk och lycklig uppväxt tillsammans med mina föräldrar – även om de ibland satte lite väl mycket press på mig."

"I så fall bör det inte vara alltför svårt att utveckla ett liknande, eller till och med bättre förhållande till Gud och Jesus Kristus. När vi börjar umgås med Gud och lär känna honom bättre kommer vår tillit till honom automatiskt att växa. Vi kommer att bli besvikna endast om vi har felaktiga föreställningar om vem Gud är och hur han verkar i våra liv. Jag ser just det sistnämnda som mycket viktigt eftersom jag anar att många människor som förkastar Gud, gör det på grund av att de har en felaktig uppfattning om honom."

Efter det var jag tyst en stund.

---

[1] Andra Tessalonikerbrevet 3:2

[2] Samma text i en annan översättning.

[3] Romarbrevet 10:17

[4] Första Petrusbrevet 1:23

[5] Markus 9:22-24

[6] Job 42:3, 5, 6

KAPITEL **19**

LEVNADSPRINCIPER FÖR EN HÄNGIVEN

GUDS KÄRLEK



Efter bara en kort stunds tystnad, bröt hon den.

"Hur kommer det sig att du vet så mycket om Gud? Har du fått allt det där från Bibeln?"

"I princip. ja. Och från några bra böcker också. Tyvärr är Bibeln inte uppställd på ett lika systematiskt sätt som det jag nu har presenterat och förklarat för dig. Böckerna i det Gamla Testamentet innehåller huvudsakligen rapporter om Israels historia, eller budskap från profeter till ett olydigt folk"

"Även i Nya Testamentet finner vi endast ett fåtal systematiska genomgångar om grundläggande frågor som rör tron. Samtliga evangelier handlar om Jesu liv och gärning. Och apostlarnas brev handlar huvudsakligen om kyrkliga frågor. Från dessa kan vi lära oss mycket, men Bibeln är inte en systematiskt uppställd lärobok."

"Vad menar du?"

"Jo, uttalanden om specifika ämnen finns utspridda lite varstans. Vi måste sätta ihop dem, som ett pussel."

"Så man behöver hjälp för att hitta sin väg genom Bibeln, eller hur?"

"Ja, det kan man säga. Om inte jag hade tagit emot hjälp, hade jag inte varit i stånd att förklara de saker vi gått igenom i dag. Och en del av dessa saker har jag fått insikt om först på senare tid, genom en god vän. Ett studium av kyrkohistorien visar oss att samma metod går att finna även där. De första kristna delade inte ut handskrivna kopior av Skrifterna utan förklarade i stället muntligen för andra vad tron på Kristus handlade om. Jesus gjorde detsamma när han undervisade sina lärjungar. Han förklarade sammanhanget för dem och hänvisade i samband med detta till texterna i det Gamla Testamentet."[1]

"Jag antar att jag borde börja läsa Bibeln själv."

"Jag är säker på att du då kommer att kunna förstå saker och ting ännu bättre än tidigare. Jag föreslår att du börjar med evangelierna – Matteus, Markus eller Lukas. Det är där du lär känna Jesus Kristus. Koncentrera dig enbart på dessa till en början. Där kommer du att hitta mycket som kommer att uppmuntra dig att lita på honom."

"Evangelierna, säger du?"

"Ja. Och min favoritberättelse i Bibeln finns bland evangelierna. Det är en liknelse som Jesus berättade. Du känner säkert till den: berättelsen om den förlorade sonen."

Jag tittade på min stolsgranne.

"Visst har jag hört talas om den, men det är bäst att du fräschar upp mitt minne."

"En ung man krävde att hans rike far skulle ge honom hans arv. Och det fick han faktiskt," berättade jag. "Han ville flytta utomlands. Där slösade han bort hela sin förmögenhet tillsammans med så kallade vänner. Han blev totalt barskrapad. På toppen av det hela drabbades landet av en svältkatastrof. Den unge mannen fick försörja sig som svinaherde,[2] vilket för en jude var den värsta tänkbara förödmjukelsen. I ren och skär nöd och desperation var han till och med beredd att äta grismat."

"Åh, fy!"

”Ja, så illa var det. Han förstod att till och med de som arbetade som daglönare åt fadern hade det bättre ställt än han själv. Han bestämde sig för att återvända och erkänna för sin far att han hade handlat fel. Han tänkte be fadern att anställa honom som daglönare. På vägen hem funderade han på, och repeterade om och om igen vad han skulle säga.[3] Han hade dock helt missbedömt sin far. Han behövde aldrig stå framför sin fars dörr som en ångerfull man, och be om förlåtelse. Fadern hade varje dag längtat efter att få se sonen komma tillbaka. Han hade redan på långt håll sett sonen komma. Men han stod inte bara där och inväntade hans ankomst utan sprang mot honom.[4] För en jude på den tiden ansågs detta ovärdigt. Judiska män rörde sig med väl avvägd takt.”

”Och innan sonen ens hann öppna munnen för att lägga fram sin väl inövade bekännelse, omfamnade hans far honom och kysste honom. Han gav honom knappt en chans att säga något. Istället tog han fram den finaste dräkten, lät tjänarna klä honom i den, och en ring som han satte på sin sons finger. Han kallade på sina tjänare och sa: ’För denne min son var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen.’ Och de var alla glada.”[5]

”Ja, jag känner till den berättelsen. Den är vacker – och verkligen rörande.”

”Och Gud är precis som den här fadern. Även om vi har vänt honom ryggen avsiktligt, missbrukat de talanger han gett oss och levt ett omoraliskt liv – om vi återvänder kommer han att springa oss till mötes.”

”Gud letar efter oss, precis som Jesus klargjorde för oss i liknelsen om det förlorade fåret.[6] Han gör allt för att göra oss medvetna om att vi är vilse och att han vill rädda oss. Om vi tillåter det, kommer han att ta emot oss som sina barn och göra oss till arvtagare till den nya jorden, Detta är anledningen till att jag älskar Gud.”

”Det låter verkligen bra,” sa Fru Naumann med mjuk röst.

”Förutom en favoritberättelse har jag också en favorittext, ett löfte som jag gjort anspråk på vid ett flertal tillfällen. Texten lyder: ’För dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa.’[7] Det finns få löften som är så positiva och optimistiska. Och det är därför som jag gör antagandet att allt som händer och sker med mig i slutändan kommer att visa sig vara för alltings bästa, om jag bara litar på Gud och låter hans vilja ske.”

”Du har tur!”

”Tur har inget med saken att göra. Alla kan göra anspråk på detta löfte, så länge han eller hon älskar Gud och litar på honom. Även om jag skulle råka ut för en olycka, eller om något går fruktansvärt fel i mitt liv, kan jag alltid vara säker på att Gud inte bara hjälper mig ur min eländiga situation utan att han även kommer att använda de negativa omständigheterna till min fördel – även om dessa negativa saker inte gör annat än att bidra till min karaktärsutveckling.”

”Det som inte dödar dig gör dig stark, eller hur?” påpekade min medpassagerare.

”Något i den stilen, förutom att det kommer med den gudomliga garantin att

ingenting kommer att döda mig – det vill säga att ingenting kommer att beröva mig det eviga livet, om jag älskar Gud och litar på honom."

"Så du tror att Gud tar hand om oss personligen?"

"Javisst. Jag och många andra kristna har fått erfara det på ett mycket påtagligt sätt. Jag vet att Gud älskar mig eftersom Jesus genom Guds Ord försäkrar mig om denna kärlek. Ibland när jag ser mig omkring i min vänkrets, känner jag mig nästan skyldig eftersom jag för det mesta klarar mig mycket bättre än de – trots mina många misstag. Kanske är det bara ett subjektivt intryck, men när jag ser tillbaka på mitt liv så hittar jag många exempel på Guds hjälp och kärlek, vilket helt enkelt får mig att älska honom mer."

"Det låter som om du alltid har levt på solsidan."

"Nej, absolut inte. Jag har minsann fått uppleva mer än min beskärda del av mörka timmar," medgav jag. "Ibland verkade problemen oöverstigliga, farorna enorma och omständigheterna mänskligt sett hopplösa. Mitt under denna deprimerande tid, kom jag ihåg detta löfte: 'För dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa.' Efter det lugnade jag mig, särskilt när jag mindes hur Gud hade hjälpt mig tidigare."

"Kan du ge mig ett exempel?"

Jag tänkte efter en stund.

"En gång för många år sedan befann jag mig i en fas av yrkesmässig omorientering. Jag hade arbetat utomlands i flera år, och efter min återkomst till Tyskland, var jag arbetslös, vilket var ganska tufft för mig. För att få någon form av inkomst kontaktade jag ett bemanningsföretag och blev genom dem utskickad som arbetskraft till olika industriella företag. Till en början var det ganska deprimerande eftersom jag med uppgifter inom produktions- och lagerhållningssektorn kunde känna mig både över- och understimulerad på en och samma gång. Jag var helt obekant med tillverkningsindustrin. Fram till dess hade jag bara arbetat för välgörenhetsorganisationer. Flera år senare, när jag såg tillbaka, insåg jag vilken bra skola erfarenheten inom tillverkningsindustrin hade varit för mig. När jag började arbeta som företagskonsult hade jag stor nytta av min förståelse för olika branscher, sektorer och funktioner. När jag idag ser tillbaka kan jag därför se hur Guds hand har verkat."

"Efter det, när jag hamnade i en svår situation, sa jag alltid till mig själv: 'Jag undrar vilket genialt drag Gud kommer att hitta på nu för att vända också denna situation till en välsignelse.' Och mycket riktigt, oftast dröjde det inte särskilt länge innan den gordiska knuten klipptes av mitt framför mina ögon. I många fall fick jag det mycket bättre efteråt än vad jag haft tidigare."

"Blir det alltid så?" frågade fru Naumann skeptiskt.

"Jag litar på att det blir så, så länge jag älskar Gud. Naturligtvis kan vi inte alltid finna välsignelserna direkt," medgav jag. "Ibland tar det år innan vi, när vi ser tillbaka, kan säga: 'Det var bra att saker och ting blev som de blev' eller 'Gud har till och med vänt ett nederlag till något gott. Nu ser jag hur Guds hand verkat i mitt liv. På något

sätt behövde allting bli som det blev och för att till slut resultera i allt detta goda.'" Min stolsgranne funderade ett tag över vad jag sagt. "Det är vackert. Jag kan förstå vilken positiv kraft tron är i ditt liv."

Vi satt bara där ett tag och sa ingenting.

[1] Lukas 24:25, 26, 32, 45-48
[2] Lukas 15:11-17
[3] Lukas 15:17-19
[4] Lukas 15:20
[5] Lukas 15:22-24
[6] Lukas 15:4, 5
[7] Romarbrevet 8:28

KAPITEL **20**

EN CHECK FRÅN HIMLEN

ATT VANDRA MED GUD



Vi hade varit så uppslukade av vårt samtal att vi inte lagt märke till att solen hade gått upp. Natten var över och vi hade inte sovit, inte ens för en minut. "Du nämnde några gånger begreppet 'erfarenheter med Gud'," sa hon och återupptog samtalet. "Jag förstår fortfarande inte vad du menar med det. Tro är för mig något abstrakt, något som existerar i tankesfären. Men erfarenheter är något konkret. Hur kan jag ha erfarenheter med någon som jag varken kan se eller höra?"

Hennes röst och kroppsspråk uttryckte allvar. Hon såg på mig, med förväntan.

"Jag kan uppleva Gud på flera olika sätt," sa jag. "Som kristen läser jag regelbundet Bibeln. I den finner jag många löften som han ger till oss personligen."

"Kan du ge mig ett exempel?"

"Aposteln Petrus uppmanar oss till exempel att kasta alla våra bekymmer på Gud, för han bryr sig om oss.[1] I Bibeln ger Gud oss många löften som är beroende av villkor; till exempel, att bekänna våra synder,[2] eller, som i detta fall, att verkligen kasta våra bekymmer eller bördor på Gud och inte fortsätta att släpa runt på dem. Om jag gör anspråk på det löftet – uppfyller villkoren och litar på honom – kommer jag att få uppleva det faktum att han verkligen håller sina löften. Om detta händer en gång kan jag tolka det som en tillfällighet, en fantasi eller vad som helst. Men om det händer om och om igen, ser jag ett mönster utvecklas, och det är detta jag kallar en erfarenhet med Gud."

"Och vad har du upplevt på ett specifikt sätt? Jag menar, kan du ge mig ett konkret exempel."

"Javisst," sa jag. "För många år sedan befann jag mig i en svår ekonomisk situation. Kopplat till mina universitetsstudier, behövde jag åka till Förenta Staterna för en sex månader lång vistelse. Men före min avresa behövde jag pengar till att betala av några skulder. Till en början verkade detta inte vara något problem eftersom jag hade en gammal bil som jag planerade att sälja. Avkastningen skulle ha täckt mina skulder. Jag hade redan en köpare. Allt verkade gå bra."

"Och sedan?"

"Några dagar före försäljningen, upptäckte jag att det behövdes en ny vevaxelhållare till fordonet. Reparationen skulle kosta cirka 800 D–mark (cirka 400 dollar på den tiden) – pengar som jag inte hade. Vad skulle jag göra? Jag behövde pengar för reparationen för att kunna tjäna pengar genom försäljning av bilen och tiden höll på att rinna ut."

"Så vad hände?"

"På den tiden hade jag en skyddsling. Hamburgs domstol hade flera år tidigare utsett mig till förmyndare för en ung man som hade förlorat båda sina föräldrar. Som du säkert vet är detta ett hederuppdrag, på samma sätt som med jurytjänstgöring, och därför kan man inte tacka nej till det. Lothar var 17 år och bodde på en internatskola i Darmstadt nära Frankfurt. Under semestern bodde han hos mig i mitt hem i Hamburg. Lothar var inte kristen. Tvärtom, han var en uttalad Marxist. Och ändå anpassade han sig artigt till husets seder och bruk och deltog i både min morgon– och kvällsandakt."

"Okej."

"Nåväl, den kvällen, samma dag som jag hade upptäckt skadan på min bil, sa jag: 'Lothar, jag har ett problem: jag behöver 800 D–mark, snabbt.' Jag berättade historien för honom och föreslog: 'Varför inte knäböja och be? Gud har tusen sätt att hjälpa oss på.'"

"Vad gjorde han?"

"Intressant nog knäböjde den icke–troende Lothar tillsammans med mig och bad Gud att uppfylla sitt löfte, alltså det jag just citerat om att kasta alla våra bekymmer på honom. Jag tog mitt penningproblem till Gud och litade på att han på något sätt skulle ta hand om det."

"Och …?"

"Nästa morgon var jag tvungen att åka till stan. Lothar var kvar, ensam hemma. När jag kom tillbaka vid lunch–tid var han mycket uppspelt: 'De ringde precis från tidningen. De vill omgående prata med dig. Du måste ringa upp dem snarast. Här är numret. De sa att du är den mest eftersökta mannen i stan.'"

"Jag blev rädd. Vad hade jag gjort? Så jag ringde tidningen. 'Har du någon aning om varför vi vill prata med dig?' frågade redaktören. 'Du har just vunnit poesipriset', sa han och frågade om de kunde komma för en intervju och för att överlämna checken."

"Ett poesipris? Menar du allvar?"

"Ja. Några månader tidigare hade jag anmält mig till en poesitävling där man skulle skriva en dikt om staden Hamburg, ett slags PR arrangemang. Tävlingen sponsrades av staden, en bank och den här tidningen. Eftersom jag inte hade hört från dem på ett tag, så hade jag mer eller mindre glömt bort det hela, med antagandet att jag inte hade vunnit. Men sedan kom det här meddelandet – en dag efter min bön."

"Hur stor var prissumman?"

"Det var 2 500 D-mark, tillräckligt för att betala för reparationerna och lite till. Endast några timmar senare höll jag en check i mina händer."

"Helt otroligt."

"Ja, det var det. För mig var det inte en tillfällighet, utan uppfyllandet av Guds löfte. Det var en konkret erfarenhet av Gud. Men den roll som den icke–troende Lothar hade spelat var verkligen anmärkningsvärd."

"Det måste ha gjort ett enormt intryck på honom," sa Fru Naumann.

"Blev han troende efter det?"

"Tyvärr inte. Åtminstone inte så länge jag kände honom. Jag tappade kontakten med honom när han fyllde arton år och mitt förmyndarskap upphörde. Men jag har många gånger frågat mig vad han kommer att göra om han i framtiden ställs inför ett liknande bekymmer."

Hon log och frågade: "Tror du att det alltid är så här och att vem som helst kan få uppleva samma sak?"

"Bönen är naturligtvis inte ett slags spelautomat som ger oss vinst varenda gång, precis det vi ber om, på det sätt vi önskar och dessutom på bara ett ögonblick," svara-

de jag snabbt, eftersom jag inte ville att hon skulle få en felaktig uppfattning. "Och vi vet inte alltid vad som är bäst för oss. Därför bör vi lägga fram våra önskemål inför Gud och sedan överlåta det åt honom, i förtröstan på hans godhet och vishet."

Vi ombads nu att spänna fast säkerhetsbältena inför landningen.

"Poängen är," fortsatte jag, "att vi måste låta ett av Guds löften vara grunden för vår önskan samt att vi också uppfyller de angivna villkoren och litar på och lyder Gud."[3] "Detta är viktigt eftersom Gud inte kan välsigna oss om vi går i fel riktning."

"Den delen har blivit tydlig för mig."

"För att lära känna Gud är det viktigt att läsa Bibeln. Då lär vi inte bara känna Gud bättre, utan vi får också veta mer om hans löften och bud. När vi ber att ett av dessa löften ska gå i uppfyllelse, medan vi samtidigt litar på honom och lyder honom, kommer han att hålla sitt ord. Det är så han visar att han är pålitlig och det är så han ser till att vår tillit till honom stärks."

Hon förblev tyst ett tag, så jag fortsatte.

"Under mitt liv har jag vid många tillfällen fått uppleva att mina böner besvarats. Alla bönesvar var kanske inte lika spektakulära som detta, men det rådde ingen tvekan om att de besvarades. Alla dessa bönesvar är för mig vad som menas med att ha erfarenheter av Gud."

"Jag förstår."

"En viktig poäng som vi inte heller får glömma är dessa tre komponenter: Guds ord, bön samt gensvaret. Guds Ord är mycket viktigt eftersom det hjälper mig att tolka och förstå mina erfarenheter."

"Vad menar du?"

"Jo, om jag bara förlitade mig på mina personliga upplevelser, intryck och känslor, så skulle Satan lätt kunna leda mig i fel riktning. Gud däremot, han skulle aldrig leda mig i en riktning som Bibeln uttryckligen förbjuder. På det sättet kan han korrigera mig, genom sitt ord, förutsatt att jag är villig att lyssna, naturligtvis."

"Så Bibeln hjälper dig alltså att förstå dina upplevelser och erfarenheter?"

"Ja, precis."

"Mycket logiskt vill jag säga."

"Det är något ytterligare jag vill säga. Jag kan be Gud om vad som helst. Men när jag gör det, så intalar jag mig själv att om det inte finns något specifikt löfte som ligger till grund för min begäran, så kommer Gud att besvara min bön på bästa möjliga sätt efter hans uppfattning – på samma sätt som föräldrar gör med sina barn. Jag menar, hur hanterade du din sons önskemål? Gav du honom det han bad om, närhelst han så önskade?"

"Verkligen inte."

"Men ibland gissar jag att du gav din son det han ville ha, bara det att han fick vänta lite längre än han själv önskade."

"Precis."

"Det är ungefär så Gud, vår himmelske Fader, behandlar våra önskemål.[4] En del av våra önskningar kommer han att uppfylla omedelbart, en del lite senare medan vissa aldrig kommer att uppfyllas. Ibland ber vi om saker som inte skulle vara bra för oss. När jag inte har något särskilt löfte som grund för min önskan så säger jag: 'Fader. – inte enligt min vilja, utan må din vilja ske.´ Det är så Jesus lärde oss att be i 'Fader Vår´.[5] Men om jag å andra sidan faktiskt har ett av hans löften kopplad till min bön, då har han redan talat om vad som är hans vilja och vad han vill göra för mig. Då kan jag med tillförsikt be att detta löfte uppfylls, och behöver inte ta med det nämnda förbehållet."

"Det förstår jag."

I samma ögonblick landade vårt flygplan. Med ett dovt muller under våra säten bromsade flygplanet in. Vi hade förmodligen minst tio minuter kvar innan vi skulle vara framme vid gaten. Det var en vacker, solig morgon. Jag var glad att vara tillbaka i Frankfurt. Aldrig tidigare hade åtta timmar gått så snabbt.

[1] Första Petrusbrevet 5:7

[2] Första Johannesbrevet 1:9

[3] Romarbrevet 4:20, 21; Första Johannesbrevet 3:22

[4] Matteus 7:7-11

[5] Matteus 6:10

KAPITEL **21**

HUR GÅR VI VIDARE?



”Du vet,” sa Fru Naumann, ”det här var en mycket ovanlig konversation. Egentligen ville jag inte prata om religion. Jag har sedan långt tillbaka gett upp den tanken. Men mycket av det du sa var helt och hållet nytt för mig, intressant dessutom, det måste jag erkänna, och ganska övertygande. Jag kommer att fortsätta att tänka på de här frågorna.”

”Mer än så kan man inte begära.”

”Jag skulle verkligen vilja veta mer om Gud. Men hur? Jag menar, även inräknat allt det du har delat med dig av till mig, så är det så lite jag vet.”

”Om du börjar läsa Nya Testamentet kommer du att förstå en hel del saker om Jesus Kristus. En modern bibelöversättning skulle också vara till hjälp. På nätet hittar du Svenska Reformationsbibeln. Den finns inom kort även tillgänglig i tryckt kopia i bokhandeln.” [1]

”Det verkar vara det bästa sättet att börja, eller hur?”

”Absolut. Och jag kan erbjuda dig två pocketböcker från samme författare som har hjälpt mig att förstå mycket av det jag berättat. Den ena boken förklarar evangelisterna och vad de lär ut om Jesus, medan den andra visar hur vi kan bygga upp en relation med honom.”

”Du råkar inte ha dem med dig?”

”Nej, tyvärr inte. Men jag skickar dem gärna till dig.”

”Ja, vill du göra det?”

”Jag behöver bara din adress.”

Hon tog fram ett visitkort ur sin handväska och gav det till mig. Jag gav henne mitt kort i gengäld. Hon tittade på det en stund.

”Kan jag slå dig en signal ifall jag har fler frågor?”

”Givetvis går det bra. Men det finns ytterligare något som skulle kunna vara användbart: en Bibelstudiekurs per korrespondens baserad på den ena av böckerna som jag kommer att skicka till dig. Jag inkluderar webb-adressen till denna, så vet du hur du kan få tag i den.”

Hon var mycket tacksam.

Jag fortsatte: ”Bäst vore förstås att gå med i en studiecirkel med kristna vänner där man kan studera Bibeln tillsammans med andra. Församlingen jag tillhör har en kyrka i Düsseldorf. Om du vill kan jag skicka dig adressen.”

”Kanske blir det lite mycket för tillfället. Först kommer jag att läsa böckerna och, möjligen, skriva in mig på Bibelkorrespondenskursen.” Efter en liten paus tillade hon: ”Det var verkligen trevligt att du och jag av en tillfällighet blev placerade bredvid varandra.”

”Tillfällighet?” utbrast jag i ett något överdrivet tonläge.

Hon log och sa. ”Njae. Kanske inte.”

”Du vet, fru Naumann, innan jag gick ombord på planet så bad jag och frågade efter fyra sittplatser så att jag skulle kunna sträcka ut mig och få sova. Men sedan insåg jag att det var en ganska självisk begäran. Så jag fortsatte min bön: ’Om det emellertid finns

en person på planet som skulle vilja veta mer om dig, så låt mig sitta bredvid den personen.´Jag tror att vi två haft ett gudomligt möte på den här resan. Vårt möte var ingen tillfällighet. Vi har helt enkelt upplevt en erfarenhet tillsammans med Gud."

"Jag kan förstå att du ser det så," sa fru Naumann. "Jag tror att jag kom honom ganska mycket närmare igår kväll."

Vårt avsked var kort och hjärtligt. Och jag är fullkomligt övertygad om att vi kommer att ses igen.

[1] Rekommendation från översättaren av den svenska utgåvan

ELLEN GOULD WHITE

DEN STORA STRIDEN

MELLAN GOTT OCH ONT



I boken "Den Stora Striden" beskriver författaren Ellen G White kampen mellan gott och ont, ljus och mörker, sanning och lögn, Jesus Kristus och Satan. Det är en kamp som utspelats under flera årtusenden. Den tog sin början i himlen där Satan gjorde uppror mot Gud. Striden har sedan fortsatt här på jorden ända från syndafallet i Eden fram till våra dagar och även bortom det.

Vad gäller just Bibelns profetior, dess förutsägelser om framtiden, får vi kunskap om vad som väntar i tiden strax före Jesu återkomst. Vi läser om krig, pandemier, naturkatastrofer och hungersnöd och slutligen "de sju plågorna" som leder till jordens förstörelse. Men förtvivla inte. Det finns ett hopp. Efter de avslutande händelserna i jordens historia väntar livet i det tusenåriga riket i himlen samt livet i evigheten. Detta är löftet som har getts till var och en av oss som valt att följa Gud och valt att i tro lyda Hans bud. Boken håller sig helt och fullt till den Bibliska berättelsen, förklarar den i djupare detalj och vidare perspektiv, samt pekar på hur dessa berättelser hänger samman. Den är ett måste för dig som strävar efter att förstå det som händer i världen idag, för dig som söker sanningen. Den är ett måste för dig som vill förstå om vad som väntar bakom den dörr vi kallar framtid. Och genom insikten om att samtliga profetior hittills har slagit in, så vet du att du kan lita på att även de som avser framtiden kommer att göra detsamma.

WWW.STORASTRIDEN.SE

Boken levereras gratis utan några förpliktelser